

Lit. Graec. B
2701

Poi

7.

~~Poet. gr. C. 130.~~

E

one

TIS

D.

atius

18.

rior,

Miss. 213 157

FABELLÆ ÆSOPICÆ

à

Joachimo Camerario oratione
soluta redditæ, & iconibus
illustratæ,

AD UTILITATEM IUVENTUTIS
scholasticæ olim congesta & re-
cognita,

à

Gregorio Bersmanno Annæb.

*Nunc verò multò quàm ante hac castigatius
excusæ atq; vitâ Æsopi auctæ.*

16

18.

Cum Privilegio Cæsar. Majest. & Elector. Saxon,

Typis & sumptib. HENNINGI GROSII senior,

ALBERTUS

GRANDIS

DE

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

GREGORIUS

PETRUS BERSMANNUS

FRIDERICO GROSIO,

HENNINGI V. ornatiss. F. consobri-

no ac condiscipulo suo caris-

simo S. D.

Non minus verè, quàm
præclarè, magister orato-
rum ac pater eloquentiæ

Isocrates dixit: *πέπει γδ
τοὺς παῖδας, ὡσαυτῆς οὐσίας,
οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρι-*

κῆς κληρονομεῖν: indicans nimirum, maxi-
mè hoc esse consentaneum, si liberi non
facultatum solummodo & rei familiaris,
sed etiam amicitiae paternae adeant hære-
ditatem. Quod ut rectissimè à præcipuo,
non modò dicendi, sed etiam sapiendi do-
ctore, dictum existimatur: ita non ini-
quum fuerit, liberos amicitiae illius fru-
ctum, vivis jam dum parentibus, percipe-
re, Quare cum exploratum haberem, con-

) (2

sobri-

sobrine carissime, quanta inter amborum
parentes intercedat amicitia, augente il-
lam insuper affinitatis conjunctione,
æquissimum putavi, fructum ipsius ad nos
quoq; pervenire. Ad quam rem DEI pro-
pitij benignitate videtur peropportuna
nobis oblata occasio, editione præsentis
fabularum *Ætopicarum*, à Joachimo Ca-
merario oratione solutâ redditarum;
& jam iconibus illustratarum. Quas
cum parens tuus, pro singulari erga juven-
tutem scholasticam benevolentia affe-
ctione, constituisset hoc tempore suis re-
cudendas sumtibus curare; atq; à patre
meo impetrasset, ut illas denuò recogno-
sceret ac sicubi videretur augeret & locu-
pletaret: rectè me facturum existimavi, si
donatum mihi à parente meo opusculum,
peculiari significatione hujus epistolæ, ti-
bi nuncuparem. Sic enim fore arbitrabar,
ut ambo parentum nostrorum amicitia &
conjunctione frueremur, tu quidem par-
ticipando laborem & operam, quam
meus in augendo libello hoc adhubuisset;
ego verò impensas, quas tuus, curando
editionem ipsius, fecisset. Hoc studij recti
& sim-

& simplicis factum, cuius ego auctorem habeo parentem tuum, nequaquam te improbatum confido; atq; idem probatum iri spero ceteris commilitonibus nostris, ad quos ex fabularum istarum lectione commune utilitatis amborum emolumentum simul perventurum est. Neq; enim dubito lectionem hanc profuturam plurimis: idq; ut fiat, precor æternum DEUM, qui discipulorum studia suo sancto Spiritu gubernet, & jubeat esse salutaria Ecclesiæ ac Reipub. nosq; præpotenti suâ dexterâ tueatur, ac protegat, ab omnibus malis & periculis tum corporis tum animæ Bene & feliciter vale.

) (3

INDO-

INDOLIS EXIMIÆ
OPTIMÆQUE SPEI ADOLE-
SCENTULO FRIDERICO GROSIO
M. JOHAN. SCHELLENBER-
GIUS.

AUreolus, Veneris plenus, cultusq; libellus
Auspicio lucem fert Friderice tuo.
Excipe, sed gnava dextra: lege, perlege, disce:
Doctrinam juncta commoditate feres.
Seria conveniunt sedatis, grandia magnis:
Ætatem teneram Fabula blanda decet.
Celsa perant celsi, captent sublimia grandes:
Urgebis fragilis tu patienter humum.
Parvum parva decent: tibi cum maturior ætas
Judicium dederit, maxima scire potes.
Interea pones fundamina solida futuræ
Doctrinæ, & stabunt culmina firma diu.
Ne si congestam temerè cumulaveris artem,
Insanam molem stulta ruina premat.
Ambrosia fias Musarum & nectare plenus,
Atq; boni Patris filius esto bonus.
Sic eris usque super, sic vera laude corusco
Æternam famam secula cana dabunt.

):(4 PHI.

PHILIPPVS MELANCHTHON
CLARISSIMO VIRO BERNHARDO
Zieglero, Doctori Theologiae, amico suo
charissimo, S. D.

Nemo potest multa simul facere, eademq; recte facere omnia, inquit Xenophon. Scis enim, quid ille in ultimo libro institutionis Cyri sui disputet, vir profecto sapiens, cum quidem utatur exemplis variae officinae, de bonitate epularum regiarum, quas suavissimas esse hoc argumento probat, quia singuli singulorum sine ciborum artifices, atq; concludit: ἀδυνάτον εἶναι πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα καλῶς ποιεῖν. Verum me non modo argumentatio elegantissima Xenophontis, sed meae etiam miseriae hoc docent: qui dum multa scribo, vel incipio potius, nihil vel absolute vel certe perficere possum. Sed mitto tamen tibi *περοίμιον περὸ Φωνηθῆν* filiolo tuo, quem ista etiam aetate à te tali parente ad conspectum literarum nostrarum adduci scio. Hoc illi fortasse proderit; tibi quidem gratum esse consilium hoc nostrum necesse est. De toto autem scripto vos statuetis, an addendum hoc sit operi elegantissimo ac nitidissimo Joachimi nostri. Nam meae orationis filum novistis. Officium meum tibi probatum volui. Doct. Alexandro Alesio mitto scriptum levissimum & planè *ληρώδες* Uvintoniensis, de quo literis ad ipsum meum consilium significavi. Bene vale. Alesio.

ÆSOPI VITA BRE-
VISSIME EX MAXIMO
Planude.

*Esopus genus traxit ex
Ammorio oppido Phrygia, cogno-
mento Magnæ, sed fortuna fuit ser-
vus, verum servitus non potuit ani-
mum ejus liberum corrumpere.
Fuit autem non solum servus, sed
& deformissimus omnium sue ætatis hominum. Nam
acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominen-
tibus labris, niger, unde & nomen adeptus, ventrosus,
valgus & incurvus, forte & Homericum Thersiten turpi-
tudine formæ superans. Hoc verò omnium in eo pessi-*

) (5) *mun*

Æ S O P I

mum, tardiloquentia cum obscura simul & in articulata
 voce, quæ omnia servitutem ei parasse videri possunt.
 Sed cum tali esset, tamq̃ deformi corpore, animo tamen
 fuit naturâ solertissimo, felicissimoq̃ ad omne commen-
 tum. Homo igitur tam deformis ad fodiendum agrum
 ab hero suo emittitur, quò digressus, alacriter operi in-
 cumbebat. Cumq̃ ejus domino ficus agricola quidam
 dono dedisset, eas dominus servo cuidam Agathopodi do-
 mum ferendas commisit. Qui Agathopus consilium inijt
 cum servo, ut ipsi ficus illas devorarent, causarenturq̃
 postea Aesopum eas furto ablatas comedisse. Hero do-
 mum redeunte, accusatur Aesopus, parantur flagra, pro-
 cumbit ad heri pedes miser, dilationem petit: qua im-
 petrata, aquam calidam affert, cujus partem ebibit, re-
 liquam propinat conservis. Aesopus præter aquam nihil
 evomit, servi unâ cum humore & ficus in terram eijciunt.
 Nudi nebulones flagro miserè conciduntur, laudato mi-
 rificè ingenio Aesopi. Cum sacerdotes Dianæ convenis-
 sent Aesopum, rogassentq̃, viam ut illis monstraret, quæ
 in urbem ducebat. Is prius frugali cœna refocillatos, in
 viam dux ipse ducit. Ob quam hospitalitatem sacerdotes
 precibus orant Dianam, ut ipsa gratiam referat hominî
 tam bene de ipsis merito. Quo factò reversus Aesopus, in
 somnum lapsus, visus est fortunam astare sibi, soluentem
 ejus linguam, atque fabularum largientem doctrinam.
 Qua re mirificè letatus Aesopus expergiscitur, benefi-
 cium hoc in hospitalitatis observationem rejicit. Non enim
 amplius loquendo tardus erat, sed lingua soluta, expedi-
 tē

re loquebatur. Quod cum Zenas quidam agri præfectus intellexisset, timens ne quando iniquitatis apud dominum ab Aesopo accusaretur, hominem prævenit, atque gravissima accusatione in odium domini induxit, adeo, ut eidem præfecto ab hero Aesopus traderetur. Cumque jam in potestate Zenæ foret Aesopus, convenit Zenam mercator quissiam, rogans, num jumentum aliquod vellet divendere. Respondit Zenas, jumentorum se potestatem non habere, verum Aesopum monstrat, an hunc velit, adesse quidem. Quem cum vidisset mercator, unde hæc tibi olla, inquit, an ne truncus est, vel homo? ni vocem emitteret, utrem inflatum arbitrarer, atque indignatus, abiit. Aesopus ipsum sequens, mane, inquit. Ille vero conversus, abi, inquit, sordidissime canis. At Aesopus ait, eme me mercator, non inutile tibi sum futurus mancipium. Nam si tibi domi sunt mali pueri & sine ocio flentes, his me præfice pedagogum, omnino eis ero pro larva. Ridens igitur mercator, ad Zenam dicit: Quantivas hoc malam vendis? Ille tribus, ait, obolis. Mercator tres obolos exponens, nihil emi, inquit, nihil exposui. Mercator ille, cum Ephesi reliqua vendidisset mancipia, tria remanserunt illi, Grammaticus, Cantor, & Aesopus. Quos cum ille nequiret divendere, Samum petiit, atque ibi expositis his tribus, Grammatico & Cantore egregie ornatis, Aesopo vero in medio sordidissimo stante, venit philosophus Xanthus, atque hos tres probe contuens, mercatoris

commen-

Æ S O P I

commentum miratus est, cur nam inter duos belissimos juvenes tam sordidum statuisset homuncionem. Xanthus igitur percontatur Cantorem cujas sit? respondit, Cappadox sum. Quid sciret. Respondit, omnia, Quo dicto risit Æsopus. Quæsivit & à Grammatico Xanthus, cujas esset. Dixit se Lydum esse. Quid facere sciret rogante Xantho, omnia, inquit Grammaticus, atq; iterum Æsopus risit. Discedente Xantho, rogant discipuli, ut Æsopum emat, nam reliquos duos nimis magno precio aestimarat mercator. Veniens ad Æsopum Xanthus, rogat unde sit? nigrum se esse respondit. Ille verò, non hoc volebam, ait, sed unde natus sis. Ait Æsopus, ex ventre matris meæ. Non hoc dico (Xanthus inquit) sed in quo loco natus sis. Æsopus ait, matrem non renunciaisse sibi, an in sublimi vel humili loco eum genuerit. Xanthus quid facere sciat percontatur, & ille: nihil. Quomodo, dicit Xanthus? Quoniam hi duo se omnia nosse professi sunt, mihi verò nihil reliquerunt, Laudatus est multis modis Æsopus ab scholasticis ob hoc responsum, quoniam nullus sit uspiam inter mortales, cui cognita, explorataq; sint omnia. Xanthus empturus Æsopum dicit: Si emerò te, an ne es fugiturus? Cui Æsopus respondit, Hoc si facere voluero, haud quaquam te utar consultore. Quæ cum maximè placuissent Xantho, subintulit, Sed deformis es. Atqui, ille respondit, ô philosophe, non faciem, sed mentem oportet inspicere. Xanthus soluto ab scholasticis precio, Æsopum accepit. Inter deambulandum igitur cum sol esset ardentissimus, Xanthus pallium

V I T A.

pallium attollebat, mingebat, & tamen iter inceptum peragebat. Id animadvertens Æsopus dixit, se confestim fugiturum. Xantho, cur nam id facere vellet, exquirente: Quoniam, inquit, non possum tali servire hero, qui naturam non potest frenare, si enim tu, cum herus sis & neminem timeas, non potes naturæ morem gerere, sed eundo mingis, quid mihi servo faciendum? Nam si ad ministerium aliquod mitterer, num inter volandum cacare deberem? Post hæc accidit Xanthum die quadam amicos ad convivium invitasse, quibus rem gratam facturus, Æsopo mandat ut lentem coquat. Quæ commodè parata & cocta, Xanthus eam jubet afferri, Æsopus iussa exequitur. Xanthus lente accepta, probaturus, an ne cocta foret satis, digitis eam attrivit, multas adhuc superesse putans, quas jubens Æsopum afferre, præter aquam is nihil asportavit. Xantho graviter indignante, cur non lentes apponeret mensæ. Respondit, se, veluti jussisset, non lentes, sed lentem coxisse. Referuntur insuper & alia facta, quæ Æsopus per vitæ suæ curriculum, (uti copiosius à Maximo Planude compositum) egerit, & hic brevitatis causâ omittuntur, ex quibus hoc, de linguarum emptione, non est minimum, sed maximum, & pueris ob præclaram doctrinam, observatu dignum, propterea, ut his adjicerentur, necessarium esse duxi. Summa autem breviter sic se habet: Cum Xanthus aliquando discipulos ad prandium invitasset, dixit ad Æsopum, in forum ut iret, & optimum atq; præstantissimum emeret.

Quod

Æ S O P I

Quid sit, Æsopus iussu Xanthi in forum abiit
 & emi solum linguas suillas, emptas deinde apparet, &
 discumbentibus singulis linguam assatam cum sassa-
 mento pro primo ferculo apponit, pro secunda elixas, pro

tertio nihil aliud quam linguas. Hoc cum Xanthus cum
 discumbentibus vidisset, præ iracundiâ Æsopum interro-
 gavit, an nihil aliud quàm linguas haberet, an non pro
 mandato optimum quibz & præstantissimum emisset,
 quid sibi hoc vellet, ut nihil aliud quam linguas appone-
 ret? Cui Æsopus respondit: Multas habeo tibi gratias
 mi Xanthe, increpanti me. Sed dic mihi quæso, quid lin-
 guâ melius & præstantius sit in vita. Omnis enim doctri-
 na & Philosophia per ipsam monstratur ac traditur.
 Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, be-
 nedi-

V I T A.

medicentia, musa omnis. Per ipsam celebrantur nuptiae, civitates eriguntur, homines servantur, & ut breviter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit, nihil ergo linguam melius & praestantius. Postridie rursus a Xantho emittitur ut vilissimum quoque & pessimum emerret, quia discipuli iterum secum forent coenaturi. Cum secunda vice linguas emit, & apparatus discumbentibus apponit, de quo Xanthus valde ad iram commovebatur, dicens: num rursus mandasset ipsi optimum & praestantissimum ut emerret & appararet, & apponeret, ac non potius vilissimum quoque & pessimum, ad quod Aesopus dixit: quid unquam pejus linguam esset! nonne urbes per ipsam corruerent, nonne homines per ipsam interficerentur, nonne mendacia omnia, maledicta & perjuria per ipsam perficerentur, non nuptiae & principatus per ipsam everterentur, nonne ut summatim diceret, omnis vita per ipsam infinitorum errorum referta esset. Et tantum de linguarum emptione, sequuntur breviter sententiae aliquot Aesopi elegantissime, & sic sonant: Deum ante omnia cole. Regem honora. Bene agentibus ne invide. Linguae continens esto. Mulieri nunquam credas secreta, Ne pudeat te semper discere meliora. Fac quae te non maestificent, Bonum esse non te poeniteat. Aesopus cum apud Samios ageret, libertate donatus est, missusque Cræso regi, bellum cum Samiis agenti, id sua cum prudentia, tum urbanitate effecit, ut Samiis placatus rex reconciliaretur. Samij multis honoribus redeuntem

Aesopum

ÆSOPI VITA.

Æsopum exceperunt: Quid discedens ex insula, orbem peragravit. Cui maximam familiaritatem fuisse memo-

vant cum Lycaro rege, à quo statua aurea Æsopo jussa erigi. Deinde peragrata Græcia, Delphos pervenit, à quibus nullo affectus honore est, sed ab ipsis post multa salutaria præcepta è rupe præceps devolutus, mortuus est. Cujus mors gravi pestilentia ulta, injustè occisi Æsopi indicium Delphis exhibuit.

GALLUS

I.

GALLUS REPERTOR UNIONIS.

Gallus gallinaceus in sterquilino, dum
fimetum eruit, unionem reperit. Quo con-
specto, Quid mihi, inquit, tam pretiosâ re
inventâ opus est? Me tritici granum oblatum magis juva-
ret. Nulli enim usui mihi esse potest. Neq; item ego tollere,
& honorem ac ornamentum tibi conciliare scio. Ita in
neutro alter utilitatem aliquam reperit.

Fabula dicitur iis, quibus indignis sæpe for-
tuna splendorem & bona offert, quæ & ipsi susti-
nere nequeant, & sæpe etiam infamare soleant.

A

Lupus

Lupus & Agnus.

Stabat supra agnum in ripa fluminis lupus, qui cùm
 vellet, si devorasset illum, hoc jure fecisse videri, Cur
 tu, inquit, torvo vultu & minacibus verbis sceleste puras
 undas inquinās, ut ad me defluant turbidæ? Egone? in-
 quit timens & trepidans agnus, qui infra te astiti, & à
 quo ad me illæ deferuntur. At enim maledicis, inquit
 lupus, neq; recordare, quam pœnam ob petulantiam lin-
 guæ pater tuus persolverit ante menses septem. Non ego
 tùm, inquit agnus, procreatus fui. Scin' verò, lupus in-
 quit, quàm vastum reliqueris nuper campum omnibus
 herbis nudatum? Nunquam hoc, inquit agnus, factum
 reperies: neq; ego omninò, cùm dentibus caream, facere
 potui. Tandem lupus, Tu quidem, inquit, satis dicaculus
 es &

es & disertus : ego tamen lautè cœnare decrevi. atq; ita correptum agnum devoravit.

Fabula narratur de impudentiâ facinorosorum.

Mus & Rana.

Mus ranam invitavit, cumq; illam in penum repletum vario genere escarum introduxisset, Mi ranuncule, inquit, pascere hilariter, & exple te presentibus bonis : nihil enim arbitror te desideraturum omnium, quæ gulæ apta habeantur. Rana invidens tantam felicitatem muri, quum videret in deliciis summis quotidie vivere, cum ipsa in limo tabesceret, cupiens illum perdere, gratum simulat animum verbis, muremq; vicissim ad se invitavit : Sed non, inquit, pari apparatu te excipiam : nostras tamen etiam opes qualescunq; volo spectes. Ceterum quia tibi in aquis versari insuetum est, ne quô aberres, filo tuum meumq; calcem alligabo, atq;

A 2

ita

ita domum nostram deducam. Placebat consilium stolido, atq; ranam annectebatur, quæ in paludem desiliens, & profundum petens, illum miserum & serò sapientem sub undas periturum unâ trahebat: Qui cum cerneret se suffocandum, Ego quidem, inquit, tam indignam mortem ulcisci non potero; hoc tamen scio, ultore me non cariturum. Rana eo sermone nihil movebatur. Post breve tempus, super aquas murem natantem milvius videt, quem dum in cibum sibi aufert, appendentem etiam ranam attrahit, vivam post murem dilaniat.

Hanc fabulam alii ita exponunt, ut narrent, Bellum quodam tempore gessisse murem cum ranâ, atq; fuisse insidiatum murem, hujus autem insidias repulisse ranam viribus suis. Cum autem uterq; in alterum ut hostem intentus, nihil præterea cogitaret aut metueret, involasse in bellatores milvium, & correptos ambos illos devorasse.

Fabulâ hac subjiciunt atq; monent, non pati DEUM sceleratam audaciam esse impunitam, & hanc esse factionum naturam, ut per ipsas ad interitum ac perniciem civium via aperiatur externis hostibus.

De Cane & Frusto carnis.

Ferebat canis secundum flumen decurrens raptum alicunde carnis frustum, cujus imago cum in aquis appareret, canis avidus illam, quasi alterum frustum undis innatans appetit; sed dum pandit rictum ut assumat, id quod tenuerat amittit.

Docet

Docet fabula, avaritiam & infinitas cupiditates detrimentosas esse.

Leo, juvenca, Capra, Ovis.

Societatem junxerant Leo, Juvenca, Capra, Ovis, Partâ autem præda in portiones æquales quatuor divisâ, Leo, Prima, ait, mea erit; Debetur enim hæc præstantiæ meæ. Tollam & secundam, quam meretur robur. Tertiam vendicat sibi eximius labor & defatigatio mea. Quartam qui suam esse voluerit, is sciat, se habiturum me inimicum. Quid facerent imbecilles bestiae, aut quis refragari leoni, vel illum infestum habere sibi vellet? Universam igitur ipse prædam solus tenuit.

A 3

Hac

Hac fabula docemur, iis, qui potentum consuetudine implicentur, & insolentiam horum ferendam esse.

Lupus & Grus.

Inherabat os in faucibus lupi; mercede igitur conducit Gruem, qui inserto rostro in rictum suum os de faucibus extrahat. Hoc longitudine colli facile grus effecit. Cum autem mercedem postularet, subridens lupus, & dentibus infrendens, An tibi, inquit, merces parva videtur, quod caput incolume retuleris de lupi faucibus?

Fabula in eos dicitur, qui servati de malis, erga salutis suæ autores ingrati reperiuntur.

Agrico-

Agricola & Anguis.

Repertum anguem frigore penè mortuum agricola
 misericordiâ motus fovere sinu, & subter alas re-
 condere. Anguis, recreatus calore, vires recepit, ac confir-
 matus, agricola pro merito ipsius summo letale vulnus
 inflixit.

Fabula demonstrat eam mercedem, quam
 rependere pro beneficiis mali consuevêre.

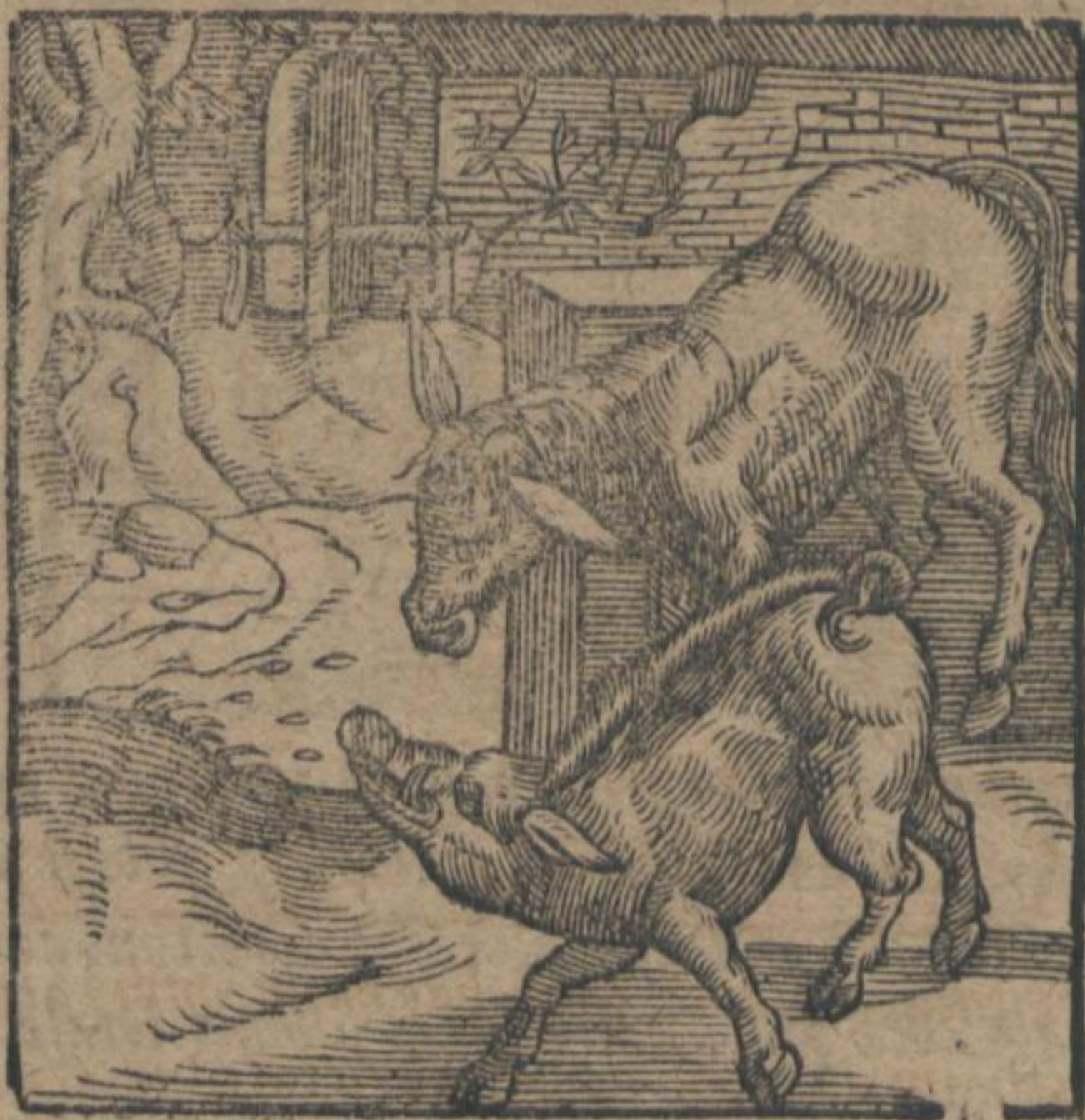
Aper & Asinus.

Obviam factus apro asinus crebros cachinnos eru-
 dens, etiam familiariter illum compellare non du-
 bitavit: Salve mi fratercule, inquit, salve: Quamdiu
 est, quòd te his in locis non aspicimus? ubinam gentium
 moratus? & percontari deinde, nunquid afferret novi,
 quid narraret; postremò etiam suam operam illi deferre

A 6

Et ro-

Et rogare nunquid vellet. Aper cum irritaretur ineptius stolidi aselli, iratus caputque quassans, Non tamen ego, inquit, fatui istius sanguine contaminabo fauces meas, Et præterit relinquens ignavum et vecors animal.

Fabula duo monet: alterum, ut potentiores veniam interdum dare stulticiæ discant: alterum, ne contra præstantes se stolidè humiliores inferant.

Duo Mures.

Olim mus ruri genitus et educatus, urbis alterum murem incolam et habitatorem ad se invitavit, eumque deductum in nequaquam splendidum cavum suum, quamvis esset ætate et curâ ad rem attentior, accipit tamen liberaliter, neque in suâ paupertate quæsitis parcit, sed

sed omnia promit benignè & libenter. Apponit igitur hospiti cicer, quod pridem ad festos dies celebrandos & lautiores epulas seposuerat. Substernit illi avenam, uvarumq; plerosq; sed & alios quosdam acinos aridos profert, cum

etiam frustula succidie. Cupiebat enim omni ratione opiparam coenam dare hospiti, & varietate vincere singulorum fastidium. Atq; hic superbè & contemtum arroderet dapes, cum paterfamilias ipse in recenti paleâ accumulans, farre & lolio pasceretur, & cibos unctiores magisq; deicatos relinqueret hospiti; Qui tamen neque studium, neq; voluntatem illius boni consulens, Quæ, inquit, stultite, dementia est, ut hæc sola loca silvarum atque montium incolere in omnium rerum penuriâ libeat? Annon venit in mentem tibi, mortalem vitam omnibus animantibus naturam esse largitam? in quâ, dum durat, si tibi benefacias, tamen esse hoc hæud longinquum; Si verò occasionem istam amiseris, nunquam in morte postea ean-

A 5

dem

dem oblatam iri. Quod si te fortè miseria, & famis, atq; hujusce cultus & victus asperi pœnitet, age in urbem te mecum & ad homines confer; ibi in summâ copiâ degere & maximis voluptatibus perfrui possis. Movère ista animum rustici muris, & mox, Imus igitur, inquit. Profecti igitur, cum strenuè reptassent, venère tandem ad urbem.

Jamq; fere mediam cœli nox humida metam contigerat, fusiq; urbis per mœnia cuncti conticuère, sopor fessos complectitur artus:

Cum domum subeunt hominis divitis, & omnium rerum copiâ abundantis, in quâ manebat urbanus musculus. atq; ibi inductus rusticus in triclinium collatur super auratos eboratosq; lectulos, qui purpuratis & conchiliatis vestibis essent instrati. Ipse de reliquiis, quæ erant variae & multiplices, agitati pridie illius diei convivii, afferre sedulo bellissima quæq;, & ministrare studiosè hospiti, utq; hilarè vescatur iis, quæ maximè placeant, hortatur. Rusticus inter hæc beatum se putare, & in summâ letitiâ lautissimis cibus sese replet, eamque vitam expetendam, suam miseram esse prædicat, cum subito fores strepunt, & cardines sonant, hominumq; & canum voces exaudiuntur. Ibi convivæ musculi discurrere & trepidare, inprimis autem rusticus, cui, ut externo, omnia essent insueta & ignota. Tandem reddito silentio, & turbâ sedatâ, tremens toto corpore & subsiliente corde rusticus, Non mihi placet hæc vita, & vale, inquit, amice: Ego intra silvas & montes ad tenuem victum & eruillas meas revertor. Malo enim in securitate pauper, quàm in opulentiâ maxima sollicitus semper & anxius vivere.

Docet

Docet fabula, optimum esse, ut quisq; sua sorte contentus vivat, neque splendore fortunæ ad curas & anxietates occultas invitari se patiatur. Hanc Horatius fabulam copiosè versibus descripsit, lib. 2. Satyrâ. 6. quem locum nos quasi redere studuimus expositione nostrâ.

Aquila & Cornix.

Ferebat unguis testudinem Aquila, quam rostro sepe frustra tundeat: perfringere enim non poterat. Huic occurrens cornix, Consilio, inquit, opus est hera: non enim vires omnia conficere possunt. Puto enim & te audisse quod fertur:

Consilium est melius, quàm vis, cum ligna secantur:
 Consilium incolumem sæva inter flumina navem
 Ventorum, motis pelagique gubernat in undis:
 Consilio celeres superantur in æquore currus.

Consilio igitur & ratione tu quoq; potièrè escâ intra testam abditâ, non vi. Quid igitur suades, ut faciam? inquit aquila. In altissimas cœli plagas subvolabis, inquit cornix, atq; inde demittes in hanc rupem testudinem: ita afflicta ad saxum rumpetur testa, & caro nudabitur. Paruit aquila, & ita, ut censuerat cornix, fecit. Ac testudo quidem comminuta, sed cibo aquila fraudata fuit. Nam priusquam illa devolare posset, cornix devoraverat omnia.

Docet fabula, calliditate consiliorum munitissima quæq; expugnari.

De

De Corvo & Vulpe.

Sustulerat Corvus alicunde caseum, & cum illo in al-
 tam arborem subvolaverat. Vulpecula quæ caseum
 concupiisset, ita illum adorta callidè fertur, cum primùm
 formam & nitorem pennarum & laudes augurii collau-
 dasset: Planè, inquit, te summi Jovis volucrum esse di-
 cam, si audiero etiam vocem & cantum dignum reliquis
 virtutibus tuis. Corvus laudibus vulpis inflatus, clamorem
 edere quàm maximum posset. Ita de aperto rostro delapso
 caseo potita vulpes, irridens illum, Nihil, inquit, tibi
 deest corve, præter cor.

Fabula docet, assentationes & deridendos &
 comedendos aliis, ut Terentius ait, exponere eos,
 qui illis delectentur.

Leo

Leo senex.

LEO confectus senio vix debilia membra trahens; lamissis viribus ab animantibus reliquis non modò contemptus, sed ultrò etiam appetitus fuit, usq; adeo, ut asellus etiam, inertissima bestia, calce ferire miserum non reformidaret. Tum fortunam ille deplorare suam, & meminisse, quanto olim robustissimus quoq; beluis terrori fuisset, qui nunc eâ contumeliâ, consumto robore, afficeretur.

Fabula potentes & honores atque magistratus consecutos hortatur, ita se in illis gerendis teneant, ut vel fortunâ mutatâ, vel his cùm depositi fuerint, aliis ipsi ludibrio sint.

Asinus & Catulus.

Videbat asinus amanter complecti patremfamiliâs catulum, qui insiluerat in gremium illius. Idem & ipse igitur sperans, si pariter assultaret domino, eventurum sibi, in illum se infert, & ut rebatur, abblanditur hero. Sed hic ineptias & perversum studium repulit, & fustibus correxit stulticiam illius.

Docet fabula, ne affectemus ea, quæ natura negavit, néve obtrudamus invitis officia nostra.

Leo & Musculus.

Lascivè discurrentes circum leonem dormientem musculi, unum ita agitavere incursione suâ, ut in dorsum

sum

sum bestiae deferretur. Qui à leone captus, deprecari vitam suam, & excusare imprudentiam facti. Leo etsi erat commotus, ignorit tamen musculo, & tam contemptum animalculum inviolatum dimisit. Paulo post incautus pra-

dam vestigans, in laqueos incidit, quibus astrictus rugitum maximum edidit: Ad quem procurrrens musculus, cernensq; in vinculis eum, qui sibi dudum vitam petenti concessisset, gratiam pro beneficio relaturus accedit ad laqueos, & illis corrosis leonem omni periculo liberat.

Docet Fabula, & nullius exiguitatem atq; impotentiam spernendam, & gratiam beneficiis referendam esse.

Corvus.

Corvus.

Corvus gravi morbo laborans, Mater, inquit, Deos
interpeila pro salute meâ, & à lacrymis tempera.
Cui respondit mater. Vereor, ut meas preces ullum nu-
men exauditurum sit. Nullius enim tu victimis unquam
pepercisti.

Fabula docet, quibus secundis rebus plurimi
fuerint inimici, eos non facilè amicos in adversis
reperire.

Hirundo & Aviculæ.

Cum linum sereretur, monuit reliquas aviculas hi-
rundo, secum ut eruerent semina, de quibus relictis
exoritura esset herba nocentissima avium generi. Sed hoc
illis

illis cum non probaretur, cursus, enatam primum & teneram herbam ut evellerent, hortatur. Cum vero neque hoc facere vellent, ipsa de silvis & solitudinibus ad hominum

consuetudinem & in oppida se contulit. Paulo post maturum linum carpitur, & retia nectuntur, & capiuntur aviculae sero deplorantes neglectionem salutaris consilii.

Fabula ostendit, verum esse quod dici solet: Qui consilium bonum respuat, eum accersere perniciem sibi.

De Ranis & Jove.

Petiisse quodam tempore à Jove ranæ dicuntur, sibi ut regem præficeret. Exoratus Jupiter, trabem ingentem in lacum dejecit: Quo sonitu turbatae ranæ, refugere primum, mox tamen speculari quid accidisset. Cumque trabem

trabem

trabem aspicerent natantem in aquis, subito in illam invasere, eum magno contemptu & per risum salutant, appellantes regio nomine. Tum Jupiter immisit illis anguem aquaticum, Hydram vocant: A quo cum capti manderentur, serò stulti voti dementes ranunculos pœnituit.

Fabula monet, ne, cui fortuna libertatis usum concessit, is servitutis jugum induat.

Milvius & Columbæ.

Milvii metu accipitrem assciscunt columbæ, à quo defenderentur. Accipiter admissus, & quasi contumaces castigans, plus stragis uno die in columbari edidit, quàm longo tempore volantibus dare milvius potuisset.

Indicat fabula, malorum & crudelium patrocinia esse cruenta.

B

Fur

Fur & Canis.

Fur allatranti cani offerebat panem. Cui Canis, At nunc ego, inquit, satiatus, cum tu domum nostram complaveris me silente, unde mihi mox cibum petam, aut quomodo sedabitur fames mea?

Fabula docet, cavendas fraudes fallacium, neq; facta illorum sed consilia spectanda esse. Referri & ad illud potest, quod à Jurisconsultis memoratur:

Tolle voluntatem, nec erit discrimen in actu.

Quæ sententia in convivio Platonis elegantissime memoratur, exposita & à Gellio lib. 17. cap. 20.

Scrofa & Lupus.

Accedens ad scrofam parturientem lupus, obstetricis se munere functurum pollicetur: Cui scrofa, metuens fuculis suis, si ederentur lupo præsentem, Imo tu obstetricem, inquit, adducito: nam pudore prohibeor, quo minus in tali re virili ministerio utar. Atq; ita ablegato lupo enisa numerosum fœtum in tuto hunc collocat, & paulò post reversum lupum deridet.

Fallacium injurias sæpe fallacis repelli, docetur.

Mons parturiens.

Mons tumens & ingemiscens, quasi partus instaret, maximos metus & terrores incusserat humano generi, cum subitò mus prodiit. Itaq; anxietas hominum in risus evasit.

Indicat

Indicat fabula, expectationem singularem ad maximas sæpe nugas recidere. De quâ re in proverbio dici Horatianus versus solet:

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.

Canis senex.

Bonâ & laudabili operâ canis per strenui usus aliquantisper venator fuerat. Deficientibus autem jam viribus, & debilitatis membris, nihilo secus ille tamen ab hoc alacritatem & cursus pristinos requirebat, & verbis atq; verberibus cessantem urgebat: Cui canis, Quam cito oblitus meritorum meorum, inquit, ita in me servus es, neq; mihi prodest quicquam, quod benefecerim, cum facere posse desierim?

Fabula reprehendit hominum pravitatem in beneficiis obliviscendis, dicitq; idem, quod versus Homericus: Οὐκ ἐστὶ χάρις μετ' ἰπιδεν εὐεργέων: Id est, Benefacti gratia rara est. Itemq; Ovidianum hoc: Nil, nisi quod prodest, carum est.

Lepores & Ranæ.

Lepores quodam in conventu de miseriâ & fortunâ infelice vitæ suæ conquesti, quod & à bestiis illi & ab hominibus impugnarentur (nam & canibus & aquilis & omnibus propemodum feris carnivoris sese direptioni & prædæ esse) tum sibi mortem ultrò consciscere velle decreverunt. Statuebant enim, multò esse satius semel interire quàm sempiternâ formidine agitari. Itaq; reprobatâ universis, ad proximam paludem cuncti impetu maximo ferebantur ut in aquis demersi suffocarentur.

B 2

Ranæ

Ranæ autem, quæ fortè in herbis juxta paludem enatis iucubabant, incurfione leporum territæ, subito omnes in paludem se fugientes demisere. Tum unus inter lepores, ut reliquis fapientior, State, inquit, focii neq; in vos ipfos gravius quicquam confultite. Nam vos quoq; ut videtis, quedam animantes metunt, quas fcilicet effe miferiores vobis oportet.

Fabula oftendit, afflictis aliorum miferias folatio effe.

Exponitur autem ab aliis hæc aliter, hoc modo: Excitari fæpe periculis animos, & quid quifque poffit, in difcrimine demum intelligi. Hæc narratio eft talis: Territi lepores fylvarum ftrepitu, incitatiffimo curfu aufugiebant illo de loco: fugientibus obftitit palus, in quam demergerentur trepidæ ranæ. Tunc unus natu grandior, cùm tanta, inquit, fit velocitas pedum noftrorum, cur non potius murmura illa filvæ contempimus quàm metuimus?

Lupus & Hædus.

E*xiens in pascua capra imperat hædo, ne cui caula foreres ante vefperam pandat. Vix fuerat profecta, cùm advenit lupus, & in quantam exilitatem poterat, deducit vocem, ut capra fimilis videatur, & aperiri fibi postulat: Cui hædus, fraude intellecta, Imberbis, inquit, amantes admitti mater vetuit.*

Docet fabula, falutem confervari juventutis obfequio & obedientia parentum & magiftrorum.

De

De Cervo & Ove.

Petebat ab ove debitum frumentum cervus, idq; teste lupo, Ovis territa fatebatur à se deberi illi frumentum, & præfiniri diem passa est, quâ persolveret. Ea cùm advenisset, instanti cervo, ut frumentum curaret sibi afferendum, Quere, inquit, ovis, mi cerve, ingranariis divitum: nam mihi nullum est conditum domi meæ. Promisistin', inquit cervus, te hoc die redditurum mihi frumentum, confessa deberi? Ita factum, inquit ovis: Tùm pelli metuebam meæ.

Fabula docet, quod vi gestum contractumque sit, ratum haberi non oportere.

Anguis & Agricola.

IN vestibulo agricolæ caverna erat, quam incolebat anguis: hic puerum illius parvum, à quo non provisus calca-

calcatuſ eſſet, iētum veneno ſuſtulit, atq; conſcientia facinoris in cavernam ſtatim ſerpendo ſe recepit. Pater dolore maximo ob mortem filii affectuſ, bipennem arripit, & ante fauces cavernæ aſſiſtit, obruncaturuſ proſerpentem anguem. Hic verò, cui in memoriâ hæreret perpetratum facinuſ, egredi cautè, & priuſ circumſpicere omnia. Sed agricola vindictæ cupiditate feſtinans, plagam in anguem, vix dum apparente capite, ſummâ vi infert. At hic celeriter illud reducit, & mortem ſubterfugit: & bipennis in ſaxum impacta ſignum impreſſit iræ & indignationis agricolæ. Paulo poſt hortante uxore illius, cum angue ut reconcilietur, apponit ante cavernam panem & ſalem, & evocat anguem ad componendam pacem: Cui anguis, Nulla, inquit, firma pax fieri poterit, donec & buſtum filii tui, & iſtud ſignum tam violentæ plage in ſaxo apparuerit.

Significat fabula, non obliſci homines neque deponere odia ac cupiditatem vindictæ, quàm diu veſtigia extent malorum, quibus affecti fuerint.

Vulpes & Ciconia.

Vulpes ciconiam cum invitaret, opponit illi juſculum in catillo: hoc ipſa liguriens, hortatur per jocum ciconiam, ipſa quoq; ut veſcatur, & boni conſulat quod appoſitum ſit, præſentiq; copia fruatur. Quid faceret ciconia, quæ ſe fraudari cibo derideriq; cerneret? Nihil igitur, inquit, requiro, & curata omnia ſunt lautè & abundè. Sed ut gratia tibi referatur, venies ad me quoq; cœnatum pere ndie. Quid opus eſt, inquit ludificans vulpecula?
Nolo

Nolo te meâ causâ sumtus facere. Cur, inquit illa, tam gravatê? Promitte verò. Fiat, inquit vulpes, etsi aliô vocata est opera. Abit ciconia, & vasculum sibi parat vitreum oblongum, & collo angustiore, in quod opiparas & delicatissimas escas indit, & vuipei, quæ ad cœnæ tempus assuerat, proponit. Tum ipsa glutire bellissimos cibos, jubereq; vulpem edere & paratis libenter uti. Vulpes se benignitate acceptam videns eâ, quâ nudius tertius ciconiam ipsa accepisset, Nihil, inquit discedens, queror, Nam qui alios fallere volunt, ipsos quoq; falli interdum oportet.

Ostendit fabula circumventiones & dolos per eorumq; reverti ad auctores illorum.

Vulpes.

IN statuarii officinam irrepserat vulpecula, ac contemplando diversi generis & variæ formæ effigies, magnam voluptatem capiebat. Inter omnes tamen una muliebris corporis statua imprimis illam delectabat, ad quam & accedere & sermonem instituere & blandissimè alludere. Sed statuâ immobili persistente, vulpes indignata, Quàm formosa, inquit, facies cerebro caret?

Notantur hac fabulâ splendidi & conspicui cum corpore tum fortunis, sed stolidi & vecordes. Et videtur auctor hujus allusisse ad versum Homericum Od. 8. de Venere.

Ὀύνεκα ἢ καλὴ θυγατὴρ, ἀτὰρ οὐκ ἔχέθυμον.

Filia pulcra quidem huic est, sed mens deficit illam.

B 4

De

De Cornice superbiente aliarum avium pennis.

Cornicula collectas pennas de reliquis avibus sibi commodaverat, & superbâ varietate illa reliquas omnes præ se aviculas contemnebat. Tum forte hirundo notata sua penna, advolans illam aufert: quo facto & reliquæ postea aves quæq; suam ademere cornici. Ita illa risum movet omnibus, furtivis nudata coloribus, ut ait Horatius.

Significat fabula, commendicatam speciem neq; diu durare, & perlevi momento dissolvi.

Musca & Formica.

Præferens se formicæ musca, illam abjicere verbis, & se extollere. Vide enim, inquit, quanta sit humilitas tua?

tua? Cava loca terrarum incolis & perpetuò humi reptas, magno cum labore tenuem victum quarens. At me alæ in sublime ferunt, & accipiunt mensæ regiae: auro & argento ego eadem bibo, delicatissimis cibis vescor, purpure incubo: Quin etiam mollissimas saepe genas formosarum deosculor. Fastidiosa & inflata opinione felicitatis respondit Formica: Etiam hoc adde, improbitatem tuam inuisam & odiosam esse omnibus, contra te flabella & venena parari: Itemq; hoc, mediâ anni parte durare banc beatam vitam tuam, dum sol fervet, hyeme & frigoribus statim occidere. At ego æstate mediocri labore exerceor, ut hyeme quietam & securam vitam possim degere.

Fabula hoc ait: Qui, quæ vult, dicit, ea, quæ non vult, audit. Et hoc: Non esse in parvis commodis, sed sine magnis incommodis vitam beatam.

Rana crepans.

Conspicata bovem optimum rana, etiam se posse exæquare magnitudinem illam, si contractam & rugosam pellem explicuisset, sperabat. Cùm igitur se inflaret, rogat suos ranunculos, quàm longè à bovis mole abesse videatur. Per, inquiunt illi, nostra matercula, per multum. Tum inflare se illa vehementius, & quæ videatur rogare iterum, ubi unus, ut Horatius loquentem fecit, de pullis, Non si te ruperis, inquit, par eris.

Stulticia reprehenditur eorum, qui aspirant ad non sperandam excellentiam.

B 5

Lupus

Lupus & Asinus.

Conspicuum in pascuis asinum devoraturus lupus exoratur ab illo, ut prius spinam extrahat defixam in calce pedis posterioris. Sed dum lupus post asinum abit, percussus & vertigine obortâ humi stratus, facultatem dedit asino aufugiendi. Postea reversus ad se, Coquus, inquit, qui essem, cur medicinam faciebam?

Fabula ostendit, vix sine damno fieri, ut omissa arte, quam quisq; novit atq; didicit, ad aliam factitandam aggrediatur. Hanc fabulam alii narrant de equo & leone profitente medicinam, eodem sensu.

Asinus & Equus.

Videbatur asino beatus esse equus, qui tam accuratè & copiosè pascerebatur, cum sibi ne paleæ quidem post
maxi-

maximam defatigationem abunde præberentur. Forte autem bello exorto, cum in prælium ab armato equus ageretur, & circumventus ab hostibus, post multiplices labores pugnae tandem saucius collaberetur, Hæc igitur omnia conspiciatus asinus, quàm paulò ante fortunatum esse equum censuerat, tam miserum & infelicem tum esse iudicabat.

Docet fabula non esse principatus & opes propter splendorem appetendas, sed in consideratione invidiæ & discriminum, in quibus principes & opulenti versantur, boni consulendam tenuem fortunam & mediocritatem vitæ. Itaque & Plato, Ulyssis animum elegisse, ait, vitam hominis privati & non negotiosi, neglectis omnibus aliis honoribus & opulentiâ potentiâq; præclaris.

Vespertilio transfuga.

Bellum gerebant bestiae cum volucribus, cumq; videretur victoria ad has sese inclinare, vespertilio, quæ eventum expectarat, neq; alterutri parti adhuc sese applicuerat, cum bestiis conjungitur. Mox fortunâ mutatâ, ut hæc est belli varia, vincentibus virtute aquilæ volucribus, ad aves illa revolat: A quibus ut transfuga nudata pennis, ab avium convictu exclusa, & ad nocturnos volatus damnata, pœnas dedit perfidiæ.

Contra mendaces, & subdolos ac perfidos, hæc fabula composita est.

Lupus

Lupus & Vulpes.

Copiosam prædam lupus in antrum congesserat. Accurrit vulpes & blandè illum compellat, & gratulatur adventui prospero illius. Diu enim, inquit, à nobis abfuisti, & sollicitos habuisti morâ reversionis tuæ. Lupus vulpeculam assentatione suâ aliquid de prædâ sibi quærere intelligens, Benè, inquit, habet, Tibi tamen partem asserre non potui. Falsa spe suâ vulpes & ad iram & vindictæ cupiditatem conversa, accedit ad pastorem, Et heus tu, quid mihi dare vis, inquit, si nunc tradidero in manum tuam sempiternum hostem gregis tui? Omnia, quæ vellet, promittente pastore, paucos caseolos paciscitur, & illum ad specum lupi armatum deducit, qui facillè hunc interemit. Postea vulpem venientem petitum mercedem proditionis, accersitis ad tempus destinatum venatoribus objicit. Itaq; illa sibi interitum imminere videns, Hoc, inquit, divinum certè est iudicium, ut ego, quæ alteram fraude perdidit. fraude circumventa inteream.

Fabula narratur contra invidiam, & docet, Malos malè perire.

Lupus & Hircus.

HIRCUS evaserat lupum insequentem in rupem, ut quam pervenire ille non posset. Ubi aliquantisper lupus cum obsedisset eum, tandem fame depulsus, sitiènti tum hircò ad fluvium vicinum descendendi facultatem dedit. In fluvio autem cornua procera & crura levia contemplatus hircus, placere sibi, & se incusare qui lupum fugisset.

gisset. Lupus stultum immorantem in fluvio, & aspectantem imaginem suam clanculum adortus comprehendit, & jam frustra deplorantem suam vanitatem asportat atque devorat.

Contra stultitiam superbiorum fabula narratur, simili quidem illa prorsus sensu, & de cervo laudante speciem cornuum apparentium in aquâ, & postea damnante illa, cum fugiendum esset per densam arboribus silvam.

Felis.

I*Rrepserat in officinam excusoris seu felis seu vipera, ibiq;
Irepertam limam lingere cœpit, cumq; sauciata de linguâ cruor manaret gaudens illa eventu, quòd crederet ferrum à se lacerari, non fecit lingendi finem, donec tota lingua absumeretur.*

Fabula dicitur contra eos, qui cupiditatibus & pertinaciâ suâ seipfos damnis afficiunt.

Luporum & Oviu[m] pax.

C*um lupis bellum gerebant oves: Atque illæ adjuæ
auxilio canum, semper pares, sæpe etiam superiores
erant. Lupi victoriâ desperatâ, ad oves legatos mittunt,
qui pacem petant. Conditiones ferebant, canes lupis ut
obsides darentur ab ovibus, ipsæ catulos luporum acciperent.
Cùm de omnibus convenisset, pax jurisjurandi religione
firmatur. Paulò post securis ovibus, cùm fortè ulularent
catuli luporum, illi in miserâ & destitutas omni ope,
quasi*

quasi violatrices pacis, quæ injuriâ obsides acceptos affecissent, irruant, & ita prius impune illas rapiunt atq; vorant.

Monet fabula, ut eos, à quibus defendi nos scimus, diligenter colere velimus.

Securis & Ligna.

Factæ securi petit à silvâ manubrium lignator. Silva ad eum usum dedit stipitem oleastri. Tum instructâ ad cadendum securi, silvam lignator populari, & arbores truncare. Ibi fertur fraxino dixisse quercus, Feramus æquo animo soror malum, quod ipse nobis accersivimus.

Fabula monet, ne armemus contra nos hostes nostros.

Venter & Membra.

Inquiunt quodam tempore membra: Nosne te venter, Lita semper ociosum alemus ministerio nostro? Non faciemus. Sed dum ventri cibus subtrahitur, totum corpus debilitatur, & membra serò pænitere cœpit invidiæ.

Fabula narratur contra seditionem & contra societatis violationem, exposita eleganter à Livio.

Simius & Vulpes.

Mea vulpecula, inquit simius, da mihi de caudâ tuâ tam grandi & onerosâ tibi, portiunculam, quâ tegam patentes nates. Quàm grandi? inquit vulpes. Quod si illam esset necesse plaustro post me subvehi, tu tamen nunquam uno hujus pilo vestitior fieres.

Fabula hæc malignitatem locupletum notat.

Cervus

Cervus & Boves.

EXagitatus à canibus ad boves confugit cervus, orans
 ut se tegere velint, & apud se delitescere patiantur.
 Non repudiant preces illius boves, sed monent, ut de tu-
 toribus latebris sibi prospicere velit, ajuntq; vereri se, ne
 in stabulo deprehendatur. Omne se periculum subiturum
 affirmantem recipiunt, & fœno atq; stramine obruunt.
 Advenit paulò post villicus & negligenter ad boves respicit
 atq; abit. Letus cervus, se omne discrimen evitasse sperat,
 sed cognoscit à bobus, mox affuturum ipsum villæ & agro-
 rum dominum, cujus diligentiam & inspectionem si eva-
 serit, tum sibi certò salutem posse polliceri. Venit igitur
 paterfamiliàs, & ob malè curatos boves indignatur, &
 quo quidque conditum ac repositum loco sit cognoscit &
 aspicit, ad pleraque etiam manus ipse admovet. Inter
 hanc curam & attentionem apparent cornua cervi, & ipse
 latens intra stramenta, à gaudente patrefamiliàs ceditur.

Fabula docet, qui ad alienos confugiant, si ser-
 ventur, singulari hoc fortunæ beneficio fieri, ita-
 que malum haud ferè evadere. Docet etiam, di-
 ligentem curam & considerationem rerum sua-
 rum unicuiq; esse fructuosam, & nisi aspectu heri
 domus illustretur, omnia esse in caligine & tene-
 bris, secundum hanc Æschyli sententiam: Est do-
 mus oculus, assidua heri in domo præsentia. Et
 præclarè Plinius hoc scripsit: Ita est profectò;
 operâ, non impensa, cultura constat. Et ideo ma-
 jores, fertilissimum in agro oculum domini esse
 dixerunt: eademq; sententia ex Aristotele citatur.

Leo

Leo & Vulpes.

Leo senio confectus, cum vires non suppeterent ad vitum parandum, callidum cepit consilium sustentandi vitam. Itaque in antro, quasi periculoso morbo correptus, decumbens, quod ad ipsum visendum passim animantes reliquæ advenerint, prehensas illas devorabat. Atque ita magnam bestiarum multitudinem à leone absumentem, accedit tandem & vulpecula ad antrum, & ante illud subsistit, hesitans atque circumspectans. Tum leo, quid cesset, cur non adeat ad se, rogat. At illa id, quod Horatius versibus retulit, respondisse fertur :

*Quia me vestigia terrent
Omnia te adversum spectantia, nulla retrorsum.
Fabula docet, prudentes ante pericula cavere
sibi,*

sibi, & ea signa, quibus mala portendantur, notare & hæc effugere.

Vulpes & Mustela.

Vulpes irrepserat in frumenti cameram per angustam rimam quòd valde macilenta esset, & corpore attenuato fame. Repleta autem, cum eadem se recipere & egredi vellet, non magis patuit exitus distenta cibo. Tum nitentem & urgentem fugam conspicata mustela monet, ut sic exire studeat, quemadmodum intraverit. Macie enim pristina recuperata, tum demum evasuram illa, qua subiisset.

Horatius ad Mecœnatem fabulã utitur hac significatione: Qui à divitibus & potentibus locupletentur, eos intelligendum se in carcerem includere obsequii illorum, neque inde, nisi partorum commodorum amissione, liberari ferè posse.

De Equo & Cervo.

Tenuerat equus pratum aliquantisper solus, postea cum in illud & cervus ventitaret & pabulum consumeret, cupidus ille vindictæ, querit ab homine, utrum ope ipsius adjutus, injurias cervi ulcisci possit: Cui respondit homo, posse, frenum si recipiat equus, & se conscendi patiatur ab armato. Annuente autem equo, tantum absuit, ut de cervo speratas pœnas sumere liceret, ut etiam ipse in servitute deinceps vivere cogeretur.

Fabula monet, ne cum ullo tam graves inimicitias exerceamus, ut lædendi illius cupiditate

C

malum

malum etiam nobis non dubitemus accersere. Horatius ita explicat :

*Quisquis pauperiem veritus, potiore metallis
Libertate caret, dominum veht improbus, atq;
Serviet æternum, qui parvo nesciet uti.*

Adolescens & Coquus.

CUM forte propter cocum adolescentes duo versuti
atq; furaces assedissent, occupato coco rebus suis, unus
horum rapuit frustum carnis, & alteri tradidit, qui de-
misit in sinum. Cocus postquam ad carnes respexit, &
abesse aliquid sensit, qui sciret adfuisse præter duos istos
neminem, repetere ab illis amissum frustum cœpit. At is,
qui de altero acceperat, deierare, se non abstulisse, qui verd
ipse sustulerat, penes se non esse. Cocus intelligere impro-
bos esse & veteratores. Et mihi quidem, inquit, quid fa-
ctum sit ignaro, verba dare potestis, Deum autem pro-
fecto non falleris.

Deterret fabula à fallaciâ & fraude sermonis &
perjurio. Nihil enim horum non manifestum Deo
est, quamvis fortè hominum animadversionem
effugiat.

Canis & Cocus.

CAnis in culinam introgressus, occupato coco neque
animadvertente, corculum pecudis rapuit, & au-
fugit. Quem his verbis cocus fertur esse persecutus : Age,
nunc hoc abstuleris impune : sic tamen habeto, te posthac
ubicunque conspectus sis, cautius à me observatum iri. Non
enim cor abstulisti à me, sed cor mihi attribuisti.

Id fa.

Id fabula docet, quod apud Herodotum Cræsus loquitur, Rebus aduersis intelligentiam excitari.

Canis & Ovis.

Postulabat in iudicio canis ovem debiti, quod repeteret mutuum modiorum trium frumenti: testimonium dicebant lupus, milvius, accipiter. Victa ovis & condemnata (sola enim erat, & planum fecerat testibus deberi sibi frumentum canis) quamvis non deberet, coacta iudicatum solvere, ante tempus tonsuræ vendidisse lanas dicitur, quarum pretio frumentum mercaretur, & cani satisfaceret.

Fabula docet, à malitiâ potentiorum nullius innocentiam tutam esse.

Hœdus & Lupus.

Cum lupum evasisset hœdus, & confugisset in caulam ovium, Quid tu stulte, inquit ille, hic te salvum futurum speras, ubi videas quotidie ad cædem rapi pecudes, & mactari Diis? Non curo, inquit Hœdus: nam si moriendum sit, quantò præclarîus mihi fuerit, meo cruore aspergî aras deorum immortalium, quàm irrigari siccas lupi fauces?

Significat fabula, mortem communem & paratam omnibus cum honestate & laude conjungi oportere, si fieri ullo modo possit. Pertinet q̄ huc memorabilis sententia, quæ est posita in defensione Ctesiphontis: Finem & exitum vitæ mortem universis esse propositum, ne q̄ si in cavæâ inclusus aliquis asservandum se curet, ideo latere illum mortî posse: Bonos autem & fortes viros virtutem colere debere, in optimâ quidem spe eventuum, sic tamen paratos, ut ferant fortiter, quæcunq̄ Deus immiserit.

Narratur fabula etiam hoc modo : Commiserat ovis agnum custodiae hircorum, ubi cum esset tutus à vi lupi, Quid tu, inquit lupus, hic potius apud olidum gregem vititas, & salebrosa loca sequeris, quàm apud tuos amœnis in pratis pascua opima carpis? Cui agnus, Mater, respondit, meâ hic me manere iussit, & contra voluntatem suam hinc recedere vetuit.

Fabula docet observationem eorum, quæ præcipiunt parentes, juventuti salutarem esse.

De Homine & Fele.

Habebat in deliciis felem adolescens : Eam ut in puellam converteret, cum Venerem exorasset, letas nuptias celebrat. Aderat & Venus convivio. Hac volens periculum facere, cum formâne etiam animum priorem exuisset, emittit in medium murem. Ad hunc intuita sponsa, quæ inter virgines exornata assederat, commoveri quidem admodum, sed se tamen reprehendere & continere. Tum Venus alterum musculum emisit. Quo viso ista non magis apud se, exilire, & oblita omnium, musculum insequi capit. Ex eo intellectum, difficulter vel potius nullo pacto naturam mutari posse.

Fabula docet, ingenitos mores & insitam mentem, nullâ arte posse transformari.

Agricola & Filii.

Cum sentiret appropinquare sibi mortem agricola senex, cui domi esset soboles numerosa, sæpe ut sit discordans, ita studuit conjungere animos & sententias illorum.

rum.

rum. Apponit ante illos fascem virgularum aridarum, & frangere jubet : cùm non possent, distribuit singulis singulas virgas, usq; celeriter confractis, docere conatus fuit illos, quàm firma esset res concordia, & quàm imbecillis discordia.

Narrantur & de pilis caudæ equinæ, & de fasce sagittarum similia.

Equus & Asinus.

Agitabat quidam equum & asinum onustos sarcinis. Deficiente autem in itinere asino & petente ab equo, ut aliquâ parte oneris se levaret, si se virum aspicere vellet, repudiavit equus preces illius. Paulò igitur post fatigatione & labore consumtus asinus in viâ corruit, & efflavit animam. Tùm agitator omnes sarcinas, quas asinus portaverat,

verat, atque insuper etiam detractam pellem asino, in equum imposuit. Ibi ille deplorans fortunam suam, cum serò eum fastidii pœniteret, Me miserum, inquit, qui parvulum onus in me suscipere gravatus fuerim, cum nunc cogar tantum ferre, accedente etiam pelle comitis mei, cuius preces tam superbe contemseram!

Docet fabula, si superiores cum inferioribus operas suas communicent, hoc solere utrisque salutare esse.

Carbonarius & Fullo.

Conduxerat perquam spaciosas ædes carbonarius. Itaq; invitat fullonem habitantem angustius, ad se uti commigret. Negavit fullo sibi hoc faciendum, neq; fieri omninò oportere. Quid enim nobis commercii, inquit, in-
ter

ter nos esse possit? cùm, quæ ego fortè eluendo nitida reddidissèm, ea tu fuligine & maculis repleres.

Docet fabula, dissimilia non rectè conjungi. Itaq; dicitur & proverbio veteri, Pares cum paribus facile congregari.

Auceps & Anguis.

EXiit ad aucupium cum visco quidem & arundinibus, ac turdum fortè in altâ arbore sedentem conspiciat, intendere atq; construere calamos, & viscum allinere cœpit, defixis in turdo oculis atq; spe suâ. Inter hæc miser anguem latentem in herbâ calcit, à quo irritato ictus, & lethali accepto vulnere jam moriens, Me miserum, inquit, qui dum alteri insidias struo, ego circumventus & captus pereor!

Docet fabula, eos, qui aliis malè consulere studeant, sibi interdum primis malum accersere, secundum hanc Hesiodicam sententiam:

Malum consilium consultori pessimum.

Tubicen.

Tubicen cantu suo concitatæ aciebus, & pralio commisso captus, Ne me, inquit, vos interficite: nemo enim vestrum à me est occisus, quippe qui inermis nihil nisi tubam hanc, ut videtis, habeam. At hostes, Ideo te, inquit, cupidius interimemus, quod pugnandi imperitus alios ad pugnas & dimicationes incitare soleas.

Fabula docet, nocentiores esse eos, qui potentes instigent & irritent ad malefaciendum aliis, quam privatos ullos, qui ipsi malefici sint.

Canis & Lupus.

Admirans lupo nitorem corpulenti canis, Quanta, inquit, frater, felicitas est vite tue? Licet igitur, inquit canis, mecum in urbem venias, & eadem fruarere felicitate. Dum una pergunt, animadvertit lupo in canis collo attritos pilos. Tum, jugumne etiam sustinendum tibi est? inquit. Cervix enim hoc glabra indicat, ut videtur. Die, inquit canis, alligor, ut noctu sum acrior & vigilantior, atq; hæc vestigia sunt collaris, quod circumdari solet cervici. Hoc audito lupo, Vale, inquit, amice: Jam nihil moror servilem felicitatem tuam.

Ostendit fabula, nihil esse libertate melius neq; præstantius.

— Herus

Herus & Canes.

IN prædio sub urbe quidam tempestate inclusus, primùm
 Lovibus maectatis vitam sustentavit, mox durante illa, ne
 à bobus quidem aratoribus abstinuit, Quæ cum canes fieri
 viderent, consilium inter se aufugiendi illinc inierunt, quòd
 non sperare posse viderentur, ibi locorum se tutos futuros,
 ubi bobus aratoribus non parceretur.

Monet fabula, illos fugiendos in primis, apud
 quos ne domestici quidem & necessarii in tuto
 esse videantur.

Vulpes & Leo.

Quæ nunquam leonem vulpes viderat, cum huic fortè
 occurrisset, ita fertur exterrita, ut penè moreretur
 C S formi-

formidine : eundem conspicata iterum, extimuit quidem, sed nequaquam ut dudum : tertio illi obviam facta, tam firmo animo fuit, ut accedere propius, & compellare illum auderet.

Ostendit fabula, etiam gravissima & difficilima negotia usu & consuetudine tractabilia reddi. Itemq; hoc, Inopinata omnia vehementius animos perturbare consuevisse.

Aquila & Vulpes.

Init quodam tempore societatem aquila cum vulpe, quæ ut usu familiaritatis confirmaretur, etiam nidos illis vicinos habere visum. Et aquila quidem suum in arbore fixit procerâ : at vulpes propinquas arbusculas occupavit. Accidit fortè, ut parvulis suis relictis domi, vulpes ad quærendum pastum exiret. Aquila, cui eo die non fuisset præda oblata, esuriens unâ cum pullis suis arreptos catulos necessariæ vulpis, in suum nidum deportat, & illis sese ac suos exaturat. Reversa paulò post vulpes, ubi rem gestam cognovit, incredibili dolore affecta fuit, cumq; suorum interitum ferret iniquissimè, tum hoc illam excruciebat, & ita despectam se ab aquilâ, & vindicandæ tantæ injuriæ nullam sibi viam apertam esse. Facile enim intelligebat, celeritate illam atque viribus longè præstare. Fecit igitur quod concedebatur, ut obsequeretur amico suo, & propter arborem adsistens, maledictis & conviciis non magis jam necessariam suam sed hostem capitalem insetata, deos in tam indigni facinoris ultionem advocavit. Aquila desuper hac ridere, & illam contemnere. Non diu autem post hæc, cum fortè in eo loco feria essent rusticana, & exta

Et extra mactati pecoris adolerentur, advolavit aquila, ut consueverat, ad exta, quæ dum rapit, adhesit de favilla & carbonibus aliquid, quo in nidum unâ cum illis delato, & fortè vento exorto, materia, qua nidus congestus fuerat, flammâ conceptâ exarsit, cumq; illa incendio dissiparetur, delapsi sunt & pulli aquilæ in terram semiusti, quos tum vulpes inspectante aquilâ in sua dumeta auferens, in magnâ letitiâ vindictæ devoravit.

Fabula hæc docet, perfidos & sceleratos, quamvis injurias & vim potentiâ suâ aliquantisper defendant, numinis tamen animadversionem & ultionem evadere non solere, secundum Horatianum hoc:

*Rarò antecedentem scelestum
Deseruit pede pœna claudo.*

Narratur fabula etiam aliter: Extorfisse ab aquilâ vulpem pullos suo minis, cum accurrisset ad arborem cum face tanquam incensura illam: Docetque nonnunquam etiam imbecilles irritatos potentibus terrori esse. Nam ut dicitur: *ἔνεστι καὶ μύρμηκι καὶ σέρφωχολῆ.*

De Agricola & Ciconiâ.

INter grues cepit agricola & ciconiam. Hæc deprecata ab illo vitam, non solum indocentem sed etiam pram se, & hominibus prodesse commemorat. Nam & nostrum genus, inquit, venenatas bestias venatur ac devorat, & effætos senectâ parentes gestat atq; sublevat. Hinc respondit

*spondit agricola, Credere se vera esse omnia, que recen-
suerit, sed inter nocentes captam eandem oportere pœnam
sufferre quam illos.*

Fabula significat, similem quemq; haberi iis,
cum quibus confociatus & inter quos deprehen-
sus fuerit.

Felis & Gallus Gallinaceus.

Felis captum gallum cum vellet videri jure occidisse, ac-
cusare illum cœpit primum molestia, quam asserret
mortalibus, quibus perpetuam noctem obstreperet clamo-
ribus suis, & quod acquiescere defatigatos non pateretur.
Hoc cum gallus defenderet, quod illis hac re utilem se ope-
ram dare assereret, qui ad necessaria opera eos excitaret,
indicaretq; his faciendis tempus idoneum, Te tamen, in-
quit

quit felis, nullum aliud est animal magis impudicum, qui naturæ legibus confusus, cum matribus & sororibus te commiscet. Hoc ego, inquit gallus, studio inservio rebus & commodis heri mei, quò plura huic ova pariantur. Cum igitur nullum posset afferre crimen felis, quod in gallo adhæresceret, Tu licet, inquit, causâ non inferior esse videare, mihi tamen esurire in animo non est, atq; ita illum jugulat.

Imago hæc est superbiæ & crudelitatis. Hæc enim vitia, quicquid dicatur aut fiat, injustam vim urgent, quamvis prætexere, si quid fortè possint, facinoribus suis, non omittant.

De mendace puero.

Puer custos ovium crebrò per lusum magnis clamoribus opem rusticorum implorabat contra incursiones luporum. Sæpe autem frustratus eos, qui auxilium illi laturo advenerant, tandem lupo irruente, cum lachrymis clamare, & orare miserabili voce ut subveniretur sibi & gregi. Qui audiebant, ludere illum pariter ut antè arbitrati, neglexerunt preces & implorationem vani pueri. Ita liberè in oves grassatus lupo fuit.

Fabula docet, hoc consequi mendaces, ut verum etiam dicentibus nemo credat. Hanc de nugatore & plano, qui se crus simularat fregisse, Horatius exposuit.

De Aquilâ & Monedulâ.

Aquilam rapientem agnum conspiciata monedula, idem de ariete facere conatur: sed in villis pecudis
cùm

cum ungulae implicatae essent, capta à pastore, & dono data filio fuit, qui illá in ludo pro monedula postea, quæ suá opinione aquilæ par fuerat, usus est.

Deterreret fabula ab affectandis in rebus, quæ res majores sint quàm ut nos assequi posse videamur.

Canis in præsepi.

Frendens canis dentibus, & allatrans nonnunquam in præsepi jacebat, à quo boves terrebantur, neque admittebantur ad pabula. Cui unus, Quanta ista, inquit, invidia est, non pati te, ut eo cibo vescamur, quem tu capere nec velis nec possis?

Fabula de proverbio, composita est, quo notatur invidentiæ malignitas.

Asinus & Corvus.

Asinus

Asinus pascebatur quodam in prato : hujus in exulceratum dorsum involat corvus , & tundit rostro sauciam cutem. Tum asinus igitur rudere & subsilere , at agitator ridere. Præteriens autem fortè lupus & hæc cernens , O nostrum infortunatum genus , inquit quos omnes ad primum conspectum clamoribus & armis insectantur , isti autem (corvum significans) impunè licet asini pellem pectere , atq; insuper etiam irridere !

Ostendit fabula, improbos & damnosos statim esse manifestos, cùm primùm apparuerint.

Narratur fabula similiter de corniculâ involante in tergum ovis , quæ cùm ovis illi diceret , non ferret hoc canis , responderit , scire se quibus insultare , & quos cavere debeat. Quæ narratio indicat, imbecilles esse obnoxios injuriæ.

Pavo.

Conquestum graviter apud Junonem , avem illius propriam , pavonem accepimus , quòd in tantâ formositate & splendore pennarum , vocis suavitate deficeretur , cùm lusciniâ tam nihili volucris illâ abundaret : Cui Juno , Recte , inquit : non enim omnia in unum bona conferri oportuit.

Fabula nos admonet sententiæ Homericæ :
Non datur ut rebus præcellat in omnibus unus.

Mustela.

Imbecillis jam & annis gravis mustela , mures assequi non magis poterat. Hanc igitur excogitat fraudem. In frumenti manipulos se implicat ; eòdem veniunt & mures,

mures, fruges ut erodant; hos illa sic labore & de fatigatione capit atq; devorat.

Fabula docet, viribus deficientibus magnum imprudentia subsidium esse positum.

Arbor tralaticia.

Ferunt villicum cujusdam magnâ cum curâ hortos colere solitum, & studuisse hero afferre de arbore quædam inprimis suavia mala. Hanc arborem herum cupisse transferri in villam suburbanam, quæ vel vetustate vel aliâ quapiam de causâ statim exaruerit: Tùm dixisse patrem familiâs, suo se damno experiri annosam stirpem transferri non expedire.

Epimythion Mantuani non inelegans est:

*Qui nimium sapiunt, atq; inconcessa sequuntur,
Desipiunt. Cohibet qui sua vota, sapit.*

Leo & Rana.

Leo auditis ranae clamoribus, quos illa toto rictu edebat quàm maximos, primùm percelli animo valde cœpit, quod crederet, ingentem animantem esse auctorem tanti clamoris; Animo tamen confirmato circumspicere, & contra illum clamatorem, quisquis esset, sese parare, & ad pugnam accingere. Cùm videt prorepentem ranam de propinquo lacu, ibi leo, simul indignatione simul etiam pudore affectus, pede illam calcatam attrivit.

Docet fabula, non esse ad quemlibet strepitum expavescendum, neque nos in exploratâ re terreri oportere.

Formica

Formica & Columba.

Formica sitiens in fonticulum se demiserat, sed undis ablata veniebat jam in periculum, ne suffocaretur, cum non esset ubi consisteret. Hoc columba cernens, de arbore juxta fontem enatâ defractum ramum in aquas abjecit, cui adherescens formica mortem evasit. Paulo post affuit auceps, & arundinibus dispositis vitæ columbæ insidiari cœpit: Cui metuens formica, ad aucupem inter opus arrepsit, & ita vehementer illum pupugit, ut arundines præ dolore abjiceret; atq; harum strepitu territa columba avolavit ac periculum vitavit.

Docet fabula, erga benè meritos esse nos gratos debere.

Pavo & Monedula.

Cum haberent comitia volucres regi creando, petiit regnum pavo, quòd se ob formam eximiam illo dignum præ cunctis esse diceret. Qui cum omnium suffragia laturus videretur, Hic tamen rex, inquit monedula, fortè si factus, & aquilam hostem habuerimus, quidnam opis auxiliivè poterit asferre?

Monet fabula, in principibus legendis non speciem modò, sed etiam virtutem & sapientiam spectari oportere.

Medicus & Ægrotus.

Ducebatur funus. Hoc medicus, cujus operâ in morbo usus fuerat mortuus, comitabatur; atque ibi cum aliis, qui funus prosequerentur, multa verba facere, &

D

Si vino

Si vino abstinuisset iste, inquit, ac celeriter alvus fuisset humidior facta, ut purgaretur, poterat convalescere. Tum de amicis unus, Hac inquit, quâ linguâ nunc dicis, cum occasione amissâ frustra memorentur? Quo tempore verò rectè ac utiliter fuissent dicta, ea reticuiisti.

Monet fabula, necessario tempore succurrendum laborantibus. Ususq; est hac similitudine elegantissimè contra Æschinem Demosthenes: Ne quicquam autem monet, qui serò monet. Id quod & Ovidius eleganter versibus expressit, de Pon. lib. 2.

*Nunc mihi naufragio quid prodest dicere factò,
Quâ mea debuerit currere cimba viâ?*

Narratur fabula & contra voracitatem ac ingluviem hoc modo: Ducebatur funus cuidam, ac quærentibus compluribus, quo morbo ille mortuus esset, Medicus, ut fortè aderat, Quid quæritis? inquit. Hic fame & siti periit. Mirantibus omnibus, Nunquam enim, ait, impleri cibo neq; satiari potu illum vidi.

Leo, Asinus & Vulpes.

Amicitiam quodam tempore junxere inter se leo, asinus, vulpes, atq; ita communiter venatum exierunt. Copiosâ autem prædâ partâ, jubet asinum leo illam dividere. Qui simpliciter in tres æquales partes distribuit, forte putabat decerni oportere, quam quisq; deberet sumere. Ob hæc leo irâ commotus, in asinum irruit, & dilaceret atq; devorat miserum. Tum vulpem dividere jubet.

jubet. At illa in unum acervum congestis universis, sibi eximit parvam portiunculam, atq; hanc justam divisio-

nem esse dixit, ut leoni, cujus non solum auspiciis sed etiam laboribus omnia essent quaesita, plurimam extra quidem sortem cederent. Cui leo, Quis te, inquit optima, vulpecula, tam scite partiti docuit? Asini, respondit vulpes, mi leo fortissime, asini socii nostri casus.

Docet fabula, solere aliorum calamitate & malis prudentiores reddi homines.

Hoedus & Lupus.

Supra tectum domus stans hoedus lupum praetercurrentem inclamabat, & illi maledicebat: Cui lupus, Non tu, inquit, sed tectum mihi maledicit.

Saepe locus & tempus fortes facit homines timidos, ut insultare etiam praesentibus non vereantur.

Asinus & Olitor.

Serviens apud olitorem asinus, cum perpetuis laboribus fesso pabulum exiguum præberetur, precibus suis Jovem exoravit, ut illo domino liberatus ad alterum pervenerit. Ita venundatus nactus est herum figulum. Quo in servitio cum & luti & vasorum oneribus gravaretur, minus sibi vivendum putabat, & multò quàm prius majoribus precibus, ut liberaretur, Jovem fatigabat. Jove igitur volente tertiâ venit, adductusq; fuit cerdoni. Apud quem cum quæ gererentur videret, Heu mihi, cum gemitu inquit, quantò priores servitutes tolerabiliores erant! Nam ab hoc intelligo etiam pelli meæ periculum imminere.

Fabula ostendit, tum maximè homines veterem fortunam requirere, cum novam experiri cœperint.

Mulier & Ancillæ.

Mulier vidua, quæ texendo vitam sustentabat, solebat ad operas excitare de nocte ancillas suas, cum quidem gallorum cantus auditi essent. At illæ diuturno labore defatigatæ statuerunt gallum domesticum interficere, quod hujus cantu de somno dominam suscitari dicerent. Quo factò, deteriore conditione quàm prius esse cœperunt. Nam de horâ & tempore incerta domina & dubitans, primâ sæpe nocte famulas postea excitabat.

Indicat fabula, sæpenumero bonæ spei consilia habere exitum infelicem.

Equus

Equus & Asinus.

O Te beatum, inquit asellus fortè obviam factus equo bellatori, me verò infelicem & miserum! Quantum enim nitor cutis tuæ? quàm plenum corpus! quanta agilitas? quàm venusta cervix? Ego verò strigosus, iners, humilis, famelicus, fustium delitiæ sum. Placebat his equus sibi, & paulò quàm ante incedebat magis arduus. Paulò autem post in prælio defatigatus, extimulatus, vulneratus, demisso capite collabens, Heu, inquit, quanto opere falsus fuit, qui meam fortunam præ suâ tam vehementer collaudavit, cuius splendor me in hæc mala & exitium demersit?

Nemo temere aut alterius fortunam suspiciat aut suam despiciat. Is enim est satis felix, cui, secundum Horatium, Deus obtulit parcâ, quod satis est, manu.

Capra & Lupus.

Conspicatus in altâ rupe stantem capram, Quin tu, inquit vel leo vel lupus, huc in herbidos campos, & ad lætas frondes descendis, & ista sterilia & nuda loca relinquis? Cui respondit capra (senserat enim fraudulenter locutum) Non esse in animo sibi, dulcia præponere salutaribus.

Fabula docet, voluptatum studium interdum esse exitiale.

Vultur.

Vultur invitatis aviculis ad convivium, quod illi daturus esset die natali suo, postquàm hæc assuere ad

D 3

tem-

tempus, clausis foribus domus, capere & occidere singillatim omnes, & de invitatis epulas sibi instruere cœpit.

Fabula monet, voluptatis sectatores non pro vilum in exitium incidere solere.

Anseres & Grues.

IN uno quodam prato pascebantur anseres & grues. Adveniente aucupe, grues levitate suâ adjuti, facilè avolant: at anseres impediti gravitate, dum moliuntur fugam, ab aucupeprehenduntur.

Ostendit fabula, urbe capta, cum pauperes plerunq; vim hostilem effugiant, divites in potestatem hostium venire & in servitutem adduci.

Simia.

Convocatis universis animantibus cognoscere Jupiter volebat, cujusnam omnium formosissima esset soboles. Tum simia simiolum parvulum proferens, & Jovi ostendens, Quid queris Jupiter, inquit, Nullum hoc formoso formosiorum invenies. Cui Jupiter, Ideo nudas, inquit, nates scilicet habet.

Docet fabula, de illius ore, qui seipsum aut sua prædicet, laudes & sordidas & ridiculas fieri.

Piscator & Smaris.

Smaridem ajunt esse pisciculum parvum, in cibo gratum. Hujus generis captam unam perpussillam orasse piscatorem, qui ceperat, ferunt, ut illo se tempore amitteret, ac sineret grandescere: tum enim illum se majore
cum

cum commodo suo facile esse recepturum. At ego, inquit piscator, desipiam, si spe futuri boni vel maximi, presens o manibus dimittam, quamvis modicum.

Docet fabula, incogitantes esse, qui malint magna sperare bona potius, quàm mediocribus frui.

Cicada & Formicæ.

Formicæ humectatas in hyeme siccabant fruges: ad has adit Cicada esuriens, & orat paululum cibi ut sibi impertiant. Cui illæ, Æstate, inquiunt, querere te oportuit. Non vacabat, inquit Cicada. Quid faciebas igitur? inquiunt illæ. Cantationibus operam dabam, inquit. Tum illæ, Si cecinisti æstate, inquiunt, hyeme saltato.

Monet fabula, ne ullâ in necessariâ re cesserimus, ne postea egentes, frustra præteritum tempus requiramus, aut aliorum opem imploremus.

Taurus & Hircus.

Cum urgebat taurus insequens leo, confugit ille ad hirci caulam; sed hircus in foribus resistere, neq; taurum intrò admittere. Tùm taurus, nisi utroq; nostrum robustior premeret me, facile poteram tibi ostendere, inquit, quantum præstant tauri vires viribus hircinis.

Docet fabula, interdum injurias & contumeliam debiliorum ferri necesse esse propter metum validiorum.

Lupus & Mulier.

ESuriens lupus omnia loca circumiens cibum querebat; tandem audit intra casam rusticam plorantem puerum, & interminantem matrem, ni desinat, lupis eum se velle projicere. Lupus eo dicto in spem vocatus habiturum se cibum, totam diem astitit operiens, dum puerum mater projiciat: sed vesperi hæc reconciliata puero, eidem abblandiens & assentans, Mi pupule, inquit, hono animo sis, lupum, si venerit, obtruncabimus. Tùm lupus tristis & deceptus abiens, In istâ, inquit, domo aliter loquuntur aliter sentiunt.

Fabula dicitur in eos, quorum dictis non respondent facta.

Testudo & Aquila.

Magnopere orabat aquilam testudo, volare sese ut doceret. Aquila ostendebat testudini, rem illam petere

tere contrariam naturæ ipsius. Sed illa nihilo minus instare, & obsecrare aquilam, ut se volucrem facere vellet. Itaq; unguis arreptam aquila sustulit in sublime, & laxatis illis testudinem demisit, ut per aërem ferretur, quæ delata in rupes comminuta interiit.

Fabula docet, multos cupiditatibus suis occæcatos consilia prudentiorum respuere & in exitium ruere stultitiâ suâ.

Cancris.

MI nate, grandior cancer parvulo dicebat, quin rectâ viâ incedis, neq; obliquos intorques gressus. Faciam, inquit ille, mi papule, si te idem facientem prius videro.

Docet fabula, adolescentiam domesticis malis exemplorum maximè corrumpi.

Sol & Aquilo.

Solem & Aquilonem de robore viribusq; quondam disceptasse ferunt, convenisseq; inter eos, ut uter viatori vestem eriperet facilius, is validior haberetur. Priores igitur sortitus aquilo, ventus acer & vehemens, omnem vim flatus sui in conspectum fortè viatorem immisit: verùm ille, quò magis ventus in se ferebatur, hoc arctius vestimenta continere, circumq; se convolvere. At Sol æstus calorem effundens, facile effecit, ut viator se vestibus nudaret, non solùm pallio posito, sed etiam resibulatâ tunicâ.

Fabula dicit, credere robur ingenio, secundum Sophocleam sententiam:

D S

Non

*Non pectore amplo qui sunt humerisq; arduis,
Sese tuentur proteguntq; maximè:
Sed consilii sapientia superat omnia.*

*De Asino induto Leoninâ
pelle.*

PELLE leoninâ indutus asinus territabat homines & bestias, tanquam leo esset. Fortè autem conspecta aures eminentes & longæ indicarunt stolidè superbientem asinum. Ita in pistrinum abactus pœnas dedit temeritatis & petulantia suæ.

Fabula innuit, honores indignis collatos ad ignominiam plerumq; recidere: Diciturq; contra simulationem stultorum & glorioforum.

Vermiculus & Vulpes.

EMERSUS de sterquilinio vermis, cœpit profiteri apud animantes, se esse medicum summum, neq; cedere Pœoni deorum medico, usu & experientia artis. Quem rugis deformem & nutantem intuii a vulpes, Medice, inquit, te ipsum curare prius, atq; ita profiteri artem debueras.

Docet fabula, turpiter ea ostentari verbis, quæ re ipsâ convincantur mendacii. Et est proverbio ritus hujus sententiæ senarius Græcus, qui irridet medicum aliorum ipsum scatentem ulceribus,

Narratur fabula & de ranâ, prorsus eodem sensu.

Canis

Canis mordax.

Cani mordaci, ut omnes cavere illum possent, pater familias jusserat tintinnabulum appendi ex are parvulum. Hoc ille, quasi premio virtutis suæ, admodum superbiere, & alios canes præ se contemnere. Cui unus senior, Heus tu, inquit, an nescis indicari pravitatem morum tuorum tinnitu isto, non ornari are corpus?

Coercet fabula stulticiam vulgi, quod sæpe placet sibi notis & insignibus flagitiorum suorum.

Camelus.

Camelus repanda à Jove petebat, ut eornibus armaretur. Cujus ille stolidis precibus irrisis, etiam aures mutilavit, ut non solum inermis sed etiam deformis de cætero esset.

Monet fabula, ineptis precibus deos non esse fatigandos.

Ursi præceptum.

Magnus erat inter duos familiaritatis & necessitudinis usus, ut in summâ conjunctione voluntatum atq; studiorum vivere viderentur, operasq; darent inter se mutuas, & alter alteri gratificaretur. Accidit, iter ut quodam tempore communitè ambobus faciendum esset, cumq; transirent quasdam solitudines, in ursum ingentem inciderunt: quo viso, unus celeriter in arborem evasit, alter ab urso oppressus, cum audisset illam feram ad vera non attingere, in terram se prostravit, & attra-

Et attractam animam quàm potuit vehementissimè continuit, ut vestigium nullum vitæ appareret. Ursus omnibus partibus corporis pertentatis, & ore suo crebrò ad illius os auresq; admodo, cùm pro mortuo reliquisset, abiit. Tùm metu ambo liberati, prosequuntur inceptum iter. Inter eundem autem interrogat is, qui arborem conscenderat, alterum, quidnam in aurem ursus jacenti immurmurasset? Multa, inquit ille, quæ nunc memorare nihil attinet, sed inprimis hoc præceptum dedit: Ne amicum esse quenquam mihi unquam persuadeam, cujus fidem adverso tempore meo non fuerim expertus.

Docemur, verum esse quod Cicero scripsit præclarè, ut omnia, Pæto: Non facile dijudicatur amor verus & fictus, nisi al quod incidat ejusmodi tempus, ut quasi aurum igne, sic benevolentia fidelis periculo aliquo perspicui possit; Cætera sunt signa communia.

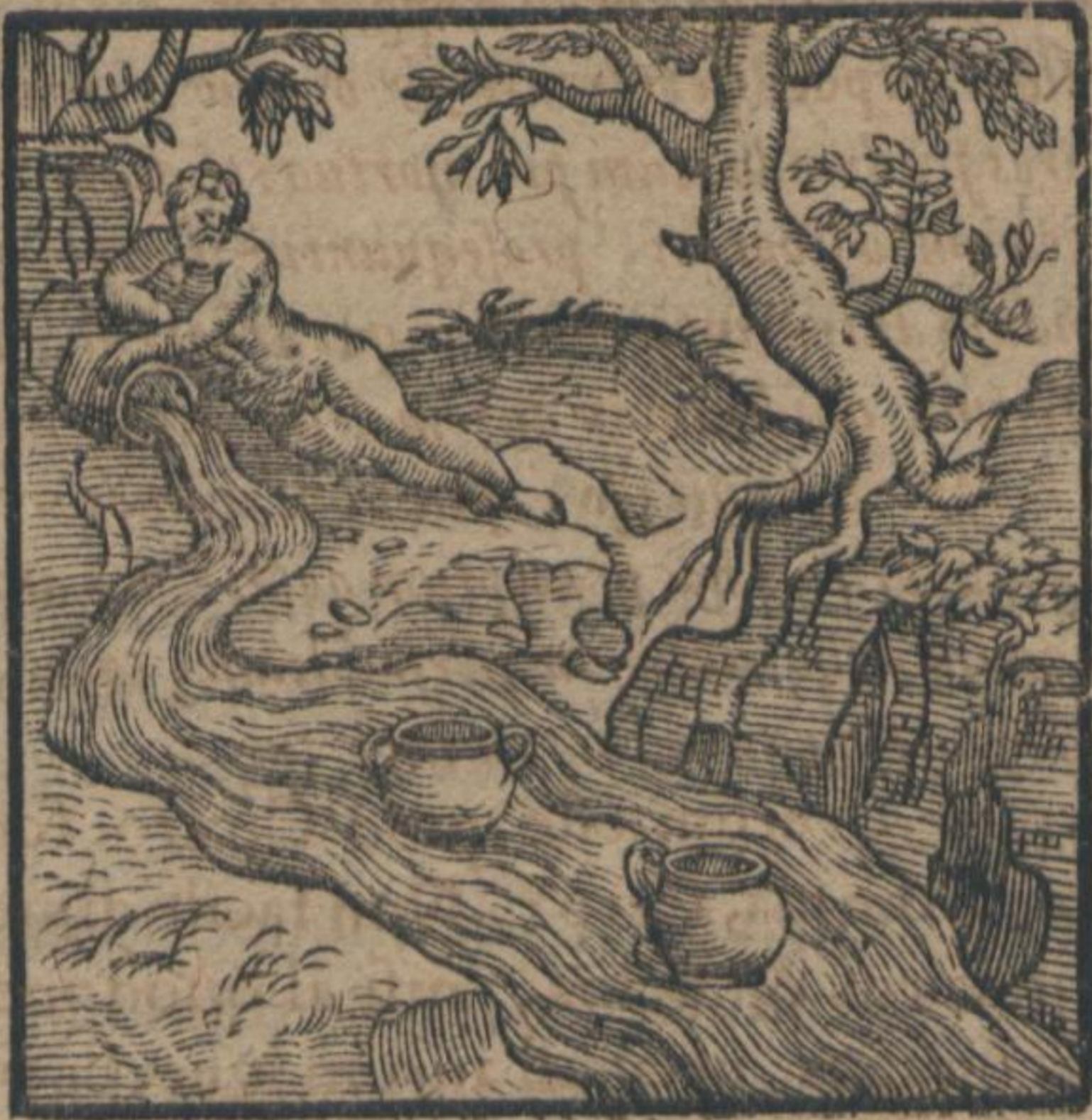
Crines alieni.

CAlvus quidam alienos sibi crines sumserat; Græci *Φενάκλιω* vocant. Orto autem vehementiore vento deturbati illi in viam, calvitium reliquere manifestum; quod irridentes qui præteribant, ille intuitus, Quid ridetis, inquit, à me ablatum esse quod meum non erat?

Fabula docet, homines prudentes æquo animo ferre jacturam earum rerum, quas in se fortuna contulerit.

Olla

Olla natans.

Lebetem aheneum & ollam fictilem undæ vis abstrulerat. Tùm olla magnopere vitare concursum aheni, & formidare ac tremere. Cui lebes, Quid metuis? inquit: non ego tibi nocebo. Respondet olla, in tali jactatione se non posse securò esse animo, cui non suspecta ipsius voluntas erga se, sed fortuitus concursus timori esset.

Docet fabula, periculosas omnibus modis esse conjunctiones potentum & impotentum.

Agricola.

Qui terram coliebat, cùm agrum foderet, aurum forte reperit. Memor igitur beneficii à terrâ in se collati & gratus, hanc quotidie fertis redimire solebat. Ergo fortuna aliquando accedens ad illum, cur acceptum refert.

refers, inquit, terra, quod tibi ego tribui, cum statuissem te divitiis augere? Nam sorte, si ita cadat, mutata, & auro delato ad alios, satis scio te non terram sed fortunam accusaturum esse.

Fabula monet, autores beneficiorum agnoscendos, & illis memoriam atq; gratiam persolvendam esse.

Grus & Pavo.

Pavo contra Gruem assistens, explicatis pennis suis, Quanta est, inquit, formositas mea & deformitas tua? At Grus sobvolans, Quanta est, inquit, levitas mea & tuatarditas?

Monet fabula, non esse ob aliquod bonum naturale superbiendum, neq; contemnendum alterum, cui fortasse multò majora collata sint.

Arundo & Olea.

Disceptabant de fortitudine, robore & constantiâ olea seu quercus (nihil enim refert) & arundo. Cum autem olea quercus arundini exprobraret mobilitatem, & quod ad quamvis illa exiguam auram tremere, tacuit arundo. Non ita diu post, ingruentibus ventis, & resistente flatibus ipsorum oleâ vel quercu, ab horum illa vi eruta & dissipata fuit, arundo autem submissione suâ integritatem conservavit.

Fabula ostendit, laudandos eos magis esse, qui tempori servire sciant, & se non opponant valentioribus, quàm eos, qui cum præstantioribus se & potentioribus rixentur atq; contendant.

Signi-

Significatur & hoc, quod Herodotus scripsit, Numinis hunc esse morem, ut ardua convel-
lat.

Tigris.

Venator jaculis & sagittis feras persequēbatur, qui-
bus fugitantibus, tigris se bellum solam sustenta-
turam esse profitetur. In hujus de latebris suis femur sa-
gittam venator conjicit. Tūm illa graviter ingemiscere
& circumspicere, & querere autorem vulneris. Cui ob-
viam facta vulpecula, Quis te læsit, o fortissima inquit,
ferarum? Nescio, inquit illa; sed sentio viri robusti ad-
hibitam manum fuisse.

Refutat fabula temeritatem audacium. Qui
autem viribus præstant, plerumq; incautiores
esse consuevêre. Docemur igitur hoc, ut intelli-
gamus, victoriam non tam virium esse quàm
prudentiæ.

Boves & Leo.

Pascebantur unâ tres boves optimi in maximâ con-
cordiâ. Itaq; facile ob omni incursione ferarum tuti
erant; ac ne leones quidem aggredi illos audebant.
Tandem dissidio inter illos nato & solutâ amicitia,
singuli validioribus bestiis direptioni & prædæ
fuere.

Fabula docet, tantum inesse mali in dissensio-
ne, quantum boni in concordia reperitur.

Abies

Abies & Dumeta.

Contemnebat propinquas domos abies alta. Cui illæ: *Quantò tu nobis es præstantior, tantò tua est conditio deterior, quòd magis omnis generis injuriis exposita sis, & tibi à diis & hominibus pericula impendeant.*

Docet fabula, non oportere excellentes ullo-
rum humilitatem despiciere. Nam multos, ut ille
ait, fortuna tollit in altum, ut lapsu graviore
ruant.

De Aviculâ & Messe.

Messis instabat tempus, erantq; aviculæ cujusdam
pulli adhuc implumes in illa depositi. Hæc verò,
quoties ad pastum avolabat, diligenter meminisse jube-
bat pullos omnium, quæ interea dici audiissent, aut fieri
vidissent, sibi reverse ut narrare possent. Dicunt illi quo-
dam tempore, affuisse cum filio adolescente adulto & va-
lente dominum agri, & constituisse frumenta postero die
amicis corrogatis demessurum se esse. Hoc nuncio avicula
nequaquam territa, postridie, ut consueverat, ad victum
quærendum avolat. Cùm rediisset, audit constituisse do-
minum agri, sese ad messem consanguineorum & propin-
quorum operâ usurum esse. Negat illa in hoc etiam peri-
culum inesse. Postea verò quàm cognovisset, dixisse domi-
num, se ipsum cum filio & servis affuturum, ut frumenta
demeteret; ibi demum non dubitans quin suam rem do-
minus curaturus esset, de segete migrat, & pullos suos
asportat in alium locum tutiorem.

Fabula

Fabula vetat, aliena opera homines fretos esse in administratione rerum suarum. Est à Gellio illa quidem narrata copiosius; Sed nobis tamen simplici & æquabili expositione retexere visum fuit.

Invidus.

Volens explorare sensus hominum Jupiter, misit Apollinem in terras, qui voluntates humanas cognosceret. Hic primùm incidit in avarum unum, & alterum invidum. Quibuscum collocutus, copiam illis facit petendi quod vellent. Id enim quod uterq; petisset, ratum se habiturum, sed eâ lege, ut quod sibi alter petisset, alteri præstaretur duplum. Nullo igitur pacto induci potuit avarus, quicquam sibi ut peteret. At invidus erui unum oculum sibi petiit, ut avarus ambos amitteret.

Describitur hac fabulâ avaritiæ & invidiæ turpissimum & deterrimum vitium.

Cornix.

Sitiens cornix reperit in urnâ grandiusculâ aquæ non multum, quam cum attingere avido rostro non posset, lapillos quamplurimos in urnam dejecit, quibus fundum occupantibus ad labrum urnæ aqua subiit, & potandum se cornici præbuit.

Docet fabula, multas res arte obtineri, quas nullæ vires assequi potuissent.

E

De

FABELLÆ
De Homine & Leone
lapideo.

Ortâ inter hominem & leonem contentione de robore, cùm se huic ille anteferret, & omnibus modis vellet probare, esse validiorem, deduxit leonem ad effigiem hominis de saxo expressam à quo leo item saxeus pedibus calcabatur. Tùm leo, Si nostrum, inquit, genus fingere etiam dedicisset, ego quoq; tibi, ut opinor, saxeos homines, qui leonibus premerentur, possem ostendere.

Coërcet fabula ostentationem virtutis propriæ.

Puer fallax.

Plorabat ad puteum residens & quiritabatur puer, ad quem accedens avarus, interrogat, quid acciderit ei. Me miserum, inquit puer cum multò largioribus lacrymis, ô miserum me! Cur miserum se prædicaret interroganti avaro respondet, auream situlam sibi in puteum modo delapsam. Ille cupiditate cæcus, neq; unde puer auream situlam afferre potuisset, neq; haud verisimile hunc dicere cogitans, positis vestibus se in puteum demittit quibus puer interea, dum ille revertitur, sublati, in silvas aufugit.

Fabula docet, qui aliena appetunt, eos sua etiam amittere sæpe solere.

De Rustico & Juvenco.

Rusticus juvencum educârat, quo ad arationes uteretur. Sed hoc admodum ferociente, & cornibus impetente

petente obvios, rusticus cornua illius detruncat, atq; ita ad aratrum adjungit. Ipse sequens stivam tenet. At juvenecus ne sic quidem idoneum se arationi præbuit, sed & caput truncum demittere cum jugo, & posterioribus pedibus pulverem & glebas in os & oculos aratoris spargere, & delirare in arando, ut rusticus illum sibi usui futurum esse desperaret.

Hac fabula significatur, quosdam ita esse ferros, ut nullâ ratione mansuescere possint, quia nulla in parte tractabiles sese præbeant.

De Fauno & Viatore.

Satyros & Silenos vocant Græci ruris & sylvarum numina, qui Latinis sunt Fauni & Silvani. Ex his unus quondam, viatorem hyemis frigore afflictum, deduxisse perhibetur in specum suum, misertus hominis, cumq; videret crebrò eum manus ori admovere & illis inhalare, rogat quid sibi ea res velit. Respondit viator, calasieri ita spiritu manus contractas gelu. Tum Satyrus, ne quid humanitatis erga hospitem prætermitteret, affert in phialâ vinum calidum & adhuc fervens, illoque suum fovere guttur & stomachum jubet. In hoc & ipsum inspirare viator, & dicere admiranti & causam requirenti Satyto, refrigerari potum anhelitu. Ibi Satyrus eum aversatus, At tu, inquit, citò te aufer à me, & egredere de specu. Nihil enim cum tuâ perversitate commercii habere volo, qui eodem ex ore efflas calidum & frigidum.

Fabula significat, fugiendas amicitias dubias & mutabiles hominum inconstantium & levium.

ASINUS EXCORS.

Leo agrotans & infirmus vulpeculam orat, sibi cibum ut inveniat. Illa abit, & ad asinum solum in quodam prato oberrantem devenit, ac, Quid tu hic solus agis? inquit, quin mecum te confers ad tua generis animalia, quæ plurima intra istud nemus convenere. Asinus oratione vulpulae motus, illam se ait sequi. Hæc eum ad leonem deducit, qui ita fuerat morbo debilitatus, ut asinum retinere non posset. Ille igitur elapsus, in suum pratum revertitur. Leo iterum atque iterum orare vulpem, ad se illum ut reducere studeret. Hoc vix posse fieri vulpula dicebat: nam sibi asinum nihil jam crediturum esse: sed promisit se tentaturam. Redit igitur ad asinum, & cum illo expostulat, & verè esse asinum ait pecus agreste & rusticum, qui maximorum amatorum complexus fugerit: nam illos gaudio non apud se fuisse, idè oque illatos in eum vehementius. Asinus credit vulpi, & iterum cum ipsa ad leonem accedit, qui tùm viribus annisus omnibus, eum prosternit ac jugulat. Tum jubet vulpem carnes eluere & apparare, ut illis jucundè vescatur. Vulpula, ut jussa fuerat, facit; sed exemptum cor & præmorsas aures illa devorat. Requirenti autem leoni dicit, illum asinum neque cor neque aures habuisse. Hoc leo mirari & incredibile esse dicere. Tùm vulpes: An tu putas, inquit, iterum ad te ut veniret, adduci hunc potuisse, si vel aures vel cor haberet.

Narra-

Narratur fabula in stolidos, & bis, quod proverbio reprehenditur, ad eundem offendentes.

Narratur & de apro (sensu eodem) quem primò captum, una aure, iterum captum, alterâ quoq; mutilum, rusticus dimisisset, & ita tertio captum obtruncasset, deportassetq; ad patronum suum exemto corde, negans cor illum aprum habuisse.

Mus & Taurus.

A Rrepfit quodam tempore ad pedem cubantis tauri musculus, & pedem bestie mordicus arripuit. Excitatus sensu doloris taurus, exilire & circumspicere, & querere autorem vulneris. Tum murem exultando fuisse gloriatum accepimus, quòd à se tam exiguo animali tam grande & validum exagitari potuisset.

Fabula dicitur de stolidâ imbellium & humilium ostentatione.

Narrari etiam ita potest, ut magnos ac præstantes viribus admoneat conditionis suæ, propositis interdum etiam minimorum & contemptissimorum injuriis.

Bubulcus.

Bubulcus onustum lignis plaustrum domum agebat, quod cum in lutosâ viâ & salebris hæreret & retineretur, cœpit ille ociosè astans deos deasq; in auxilium advocare, præq; cæteris, quem maximè propter celebratum vulgo robur colebat, Herculem. Tum illi se Herculem conspiciendum obtulisse ferunt, & his verbis corri-

E 3

puisse

*puisse stolidam ignaviam ipsius: Rotis marus, ô bubulce,
 applica, & stimulum bobus admove, & deorum deinde*

*opem poscito, ne, si tu cesses, Dii frustra invocentur. Unde
 & proverbium natum; Manum admoventes invocate
 numina: Et hoc: Aliquid & ipse agens fac invoces deos.*

Fabula narratur contra desidiam & pigritiam
 & cessationem, in quibus plerumq; ignavum
 vulgus vota facit, & precibus fatigat deos. Itaq;
 & Terentianus Mitio quærit de adolescente, An
 crediderit speratas nuptias dormienti sibi con-
 fecturos deos. Et apud Apollonium Hercules,
 οὐδέ τι κῶας, inquit, αὐτόματον δλώσῃ τις ἐλῶν
 θεὸς ἕξαμύοισι.

Galli-

Gallina Auripera.

Habebat Gallinam quidam, quæ ovum quotidie pariebat aureum. Hic sperans auri massam intra illam esse absconditam, occidit gallinam, & in dissectâ nihil aliud reperit quàm quod in reliquis esse gallinis consuevit. Itaque ingentibus ille divitiis inhians, etiam mediocres perdidit.

Monet fabula, ut immodicas cupiditates & avidos divitiarum animos compescamus, & ut suâ quisque fortunâ contentus vivat.

Simia.

Magnum esse amorem erga natos simiarum accepimus, sed duobus uno partu editis, alterum mirificè diligere matrem, & gestare manibus, & frequenti complexu sæpenumero necare. Quæ igitur fugiebat canes cum gemino foetu, cariorum manibus comprehensum, alterum de cervice pendentem, gestabat. Cursu autem fatigatæ lassatis è manibus elapsus simiolus, cum urgente vi canum tolli non posset, periit: alter, qui collum matris arctissimè astrinxerat lacertulis suis, conservatur. Hunc postea illa solum ita vehementer, ut prius alterum amavit.

Ostendit fabula, unius sæpe damna alteri prodesse.

Bos & juvencus.

An te bovem arantem, quem ætate confectum etiam quotidianæ aratri & plaustrum trahendi operæ sentum

sentum & squalidum reddiderant, ante hunc igitur exultare nitidus & petulans juvencus, atq; illius scabram & nudatam pilis cutem irridere. Paulo post arripitur ad immolationem juvencus, qui cum prater bovem duceretur, demisso capite & lento passu ingrediebatur. Tumbos, Etsi inquit, nolim has te pœnas dare lasciviæ & insolentiae tuæ: tamen cum ita ceciderit, delector id me cognoscere verum esse, quod audire etiam de meis parentibus memini: In maximis periculis versari petulantem juventutem: Ac esse quidem aetatem hanc per se malis obnoxiam, sed tum maxime, cum accedat injuriarum & improbitatis usurpatio.

Præceptum & admonitio fabulæ narratione comprehenduntur.

Lupus piscis.

Lupus piscis robore & magnitudine eximiâ præditus, fluvii cujusdam imperium tenebat. Hunc superbia & fastidium præsentis fortunæ ad cupiditatem extulit regni marini. De ostio igitur fluminis in pelagus enatat, atq; ibi Delphino regnatori occurrens, cum & formâ & mole insuetâ terreretur, adoriente etiam hunc hostiliter Delphino, fugâ se in amnem suum recepit, neq; postea unquam extra ostium excurrere ausus fuit.

Hæc fabula docet, ne quis sibi neminem parem reperiri arroganti opinione persuadeat, ac potius ut cogitet, id quod Teutonico proverbio fertur: Etiam trans rivum homines inveniri.

Pardus

Pardus & Vulpes.

Pardus fera est variis colorum distincta maculis: Eam cum Vulpe de forma certasse accepimus. Desceptatum fuit coram Erinacio. Pardus commemorare cœpit formam ejus facile præstare reliquis, quorum affectu plurimi delectarentur, sed varietatem habere jucunditatis plurimum, sicut prata quoque insignia diversis floribus maximâ oculos voluptate perfunderent. Jussa ad hæc dicere vulpecula, Intus me, inquit, de anima, non de pelle noscitur, atque ita varietatem contra me ostenta tuam.

Hoc indicat fabula, certissima esse judicia, quæ à specie externâ, quàm longissimè abducta sint.

Ictis.

Ictis est è mustelarum genere silvestris quadrupes, cujus pelle obduci quondam galeas solitas tradunt. Quodam tempore cum vulpe igitur ictis iter per patentem campum faciebat. Eam vulpes interrogabat, Quid rerum aut artium didicisset. Illa, nihil quidem se tenere respondet, præter mediocrem saltandi rationem. At ego, inquit vulpes, centum artibus instructa sum, quarum quævis, & ad necessaria victui paranda, & ad vim contrariam omnem propulsandam, satis esse possit. Ictis igitur venerari, & beatam prædicare vulpem, se verò futilem & vitâ indignam animantem perhibere. Inter hos sermones exaudiri canum latratus, atque adesse venatorem ictis conjiciens, In fugam, inquit, nos demus: audio enim hostium nostrorum vocem. Placidè, inquit vulpes: Non dum enim necesse est accelerare fugam. Cùm autem cla-

rrior fieret latratus, Fugiamus igitur, inquit vulpes. Cui iētis: Neque mihi, confirmatæ verbis tuis, nimis festinandum videtur. Sed jam conspectis canibus, Fugiemus sanè ait. Atque ipsa in proceram statim arborem saltu evasit. Vulpes verò in aperto campo facile à canibus deprehensa fuit: quam illa irridens, ut unam promat, hortatur, de centum salutaribus artibus suis: nunc enim necesse esse. Ita misera vulpecula & derisa & dilacerata fuit.

Fabula narratur contra gloriatores vanos, & ostentatores mendaces.

Simiæ.

Simiæ purpuratæ instituebantur ad saltationem: Scujus cum peritæ viderentur esse, productæ fuere ad spectaculum. Saltantibus autem objecit quidam nuces; quibus visis, omnibus posthabitis & neglectis, ad nuces illæ discurrere, & de his inter se luctari ac depugnare.

Fabula hoc dicit:

Naturam expellas furcâ, tamen usq; recurret.

Asinus controversus.

Duo qui unâ iter faciebant, asinum oberrantem in solitudine conspicati accurrunt læti, ac uterq; sibi illum vendicare, quòd ipse prior conspexisset. Dum contendunt & rixantur, neq; à jurgiis abstinent, asinus aufugit, & subducit se oculis illorum. Ita, dum uterq; nondum prehensum suum esse vult, neuter illo potitur.

Fabula monet, inter altercandum, multa quæ placido consensu retineri potuissent, solere amitti,

Nota

*Nota etiam est sententia, quæ vulgo fertur :
Nimium altercando veritas amittitur.*

Piscatores & Testudines.

AD nauseam usq; saturi testudinum carne piscatores, cum etiam multum adhuc illis superesset, prætereuntem fortè Mercurium ad suas epulas invitant. Qui non ignarus, quippe Deus, quo animo revocaretur, iussit suas ipsos testudines vel edere vel vomere, neq; post sua demum fastidia convivas quærere.

Prodigorum stultitia notatur, qui ea aliis tribuunt, quæ ipsi despiciunt & parvi pendunt, etiam ea, quæ quantivis interdum precii sunt.

Aquila & Scarabeus.

Lepus, quem Aquila insequeretur, ad scarabei lamulam confugit, & illius auxilium imploravit. Scarabeus petit ab aquila, ut parcat supplici, perq; summum Jovem obtestatur, ne despiciat tenuitatem suam. At illa profligato scarabeo, raptum leporem devorat. Quem avolantem affectatur scarabeus, ut cognosceret, quo in loco nidificaret, ac mox occasionem nactus, de nido aquilæ omnia ova, quæ inerant, devolvit per petrarum precipitia. Aquila re compertâ, auctori doloris sui valde trata, nidum extruit in multò magis arduis rupibus, & in illo parit ova, sed simili eventu. Tum inops consiliū ad Jovem advolat, cuius propria avis esse perhibetur, & tertiam foeturam in illius gremio deponit, orans atq; obsecrans, ut tutam præstaret. At scarabeus globulum serquilinii eodem dejecit, quem excussurus Jupiter, laxatâ veste, ova
aquilæ

aquila effundit, quæ inflicta pavimento secundum Homerum æreo, facile comminuuntur. Cùm autem de scarabeo intellexisset, quòd ab aquila factam injuriam sibi hac voluisset ratione vindicare, quòd statueret, non solum scarabeum, sed etiam suum numen ab aquila laesum atq; violatum esse, reversam illam graviter objurgavit, & indicavit ei autorem malorum, quæ passa esset. Cùm tamen genus aquilarum funditus interire nollet, scarabeum ad gratiam cum aquilâ reconciliandam adducere tentat; quo vehementer refragante, aquila tùm partum transtulit ex eo tempore in aliud, quo scarabei non apparerent.

Monemur hac fabulâ, ne quem facile contemnamus, utq; cogitemus neminem esse tam abjectum & humilem, qui non suæ injuriæ vindicandæ aliquam occasionem invenire possit.

Vulpes & Aviculæ.

DU perpeffa famem vulpecula, cùm nihil successisset omnium artium, quas ad victum parandum exercuerat multiplices, tùm sese illa præ mœrore animi abjicere humi, & secum miseriam suam tacitè deplorare. Aves mortuam ratæ ad volare propius. Illa ubi hoc videt, immobilis manet, & animam continet, ne aves spiritu vitam adesse intelligant. Securæ igitur acceduat, & in vulpem insiliunt. At illa, postquam censuit tempus esse, exilit, & comprehendit proximam, ac devorat. Postridie experitur eandem fraudem: ibi una, (cornix, ut opinor) Non inquit, si tuam pellem in istâ sepe expansam conspicer, in illam involavero.

Docet

Docet fabula, fraudulentis nunquam fidem habendam esse. Iphis enim etiam quiescentibus, doli tamen vigent & moventur.

Aves & Noctua.

Noctuam cum veteres Minervæ consecrarunt, nimirum avem esse prudentem voluerunt indicare. Hanc (narrant) cum studuissent aliquando ad silvas & in arbores abducere secum aviculæ, hortantes ut in quâdam præclarâ quercu nidum suum figeret, ipsam non modo parere illis noluisse, sed contra etiam monuisse, ut quercus illius frondes omnes concerperent rostris suis. Minimè hoc illis facere volentibus, paulò post viscum protulit arbor, quo deinde implicatæ aves captæ fuerunt, noctuæ sapientiâ & salutaria consilia serò collaudantes.

Hæc

Hæc epitome est narrationis Politiani. Monet autem, non esse spernenda salutaria consilia prudentum.

Cucurbita & Palma.

Cucurbita consita ad palmæ radicem, cum largis imbribus irrigata esset, stirpe palmæ initens, ad illius se cacumina extulit. Tum interrogare palmam, quot annis ad tantam granditatem pervenisset? Cui respondit palma, Non minus centum annis. Tum cucurbita, Quanto te ego sum melior, inquit, quæ non dies totidem crescendo confeci, & tuam exæquavi altitudinem? Paulò post præmatura, & ipsa flaccescere, & radix amisso succo non magis vegetare illam. Ergo quàm temerè de processu incrementi sui gloriata esset intelligens, & suam granditatem contemnens, futilitatem confessa fuit.

Fabula docet, quæ cito oriantur, etiam cito occidere, ut de solstitiali herbâ Plautus ait: Et subita incrementa fructuosa non esse. Huc pertinet & hortorum Midæ & Adonidos proverbium.

Corvus & Lupi.

Petebat à Lupis partem prædæ Corvus, quos totum diem sectatus fuisset. Cui illi: Non tu nos quidem, sed prædam sectatus es, eo quidem animo, ut ne corporibus quidem nostris velles parcere, si exanimarentur.

Fabu.

Fabula docet, spectare in actionibus non tantum quid fiat, sed etiam quo animo & voluntate fiat.

Mus.

Mus natus & edutatus intra cistam refertam nuci-
bus, forte delatus in pavementum, dum in suam
domunculam redire properat, & circum illam assultet,
attingit hunc odor suavissimus ciborum, qui essent in pro-
pinquo de reliquiis agitati convivii repositi, quibus gusta-
tis, Hæc, inquit, ut video jucundior vita futura est illa,
quam intra cistam vixi.

Fabula imperitos notat, qui nunquam suum
oppidulum egressi, illius vitam & mores opti-
mos & laudatissimos esse statuunt.

Dici & hæc sententia potest, quam adducit
scribens Trebatius de Medea Cicero: Multi suam
rem benè gessere, & publicam patriam procul.
Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt
improbati.

Agricola.

Asidius Cereris cultor agricola exoraverat Deam,
ut sibi frumenta sua absq; aristas produceret. Ita
enim rebatur minore cum labore excuti posse. Sed inde-
fensa grana, de maturescente tum segete, avicula excus-
sere rostris & devorarunt.

Fabula narratur contra votorum stultitiam, &
ostendit imprudentes spe parvi commodi in ma-
gnum sæpe malum deferri.

Acci-

Accipiter & Columba.

Concitatissimo impetu columbam insequens accipiter, intra villam unâ cum fugiente ave defertur, & capitur à villico. Hunc orat, ut se dimittere velit. Neque enim te, inquit, læsi unquam. Cui respondet villicus: Neque, ut opinor, mei te unquam læsere; atque fractâ illum gulâ interemit.

Fabula docet, vindicandas à principibus non minus subditorum injurias, quàm si sibiipsis illacæ essent.

Aranea & Hirundo.

Conspicata aranea capientem muscas hirundinem, contra illius volatus explicat retiola sua, per quæ facilè lata hirundo, celeriter totum opus disturbavit. Tùm aranea, Ista, inquit, muscarias plagas nihil moratur.

Ostendit fabula, imbecilles frustra se potentioribus opponere, Et hoc subjicit: Vana est sine viribus ira.

Annum silentia.

Rusticus transiturus flumen, vadum vestigabat. Ac primùm quadam parte se reperturum sperabat, qua defluebat illud placidè & cum silentio, sed à tentante reperitur magna ibi profunditas. Facit igitur alibi periculum, ubi quidem reperit vadum, aqua verò cum strepitu & impetu decurrebat. Tùm ille hæc secum, Non, ut video, inquit, annum murmura & fremitus, sed silentium & leves sibili metuendi sunt.

Non

Non esse periculum, fabula docet, à clamatoribus & minacibus, sed à musitantibus & taciturnis. Cæsarem etiam dicere solitum accepimus, Non metui à se Antonium & Dolobellam corpulentos & rubicundos, sed Casii & Bruti maciem & pallorem.

Columba & Pica.

Cur tu, inquit Pica columbæ, semper eodem in loco deponis ova tua, atq; pullos nullos excludis, neque redderis prudentior continuis rapinis hominum? Huic columba, Non sinit, inquit, simplicitas me neque malè suspicari de aliis, neq; meos ab illorum injuriis eripere.

Ostendit fabula, simplices esse injuriæ & fraudi expositos.

Cuculus & Accipiter.

Cuculo & rostrum aduncum & acuti sunt ungues. Itaq; generis accipitrum esse creditur. Huic ajunt esse cibum vermiculos, quos de materiâ & arborum quoq; ramis colligere soleat. Atq; talem illi victum exprobrasse, ut vilem & contemnendum, accipitrem ferunt.

Quin tu me, inquit, spectas, qui avium carnibus vescor, & cum generis nostri esse videaris, etiam factò imiteris? Hæc oratio, cum movisset cuculi animum, videt ille paulò post captum accipitrem, alligatum collo, pendere de tecto alti columbaris, in terrorem aliorum accipitrum. Tum igitur ita cuculum locutum accepimus: Nunc mihi etiam suaviores mei vermiculi, & gratior illa esca futura

F

est, sine

est, sine periculo parabilis; neque ego lauticias moror, quæ tanto discrimine petuntur.

Docet fabula, mediocritatem tutam optabiliorem esse quàm sit periculosa excellentia.

Asinus & Vitulus.

IN uno prato pascebantur asinus & vitulus. Cùm autem signum auditum esset adventus hostium, quod de more solebat dari pulsato ære, Fugiamus, inquit vitulus, ne in potestatem hostium deveniamus. Cui asinus, Euge sanè, inquit, cui cædes & mactatio ab istis impendet: mihi periculum novum nullum obicitur, quem serviendi & ferendorum onerum conditio eadem manet tam apud cives quàm apud hostes.

Docet fabula, certæ & exploratæ miseriæ cum aliâ miseriâ commutationem non esse pertimescendam.

Pastores.

Pastores casâ ove convivium intra tabernaculum agitabant. Quod cùm lupus, qui prædandi causâ caulas circuibat, fieri cerneret, Ego, inquit, si agnum rapuissem, quantum tumultus excitaretur? at isti impunè parentem vorant. Tùm unus his auditis, Nostra enim, inquit, scelerate, non alienâ ove epulamur.

Docemur hac fabulâ, & potentes impunè peccare, & horum delicta non facilè reprehendi à quovis debere.

Narratur fabula eâdem sententiâ & de mulierculis comedentibus gallinam, ac vulpe, quæ dixe-

dixe-

dixerit, Ego si hoc facerem, omnes jam canes in me incitarentur.

Capi.

Gallinacei castrari solent; ita celerius pinguescere existimantur. Horum magnus numerus in villâ alebatur, qui cum omnes opimi redderentur cibo largo, & curatione diligente, in uno tantummodo nihil proficiebat sagina: hujus macilentiam irridebant cæteri. Mox cum audissent imperium heri, pinguiissimi quiq; ut jugularentur ad cœnam (assuturos enim hospites) intellexere stulti, quantopere sibi & vitæ suæ carnes, quibus dudum superbiissent, contraria & nocentes essent.

Consolatur fabula tenues & pauperes, illorumq; vitam docet esse multò tutiorem, quàm sit locupletû, & ut Græci loquuntur, τὸ πυχέων.

Equus novitius.

Mercatus quidam equum, cum prius haberet valde strenuum, aliquantò cum majore curâ illum aluit quàm alterum. Hoc mirari ipse quoq; atq; de socio causam exquirere, Quid enim, inquit, est, cur me impensius curet herus, multis nominibus te inferiorem? neq; enim forma, neq; velocitas, neq; vires meæ cum tuis comparandæ sunt. Cui ille, Nihil, inquit, novum neq; mirum herus facit, sed hominum more prioribus posteriora & recentia usitatis præfert.

Fabula levitatem vulgi notat, & novarum rerum studium.

F a

Canis

Canis & Sus.

AD aucupia canes diligenti & exquisitâ curâ atq; ratione erudiri & institui solent, & ad silentia verborum minis & aurium vellicatione assuescunt: Certæ autem nationis hi diliguntur, quorum inprimis bona sagaxq; natura sit. Hujus generis uni istam servilitatem exprobrasse opimum & pinguem suam ajunt, Cui ille, se non pœnitere brevis molestiæ, responderit, qua vitam sibi comparaturus sit delicatam, neq; pigere in præsentia rædii aliquantulum devorare, ut lautissimis diu postea cibis perfruatur.

Fabula hortatur discipulos bonarum artium & virtutis, ad labores, qui in discendo exhauriendi sint, perferendos, spe maximorum commodorum & jucundissimæ vita.

Trabs

Trabs & Boves.

Qui Trabem Boves trahabant, unde dignum fieret, increpabantur ab illo, quod anhelantes in pigritiâ lento gradu incederent. Cui unus de bobus, Nos tamen, inquit, hoc mox onere liberati acquiescemus, cum tibi paulò post imponendum usq; ad cariem sit sustinendum.

Subjicit fabula præceptum humanitatis, ut vereamur insultare miseris, cum fieri possit ut nos multò major calamitas maneat.

Carduelis.

Avolarat Carduelis, quam diu puer in delitiis cicuram habuerat. Hanc ille gestu & vere revocare, & dare operam, ut blanditiâ verborum pelliceret ad reversionem. Nam, cur, inquit, mea tu fugis, aut quid tibi triste aut contrarium, dum mecum fuisti, unquam accidit, vel quid potius ad beatam vitam defuit? nihil, inquit illa; sed meo arbitrato vivere mihi maximè libet.

Docet fabula, nullum bonum libertatis bono melius aut præstantius esse. Et illi Spartani in Polymnia. Persam, ajunt, si sciret, quàm suave esset in libertate vivere, auctorem ipsum futurum fuisse, ὅτι ἀνδρόγασι πρὸς αὐτὸν μάχεσθαι ἀλλὰ καὶ πελέκεσι.

Upupa.

In Aquilæ nuptiis ferunt sese upupam reliquis avibus hospitibus prætulisse, & cristas altè erexisse, & genus etiam regium jactitasse. Red huic dixisse ciconiam acce-

F 3

pimus,

pimus, par non esse, ut primas teneat avis, cuius nidus nunquam stercore careat.

Monet fabula, non esse honestatem de ornatu sed de vitæ ratione æstimandam.

Gulæ deditus.

Gulæ deditus quidam ad epulas invitatus in rus, quod abesset paulò ab urbe longius, dum proficiscitur spe singularium lauticiarum & opiparè instructarum dapum, in itinere pira reperta ita sprevit, ut etiam per derisionem lotio suo aspergeret. Cum autem rivus, quæ transcundum fuerat, subito eâ nocte ad altitudinem excrevisset tantam, ut cum manifesto discrimine ingressurum se ille aquas intelligeret, redire tristis, atq; post ereptam spem copiosi cibi acerrimè etiam esurire cœpit. Itaq; cum ad pira, quæ dudum comminxerat, venisset, deterfa illa arrosit, & hanc escam objecit jejunis & lattrantibus intestinis.

Fabula docet, contemptus & fastidii sæpe has pœnas dari, ut quæ paulò ante homines spreverint & abjecerint, ea mox appetant & amplectantur.

Equus & Porcus.

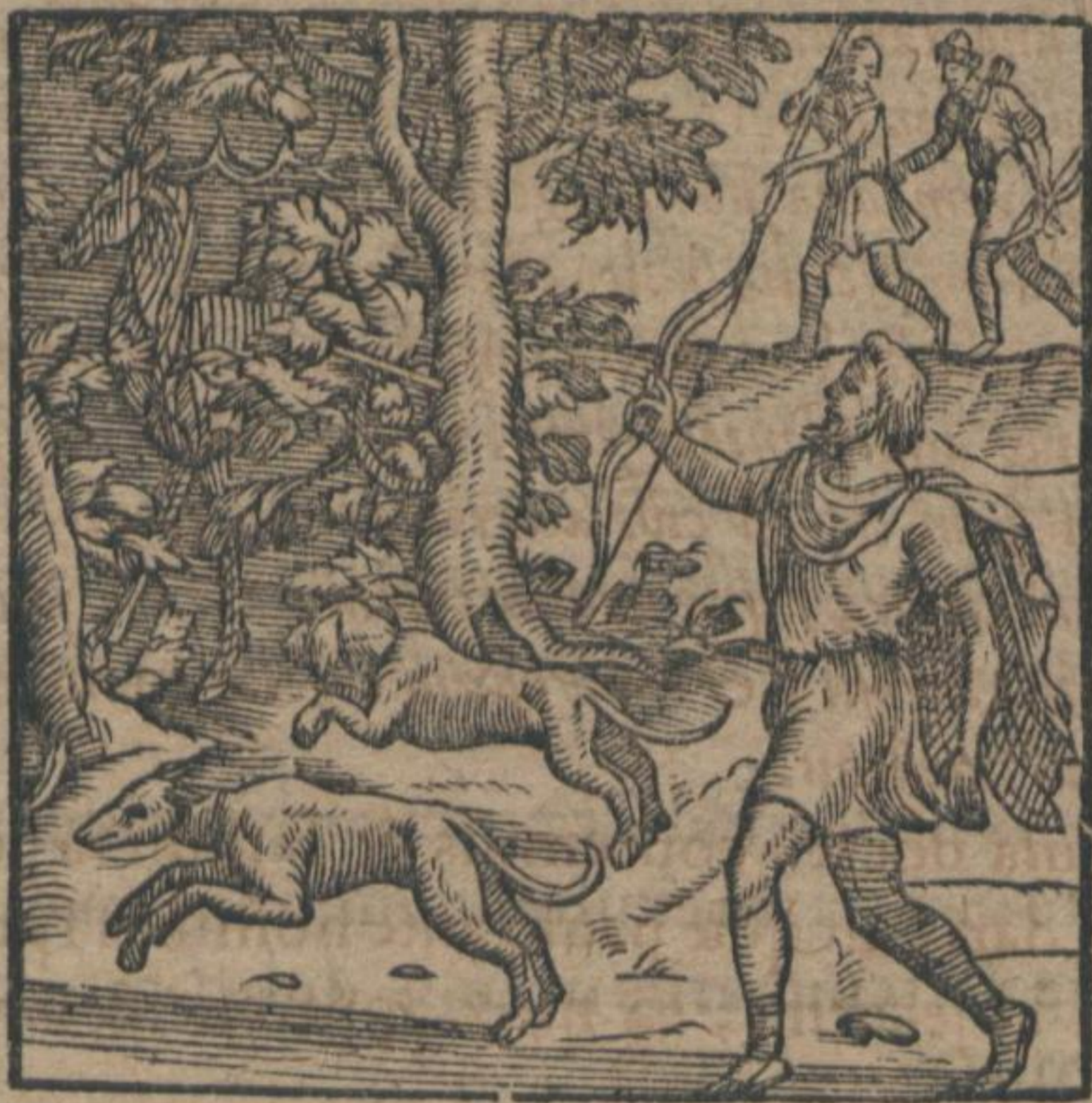
Alacriter ad pugnam equus, & armatus ipse & armatum equitem vehens, proficiscebatur. Hunc conspicatus porcus de luto, in quo volutabatur, Heus tu, inquit, quò properas, ignarus an vitam in prælio amissurus sit? Cui equus, etiam tibi, inquit, mors impendet, & quidem

dem

dem oppetenda sine laude, ubi tuo domino satis pinguis factus esse videberis. Ac mihi quidem animam, si ita cadat, viri fortis, tibi lanii manus ereptura est.

Fabula honestam mortem non nimium pertimescendam docet, cum etiam in summâ ignaviâ illa evitari non possit.

Venator & Cerdo.

Cerdo ad venatorem quodam tempore devenisse dicitur, & petiisse ab eo, sibi ursi pellem ut venderet. Venator sibi illo tempore ursi pellem non esse respondit, sed si vellet pecuniam numerare, curaturum se post dies paucos ut haberet, cum ursum cepisset, cujus lustrum iam sibi exploratum esset. Itane, inquit cerdo, facile est ursum capere? Mihi quidem, inquit venator,

F 4 nequa-

nequaquam difficile hoc fuerit, inter feras & in silvis penè à puero versato. Licérne, inquit cerdo, te comitari? nam mihi libet spectatorem esse talis venationis. Licet, inquit venator, mecum perendie in silvam abeas. Quò cum esset ventum, apparuit statim ursus, bellua ingens & horribilis. Cerdo tùm celeriter arborem conscendit. Venator adortus feram fortiter, cùm tamen hæc excussisset ictum, recordans quod audiisset, non solere ursos cadavera morsu attingere, in terram se, quasi mortuus esset, abiecit. Ursus autem naribus ad os & aures illius admotis captare anhelitum, & tentare an spiraret. Sed illo animam continente, ursus mox discessit. Tùm igitur & venator se erexit, & cerdo de arbore descendit, atque jam animis receptis; inter alios sermones percontari cerdo de venatore, quid in aures ipsius fera insufurrasset, Cui venator respondit. Monuisse illam diligenter, ne posthac unquam ursi pellem, nondum capto & confecto ipso, vendendam existimaret.

Fabula hoc, quod Græcum proverbium, non esse ante victoriam exultandum, admonet, ne securitate & temerariis animis dubia pro certis habeamus.

Leo & Mus.

Leo captus laqueo, orat murem, se ut corrosis plagis liberet de impendente interitu, promittitq; se accepti beneficii nunquam esse obliturum. Mus facile, quod leo flagitarat, cùm effecisset, petiit ab illo, ut filiam sibi collocaret in matrimonium suam. Leo, quamvis res ea sibi
vide.

videretur indigna & absurda, noluit tamen auctori vitæ & salutis suæ, quod postulaverat denegare. Spondet igitur filiam, sed hoc tamen monet, cogitet musculus, vix fieri posse in tantâ inæqualitate, nuptiæ ut felices sint. Sed mus in sententiâ permansit. Cum igitur nova nupta leæna juvencula & ferox ad maritum deduceretur, obvium eum, non visum neq; animadversum, pede conculcatum obtrivit.

Fabula ostendit, amicitias potentum esse periculosas, etiam non rarô damnosas humilibus, & parvorum sodalium esse expetendum usum parvis. Sed & hoc monet, quod proverbium Græcum translatum de turbinis ludenis ludo, Agitandum aptum & convenientem. Unde hoc factum :

Quæ cupis egregiè nubere, nube pari.

Cera.

Cera invidebat lateribus duritiem, quam de igne consequi illos videbat. Abiecit igitur & sese in flammam, futurum sperans, ut & ipsa induresceret: sed contrà accidit, celeriter ut disfluere, & liquefacta ab igne consumeretur.

Docemur, non esse appetenda ea, quæ sint à naturâ nobis denegata.

Agricola.

Cum esset pertæsum agricolam sempiterni laboris in terrâ fodiendâ, & arandâ, inq; variâ & difficili

F 5

culturâ

culturâ arborum, animum ille ad militiam abiecit, quòd multos audisset rem & famam belli gloriâ quæsvisse. Fundo igitur vendito, exornatus & instructus armis ceterisq; rebus necessariis militatum abit. Sed re malè gestâ vulneribusq; acceptis vix servatus de prælio, mercaturas potius facere statuit, quòd his locupletatos & auctos quamplurimos animadverteret: navem igitur conducit, & merces comparatas diversorum generum in illam imponit, spe magnâ futuri lucri. Sed cum veheretur in mari, de improvise (ut fit) tempestas oritur, & navis fractâ, ipse unâ cum mercibus, fluctibus obruitur atq; perit.

Fabula hoc dicit, Mutantes conditionem & fortunam suam, plerumq; quod fugerint relinquendo, alibi reperire duplicatum.

Amnis.

Contempsisse præ se amnis fontes suos fertur, cum & ipse piscibus abundaret, & flumine largo, nec non grato alicubi murmure delaberetur. Quin etiam, inquit, tu intra muscos istos tuos & herbulas delites; ego præter & amœnissima loca terrarum & celeberrimas urbes & populos argentes maximas feror. Fontibus offensis superbiâ & potervitate alumni, placuit reprimere scaturiginem suam. Ita origine extincta, celeriter defecerunt undæ fluvii, & amnis exaruit.

Notat fabula eos, qui sibi arrogant auctoribus ea bona, quæ aliunde accepere: & docet, ab ingratis deterrimi vitii gravissimas pœnas dari solere.

Cor.

Cornicis consilium.

Aves deliberabant de creandis pluribus regibus, quòd sola aquila tam lati imperii habenas moderari posse non videretur. Sed cornix hoc agendum non censuit: nam & facilius, inquit, atque citius unum domum completur, quàm multa, & ad plura diversaq; signa eodem momento oculos dirigere quis possit?

Fabula & populis multitudinem imperantium onerosam esse, & non benè regere plures indicat, secundùm sententiam Homericam.
 Non benè turba regit, Rex gentibus imperet unus,
 Unus & acceptas rerum moderetur habenas,
 Qui Saturnigenæ tenet istud numine donum,
 Ut sceptro populos & jure coerceat æquo.

Proxi-

Proximus sibi quisque.

Cujusdam per quam laudatæ fœminæ maritus graviter ægrotabat, neque posse diu vivere credebatur. Hoc illa ita dolenter ferre, ut mortem sæpissimè lamentis & ejulatu maximo citaret ad sese pro marito tollendam. Dicitur tum mors toties vocata tandem affuisse. At illa territa horribili specie, & percussa animo, mutatâq; subito voluntate, mortem ad lectulum deduxisse fertur, & indicato viro eum esse dixisse, cui esset moriendum.

Doctrina fabulæ præscripta est. Omnes enim ajunt, sibi melius esse, quàm alteri.

Adolescens cantans in funere matris.

Ducebatur funus defunctæ mulieris prodeuntibus unâ patre & filio, conductisq; qui monodiam (ut fit) concinerent. Ibi filius inter lugentes incedens cum patre, & ipse cantare cœpit. Pater autem increpat adolescentem, & dicit insanire, qui in luctu cantitet. Adolescens autem, Quid ego igitur, inquit, ago aliud quàm isti, quos ad concinendum tu conduxisti? Sed non decet, inquit pater, te hoc tempore, quod illos.

Fabula docet, omnem laudem vitæ, & id quod decorum vocatur, totum temporibus & loco & personis contineri.

Asinus ægrotans.

Increbuerat fama, asinum jacentem in morbo, non procul à morte abesse. Veniunt igitur ad domum, in
quâ

quâ ille decumbebat, canes & lupi, & ostium aperiri, & se intromitti ad visendum agrotum postulant. Sed asellus parvulus per rimam januæ respondet, Nihil hoc officio opus esse patri suo, atq; eum melius etiam valere quam ipsi vellent.

Simulata & fallacia officia hac fabulâ notantur.

Mulier & Nux.

Mulier nucem interrogasse dicitur, quare afflictâ Milla demum uberes fructus ferret? Quia enim & tu, inquit nux, verberibus affecta melior reddi, & asinus plagis incitari solet.

Fabula docet, quod in alium dicatur, audiendum etiam esse, juxta versum Homericum:

ὅπῃ οἶον ἢ εἶπες, τοῖον ἢ ἐπακλόσῃς.

Asini vota.

Cum hyems asino ob frigus & arida pabula admodum gravis videretur, expetebat ille ardentibus votis verni temporis viriditatem & teporem. Sed illo tempore cum crebriore agitatione exerceretur, astatem advenire optavit. Quæ cum præter alios labores etiam onera frumenti ex aræ & fructus ex hortis deportandos ipsi imponeret, reliquus erat autumnus, quem expectabat quietiorem. Sed per illum quoq; vindemiâ & lignatus molestiis & defatigationibus pressus, ad hyemis reversionem desiderium suum retulit.

Docet fabula, totam vitam in laborum temporibus

pora distribui. Nam secundum Menandri ver-
sum:

Ἦν τὸς μνημόνης, μέγιστος αὖ ζῶων, πορεύειν.

Notat & vulgarem levitatem, quæ præsentem fortunam nunquam boni consulere solet, secundum Horatianum hoc:

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus,

Mures & Felis.

Mures Felem placidè accubantem cum multum & diu contemplati fuissent, tum unus, Libet, inquit, cum istâ mitissimâ (ut apparet) & mansuetissimâ animante familiaritatem contrahere, atq; his dictis ad felē accessit, & blandè compellavit, quæ illum statim comprehensum dilaceravit. Hoc intuentes alii mures, Quanto-
pere, inquiunt, nostrū popularem species fefellit? Fa-

Fabula docet, de vultu & specie animum atq; mores certô intelligi non posse. Πολλάκι γδ γνώμῳ ἐξαπαταῖσ' ἰδέαι. Et impostores & infidiosi simulant benevolentiam, & odium atque consilia pernicioſa tegunt, secundū hoc Οδυσ. ρ.

Ἔσθ' ἄγορῶντες, κακὰ ἢ Φρεσὶ βυσοδομήμον.

Et hoc: Οδυσσ. σ.

οἳ τ' εἰ μὴ βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν.

Asinus lapsus.

Asinus post longam & probatam servitutem suam, & multas onerum atque bajulationem egregie operas, quodam tempore sub valde gravi onere, cum ad saxum improvisum offendisset, in viâ cecidit. Tum accurrit agitator, & acerbissimis verbis atque vehementibus etiam plagis illum petit. At asinus secum & suam conditionem deplorare, & accusare ingrati domini scvitiam, qui oblitus omnium priorum, ob unam fortuitam offensam, tam graviter se affligere.

Fabula significat, ferè homines quid quoque tempore fiat, non quid aliquando factum sit, spectare, & unum sæpe delictum memoriam multorum egregie factorum inducere ac delere.

Hystrix & Lupus.

Hystrix Africanum & Indianum esse animal perhibetur, non absimile erinacio, sed longioribus aculeis

aculeis armatum, & iis quidem missilibus, quos soleat ejaculari in persequentes. Huic insidians lupo, ut spicula ponat, neque se illis sine causa perpetuò oneret, suadet. Cum autem opus sit, & res poscat, tum uti resumat. At illa, Nunc igitur, inquit, his opus: Nam lupo inermem occurrere periculosum est.

Fabula monet, ut adversus hostium & inimicorum vim ac fraudes semper muniti & defensi esse studeamus.

Mus & Milvius.

Irretitus & implicitus laqueis milvius, exorat musculum, se ut liberet. Hoc ille facile corrosis plagis effecit. Tum milvius eum arripit & devorat.

Ostendit fabula, quam gratiam pro beneficiis acceptis mali reddere soleant.

Testudo domigera.

Aliud aliis animantibus à Jove donum petentibus, facultatem hanc petuisse testudo fertur, domum ut suam absque incommodo quolibet secum circumferre posset. Quid ad hoc petendum ipsam moveret interrogata respondit, Malorum vicinorum metum, in quos si fortè incidisset, nihil esse negotii futurum, ut migratione suâ declinaret, si domum portabilem haberet.

Infamat vicinitatem improborum fabula, rem deterrimam & execrabilem, honorum autem vicinitatem commendat, secundum Hesiodi versum:

πῆμα κακῶς γείτων ὡσαύτ' ἂν ἀγαθῶς μεγ' ὁ νῦν εἶ.
Erina-

Erinacius & Vipera.

IMpetraverat à viperâ erinacius, per brumæ frigora in suam ipsum ut cavernam acciperet. Cum autem in angusto loco spinis hospitibus pungeretur vipera, postulat ut suam domum sibi relinquat, & aliò dimigret, cum intelligat illam ambos capere non posse. Sed erinacius fertur respondisse: Si quis durare illic nequeat, ei suâ causa ut exeat licere, sibi discedere in animo non esse: Si vipera habitatione offendatur, posse hanc mutare. Ita hospitis injuriâ cavernam suam illa amisit.

Monet fabula, ne cum illis nos facilè jungamus, in quorum potestate nos aut res nostræ postea futuræ esse videantur.

Lepus & Vulpes.

ANteponebat se vulpi lepus, cui pedum pernicitate præstaret. At vulpes dicere, se ingenio vincere, cujus esset multò & frequentior & præclarior usus quàm pedum.

Fabula incredibilem esse ait bonitatem prudentiæ, neq; corporis maximas dotes cum minimis animi dotibus comparari rectè posse. Itaq; & ab Apollonio introducitur præclarè Amphion, qui suo cantu bis tantò majorem lapidem alliciat, quàm nitendo summis viribus Zethus afferre potuisset.

G

Lupus.

Lupus.

INduerat pellem ovis lupus, atq; cum ignoraretur, aliquantisper impune in gregem fuit grassatus. Sed pastor mox animadversâ fraude, necatum hunc de arbore suspendit. Hoc qui pelle decipiebantur admirantibus, Pellis quidem est, pastor inquit, ovis, sed sub hac lupus latebat.

Habitus & vultus indicia non habenda pro certis, fabula docet, ideoq; facta & rem spectari oportere.

Canis & Pastor.

Pastor deprehensum canem, cui custodiam gregis commiserat, in cæde & devoratione ovis, arripit interfecturus, sicuti commiserat. Cui canis, cur tu, inquit, tuos vis perdere? Meos quidem, inquit ille, nocentes & sceleratos multò quàm externos magis, præsertim eos, à quibus fidelitatem & benevolentiam speraverim.

Fabula hoc monet: Non mirandum neque graviter ferendum, si inimici nos lædant, qui profiteantur odia sua, ut nisi caverimus, neminem nisi nos ipsos accusare debeamus, sed hoc esse indignum & animadvertendum, si amici & beneficiis à nobis affecti animum mutent, & fallant opinionem nostram, & insidientur capiti fortunisvè nostris.

Aries & Taurus.

Aries, qui inter pecora principatum teneret, superbia elatus cum tauro congredi ausus fuit. Qui ita illum

illum accepit, ut moribundum relinqueret in deploratione temeritatis & serâ pœnitentiâ.

Monet fabula, non esse adoriendos viribus præstantiores.

Asinus puniceus.

Fertur quodam tempore mater fuisse hortata juven-
culam filiam, cujus ante aliquot menses maritus
mortuus fuisset, alteri ut nuberet. Filiam autem dixisse,
cupere quidem se obsequi illi, sed reformidare sermones
hominum. Tum matrem, fœminam prudentem, accepi-
mus puniceo colore asinum domesticum curavisse infici, ut
nova illa species omnibus esset admirationi. Itaq; quàm
plurimi primum ad conspectum accurrere. Postero autem
die diminui spectantium numerus, tertio deinde &
quarto magis, postremò solus asinus jam ut antè incedere.
Hoc exemplo docuit filiam mater sermones hominum de
conjugio secundo ipsius, etiamsi existerent aliqui, tamen
futurum, ut celeriter illi conticescerent.

Fabula docet, insolita omnia tempore exuere
admirationem.

Aquila & Cuniculus.

Aquila raptos pullos cuniculi detulerat in nidum
suum, quem in altissimâ arbore fixerat. At mœsta
mater, ut suis parcat, per omnes illam deos miserorum
curatores obtestatur. Sed aquila cuniculi precibus con-
temtis, & despectâ humilitate, dilacerat pullos cuniculî
& suis præbet discerpta membra. Hic verò dolore & irâ

commotus, suo cum genere conqueritur aquilæ vim, & ut quisque sibi idem, quod ipse pertulerit, accidere posse cogitet, neque illud facinus impune ferre aquilam sinant, hortatur. Ita concordi illi studio ad eruendam arborem, in quâ nidularetur aquila, conveniunt, & egestâ à radicibus illius terrâ, omniq; circum eam solo specubus excavato. Ita impulsæ arbor levi flatu paulò post in terram prosternitur. At pulli aquilini partim ruinâ partim raptu terrestrium ferarum interiére, & orbitati cuniculi gratissimum spectaculum præbuére.

Docet fabula, ne quis potentiâ aut viribus fretus alium quemlibet despiciat: nam & infirmitatem sæpe acceptas injurias ulcisci.

Ovis & Pastor.

Expostulabat cum pastore ovis quodam tempore, quòd non contentus omne lac emulgere, sibi lanam etiam detonderet & cuticulam nudaret: atque inter hac & maledicere illi audebat. Tum pastor iratus, arripuit agnum primigenium illius & mactavit. Ovis etiam pœnâ, ut multi solent, reddita commotior, Quid ergo nunc restat, inquit, quòd malefacias? Egone tibi, inquit pastor? Te etiam ut jugulem ipsam, & pellem detraham de corpore tuo, carnibusq; postis ossa tua projiciam canibus, & pellem tradam macerandam pellioni. Siluit igitur ovis majorum malorum metu repressa.

Fabula subjicit præceptum moderationis, ne indignatione irriteamus adversa, πρὸς κέντρον λακτίζοντες. Docet hoc quoque, gravibus malis

malis

malis & ærumnis elationem animi reprimi solere.

Rota & Vector.

Quare tu, inquit rota viciata vector, totum hunc diem nobis stridores tuos obgannis? Quia enim, inquit rota graviter laboro, & vehementer afflictus sum: quæ ergo possum non queri atq; lamentari?

Fabula ostendit, miseris & calamitosis ignoscendum esse, si fletus & querimonias usurpent.

Vulpes leporis laudatrix.

Cum non procul abesset, quin canis vulpem insequens illam deprehenderet, conversa ad auxilium fraudulentie vulpes, cum fortè leporem in propinquo conspexisset, miris modis collaudare cani suavitatem carnis leporinæ. Canis vulpe relicta leporem cœpit sequi. Hic verò celeritate pedum elapsus, graviter accusare postea vulpem, à quâ cani proditus esset. At enim ego te vulpes inquit, studiosè laudavi.

Malorum laudes esse nocendes docetur.

Vulpes & Lepus,

Orabat vulpes Jovem, ut calliditatem ingenii sui velocitate cursus ornare vellet, Lepus autem celeritati suæ adjungi versutum animum petebat. Jovem his ferunt respondisse, à se in animantes singulas liberaliter esse certa dona & beneficia collata, neq; uni se largiri omnia oportuisse. Hanc enim benignitatem erga unum-

G 3

quem.

quempiam, summam iniquitatem erga universos alios futuram fuisse.

Hoc ait fabula: Non uni dat cuncta Deus.

Equus inornatus.

Compluribus equis ad certamen cursus & celeritatis comparatis, & secundum factiones ornatis, cum phaleris tum coloribus conspiciendis & illustribus, unus inter eos cum loris codidianis, firmis illis quidem atq; habilibus frenis, sed minus versicoloribus & speciosis, etiam productus fuerat. Hunc igitur ridere alii, & præ se quisque contemnere. Postquam autem ad certamen ventum fuit, hic palmam obtinuit.

Subjicit & hæc fabula sententiam Theognidis: Sæpè decipi animos specie. Et docet, non spectandum habitum & ornatum, sed virtutem. Latet enim sæpe sub pallio sordido sapientia.

Vox Hœdi.

Repulsus sæpenumero clientulus pauper à patrono, qui sibi non vacare, quoties ille advenerat, diceret, affert tandem tenellum hœdum in ædes illius, & stans in atrio vellicabat hœdum, ut vox illius exaudiretur. Tum patronus suis, Ecquis adest, inquit, qui consulere valt? Et clientulo toties antè repulso, Quid narras, inquit, tu? causâq; cognitâ consilio adjutum, dimisit.

Fabula eadem est doctrina, quæ Ovidianæ sententiæ, placari donis deos & homines.

Senex

Senex & Adolescens.

Conspexit senex adolescentem, qui de sua arbore poma carperet, hortatur, ut aliena ne invadat atque rapiat. Hunc adolescens de arbore irridere, & poma, ut ceperat, decerpere. Tum senex, Herbas, inquit, audivi magnam vi & efficacitate pollere: vellit igitur herbas, & contra adolescentem projicit. Hic vero in cachinnos effundi & senem delirare credere. Ibi senex, Nihil huic herbarum, inquit, ut intelligo, vires erga istum valere; sed & lapides de quibus sepe mira, quantum illi possint, audire memini, experiar, atque collecta saxa in furem conjecit, atque illum de suis pomis facile abegit.

Fabula Terentianam subjicit sententiam: Omnia prius experiri, quam armis, sapientem decet.

Docet & hoc, senilis prudentiæ, quæ hujus ætatis propria est, esse imperum lentum sed vehementem.

Luscinia & accipiter.

Luscinia accipitrem, à quo comprehensa fuerat, orabat, se ut dmitteret: neque id enim gratuito facturum esse ajebat. Precium quodnam futurum esset roganti accipitri respondit, Suavissimi carminis sonus. At ego, inquit ille, non aures meas, sed ventrem expleri cupio.

Fabula potest ad duos sensus eosque dissimiles accommodari: Primum, ut intelligamus, imperitos homines liberalibus studiis atque artibus non capi: Alterum necessaria jucundis anteferri oportere.

Culex & Apes.

Brumæ frigore & insuper fame laborans culex ab Apibus petiit, intra ipsorum alvearia recepto sibi ut cibum impertirent, ob quod meritum se illorum filio canendi artem edoctrum esse pollicebatur. Tum una de examine. Nihil, inquit, tuâ est arte opus liberis nostris, qui à nobis multò meliorem & magis salutarem discere poterunt.

Monet fabula, ira instituendos liberos, & ejusmodi artibus instruendos, ut suâ operâ ipsi victum sibi quærere sciant.

Leo, Asinus, Lupus.

Leo cum bello contra volucres suscepto copias suas recenseret, & prætereunte asino & lepore, quasnam ad res uti posse speraret, urso interroganti respondit, Asino tubicine, & Lepore tabellario.

Fabula docet, neminem esse tam parvum aut humilem, cujus non alienâ in opera utilis esse possit.

Accipitrum pax.

Accipitres quodam tempore inter se acerrimè belligerabantur. Hos columbæ in gratiam reducere & à dimicatione mutuisq; cædibus abducere conatæ, perficere, ut pacem illi inter se facerent. Quâ firmatâ, tam in columbas, quàm in reliquas minutas aviculas, ipsi concordem vim & unguas convertère.

Docet

Docet fabula, utiles esse salutem bonorum discordias malorum, ut ferunt Melanthium five joco seu feriò dicere solitum: Rempublicam Atheniensium servari dissidiis oratorum, quòd cum non incumbant universi quasi in unum latus navigii, fiat, ut ab altera parte veluti pondere opposito administratio liberaretur.

De mortis nunciis.

Cum Hercules reliquisset superatum Letum ad bustum Alcestidos, ubi illud jaceret anhelans & exanimatum, misertum illius quendam Phereum, qui transiens aspexisset, recreasse ipsum, & perfecisse ferunt, ut vires pristinas recuperaret. Ob hoc beneficium Letum promississe illi memoriam à se grati animi, & cum non prorsus parcere ei posset, non tamen se oppressurum esse de improviso benefactorem suum, sed missurum prius, qui morderent, quique judicarent, quòd appropinquaret Letum. His pollicitis Phereus elatus, animo securo vitam egit, cumq; minimè metueret, Letum ad se auferendum adesse cognovit. Questus igitur ille gravissimè perhibetur, se circumventum fraude arripi, & Leti vanitatem accusasse: neminem enim prænucciassse adventum ipsius. Cui Letum narrant demonstrasse, plurimos à se nuncios ad eum pervenisse. Nam & annos ante sex febrì, & post duos rursus gravedine ac destillationibus eum laborasse, intereaq; sæpè cum tussis, sæpè capitis doloribus conflictatum, proximè etiam anhelasse; Quibus omnibus ut accedentis Leti nunciis non longissimè illud abesse commoneri debue-

debuerit. Quin etiam, inquit, paulò ante adventum meum germanum fratrem ad te misi, veternosum illum soporem, in quo aliquantisper pro mortuo jacuisti. Ita probatâ fide sua, quodque promissum fecisset, Phereum lamentantem & muliebriter ejulantem abripuit.

Docemur, de valetudinis imbecillitate & morbis cognoscendam mortalitatem, neq; mortem omnibus necessario oppetendam nimium perhorrescendam esse.

Vulpes & Hircus.

Siti correpti Hircus & vulpes in profundum puteum desilierunt, cumque illam sedavissent, hircus coepit circumspicere & querere, qui de aquis evadere in terram posset. Cui vulpes, Bonum, inquit, animum habet
nam.

nam mihi consilium subiit, quò usi servari possimus ambo. Si enim te in posteriores pedes erigens, priores parieti isti applicueris, & caput altè cornua ut obliquè reclinentur extuleris, tùm ego de tergo tuo in hac ascendere, atque deinde exilire de puteo, & te mox etiam attrahere facile potero. Ad hæc cùm se hircus paratum esse dicoret, & obsequentem præbuisset, evasit de puteo vulpes, atq; ibi læta circum fauces exultare & deridere hircum cœpit. Ille verò hanc graviter accusare, perfidiæ insimulare. Cui vulpes illudens, At tu, inquit hirce, si tam cordatus esses, quàm barbatum esse scimus, nunquam in istum te locum, non explorato reditu, immisisses.

Significatur hac fabulâ, viros prudentes, priusquam quicquam aggrediantur atque incipiant, prævidere & considerare, quònam illud evasurum & quem finem habiturum esse videatur.

Gallinæ & Perdix.

Qui delectabatur alendis gallinis, allatum sibi fortè perdicem addidit ad cohortem illarum, Quæ cùm miseram morsibus impeterent, & ab escâ repellerent, singulari illa dolore animi afficiebatur, quòd sibi hoc, quod aliena esset eoque illis nomine invisâ, accidere putaret. Paulò post videt ipsas quoq; illas se mutuò conscindere. Tùm se consolata, Si inter se, inquit, istæ inimicitias gerunt, neq; parcunt sibi, ferenda scilicet & mihi æquo animo fortuna mea.

Hoc

Hoc fabula sibi vult, prudentibus magno esse solatio considerationem communis sortis & conditionis, cum animadvertant, neminem esse, cui non mala & adversa plurima objiciantur: Eisdem libenter etiam comparare sua mala cum aliorum malis: qui respectus sæpenumero opinionem magnitudinis his adimere solet.

Gloriator.

Reversus in patriam quidam suam, unde aliquot annis absuerat, in omnibus cœtibus gloriabatur, & jactabat sermone præclara facinora sua, atq; se in insulâ Rhodo saltando signum fecisse: quod nemo omnium, qui adesset, assequi potuisset. Hujus se habere testes universos Rhodienses ajebat. Tum unus de circulo, Heus tu, inquit, si vera prædicas, hoc esse loco Rhodum puta, & hic saltum istum edito.

Fabula hoc subjicit, quod & Demosthenes dicit, vanam esse orationem omnem, quæ rebus deficiatur. Proverbium autem hoc usurparunt veteres in ostentationibus gloriosorum retundendis, ut sic illos increparent: Hic Rhodus, hinc saltato.

De Apollinis tentatore.

Tentaturus Apollinem, deorum quidam contemtor & callidus, per sacerdotem fatidicam, illius in templum venit Dei: ubi omnia pro ritu superstitionis illius apparatus essent, occultatum manu suâ passerulum continens,

tinens, cumq; ante cortinam, quem tripodam Græci vocarunt, astitisset, sciscitatus est, Viveretne an mortuum esset quicquid in manu teneret, ratus se facile in utramq; partem datum responsum refutaturum esse.

Tum vates de numinis instinctu hæc fertur cecinisse:

Quicquid id est, tectum tua quod nunc dextera calat,

Vel vivit, vel jam moritur, nostriq; videbant

Alterutrum in prolato oculi: sed te penes hujus

Arbitrium facti est; & ad hoc mens nostra recurrit.

Discendum hoc est: In rebus divinis maxime, sed & erga sapientes non ferè quicquam valere fraudes & astutias improborum.

Mulier & Gallina.

Mulier viduo Gallinam habebat, quæ singulis diebus ovum unum pariebat, quæ si curaret diligentius & saginaret gallinam, sperandum esse existimabat, ut bina aut terna illa quotidie ova pareret: Cum autem cibo superfluo opima gallina & pinguis facta esset, planè tum parere ova desit.

Ostendit fabula, cupiditatem & avaritiam sæpè detrimentosam esse. Et scripsit Demosthenes hæc quoq; præclarè, Rebus secundis non esse modum neque finem cupiditatum. Itaq; multos sæpe avidos fortunæ melioris præsentia bona amittere. Et secundùm Aristotelem, ἀπληστον ἢ πονεῖα τῶν ἀνθρώπων, Id est, Insatiabiles sunt cupiditates improborum.

Vulne.

Vulneratus à Cane.

Quem canis momorderat, circumiens medicum querebat: Cui notus quidam obviam factus, cognita re, suavit, ut in panem recentem exprimeret cruorem & saniem vulneris, atq; comedendum hunc objiceret cani, à quo laesus esset: Id enim salutare ipsi futurum esse. Tum saucius cum risu. Hoc remedio, inquit, ego scilicet in me omnium, qui in urbe sunt, canum morsus irrita vero.

Docet fabula, nullo beneficio pravos ab injuriis deduci, atq; plerumq; reddi benignitate aliorum deteriores.

Thunnus & Delphinus.

Thunnus delphinum persequentem fugiens, cum incitatissimo ferretur impetu, fluctibus ad insulam appulsus, in illam unà cum Delphino ejicitur. Ibi Thunnus conversus, & Delphinum conspicatus vitâ defici, non sibi jam magis suam mortem tristem futuram esse agebat, qui cerneret autorem illius unà secum interiturum.

Hoc fabula demonstrat, æquiore animo suas miseras ferre homines solere, si illarum autores iisdem irretiri intelligant.

Fiber.

Fibrum esse quadrupedem avimantem, qui ferè in aquis degat, atq; ejus pudenda magnum in medicinis usum habere accepimus. Hic igitur, quoties urgetur vi hominum, non ignarus, cujus rei gratiâ petatur, premordet

mordet ipse pudenda sibi sua, & contra insequentes pro-
jicit, atq; ita sæpenumero conservatur.

Significat fabula, similiter & prudentes ho-
mines salutis suæ conservandæ gratiâ, jacturam
facultatum libenter facere, ut & in poëticis fabu-
lis legimus, non fuisse cariora Hippomeni poma
aurea, quàm vitam suam, quibus abjectis illam
retinuerit.

Divinator.

Divinator in foro respondebat consulentibus, cùm
subitò illi nuncius advenit, patere fores domus
ipsius, neque intus quicquam reliquum, sed omnem su-
pellectilem esse direptam. Quo nuncio perculsus animo
ille exiit, & surriculo ad aedes suas contendit. Hunc
conspi-

conspicatus festinantem quidam, Heus tu, inquit, cum alienarum rerum prædictiones profiterere, cur tuas negligebas.

Notantur hac fabulâ ii, qui cum ipsi perperam vivant, aliena omnia curare & corrigere oratione sua non dubitant. Simul & hoc Xenophontem innuitur: τὰς μάντεις ἄλλοις μὲν προγορεύειν τὸ μέλλον, ἑαυτοῖς δὲ μὴ προγορεῖν ἐπιόν.

Ægrotus & Medicus.

Ægrotus quidam à medico suo interrogatus, quo pacto præteritam noctem peregisset, respondit, se admodum sudasse. Hoc, inquit medicus, bonum est. Postridie reversus, & similiter percontatus ægrotantem, audivit horrore fuisse ipsum vehementi concussum. Hoc, medicus,

cus,

cus, bonum inquit, & ipsum est. Tertio sciscitatus, quomodo haberet, cognovit aquam inter cutem effusam affligere hominem. Sed & hoc bonum esse dixit. Digresso medico, accessit ex amicis unus egrotum, & Quid sit, inquit, & in quo loco sunt res tue? Optimo inquit egrotus: Nam multitudine bonorum extingvor.

Fabula indicat, non aliis homines magis succensere, quàm iis, quos in suam gratiam mentiri & à quibus assentionibus se falli animadverterint.

Auceps & Cassita.

Auceps laqueos disponebat, & struebat insidias avibus, cujus opera contemplans cassita, quid rei ageretur admirans, accedit propius, & sciscitatur de homine

H

quid

quid struat. Respondit ille, se urbem condere, atq; omnibus perfectis, occultat se intra ramos arborum. Cassita ad novam urbem aspiciendam celeriter advolat & laqueo implicita capitur. Cumq; accurisset auceps, tristis hæc illi, Si tales urbes condis, inquit, non facile multos incolas reperies.

Fabulâ monet, malè coli atq; habitari cùm oppida tùm domos, in crudelitate & rapinis principum.

Viator.

Itinere quidam longo fatigatus votum fecit, dimidium Lejus, quod reperisset, se Mercurio consecraturum. Cùm autem incidisset in sacculum, refertum palmis & amygdalis, illo sublato, fructus quidem comedit, nucleos autem palmarum, & amygdalarum testas in aram imposuit, quòd se solvere votum diceret, atq; inventa cum Mercurio partiri, de quibus extima & intima illi offeret.

Castigantur hac fabulâ avari, qui etiam deorum ipsorum respectum postponunt cupiditatibus suis.

Puer & Mater.

ITabat in ludum literariam puer parvulus, atq; illic condiscipulis suas tabellas negligentius asservantibus, suffurari eas & afferre matri solebat. Ea pueri furtis delectabatur, tantum aberat, ut ob delicta filium suum castigaret. Itaq; ille, quod in pueritia facere assueverat in parvis, grandior in magnis etiam exercere cœpit. Deprensus autem quodam tempore in manifesto furto, & ca-
pitate

pite damnatus, ad supplicium cum duceretur, valde obsecravit carnificem, ut sibi matris, quam sequi cum lacrymis & ejulatu animadverterat, compellendæ potestatem faceret. Quare facile impetratâ, os ille, tanquam arcanam quandam orationem habiturus cum matre, ad aurem ipsius applicat & mordicus hanc arripit. Quod factum non solum matre, sed totâ etiam multitudine indignè ferente, neq; solum ut furi faciente convicia sed etiam ut impio, docuit illa, matrem se ultum ut potuisset, causam sibi exitii & ignominiosæ mortis. Si enim, cum quondam, inquit ad eam, pueriles afferebam tabellas, me castigasses, non processissem eò usq; audaciæ, quâ nunc ad crucem adigor.

Monet fabula, neglecta delictorum supplicia in causâ esse solere, ut illa majora fiant & cumulatiora.

Pastor & Mare.

Pastorem qui gregem suum fortè appulisset ad mare, cum cerneret illud stare placidum & quietum, cupiditas incessit navigandi, & mercaturas faciendi. Venditis igitur ovibus suis, mercatur palmas & in navem imponit, acq; ita in altum provehitur. Ortâ autem tempestate, cum periculum esset, ne navis fluctibus deprimere-tur, mercibus ejectis in undas, agrè vacua navis fuit conservata. Post dies paululos, cum ad mare pastor tristis sederet, prætereunte quodam & secum tranquillitatem maris (nam tempestas aberat) admirante, ego, inquit pastor, scio, quid sibi velit hæc maris tranquillitas: nam alias palmas profectò quarit, quas devoret.

Docet fabula, malis acceptis homines cautiores in posterum reddi solere.

Luscinia & Accipiter.

CAntantem, ut consueverat, ab arbore procerâ Lusciniam rapuit esuriens accipiter, Quæ cum intelligeret, sibi mortem impendere, ad preces conversa, orat accipitrem, ne se perdat sine causâ. Non enim suam exilitatem avidissimum ventrem illius posse explere, itaque suadere, grandiores alias volucres venetur. Cui accipiter, Insanirem, inquit, si partam prædam amittere, & sequi vellem ea, quæ nusquam apparent.

Intelligendum similiter & homines incogitantes quosdam reperiri, qui spe majorum præsentem copiam despiciant atq; negligent.

Vulpeculæ.

Elapsa

Elapsa vulpes de laqueo sed mutila, (nam caudam amiserat) non vivendum in tantâ deformitate sibi esse existimans, cœpit in commune suadere omnibus, ut & ipsæ præcidi caudas sibi paterentur: cupiebat enim in turbâ & societate turpitudinis suum vitium quasi occultare. Quid enim, inquit, has & indecoras, & supervacaneum onus gestamus, vel potius attrahentes defatigamur? Aut cuinam, obsecro, rei utiles sunt, nisi forte verendum solum conduximus? Parentem dicere plura, una de multitudine juvencula fertur interpellasse his verbis, Heus tu, mea matercula, num fueras hoc suasura etiam, si non tibi emolumento futurum esse sperares?

Significat fabula, neq; aliorum commoda deliberationibus malorum proposita esse, neq; libenter homines ea consilia admittere, quæ non eorum, quibus dantur, commoda spectare atque procurare videantur.

Vulpes & Sentes.

Insilierat forte in spinosas vepres vulpecula: cum laberetur sentes apprehendit, in quibus inniteretur: ab his sauciata, cum cruentis pedibus & magno dolore Siccine, inquit, sceleratæ sentes decipitis supplicem vestram? Cui sentes responderunt, Valdè eam deceptam fuisse quæ vellet sese apprehendere, cum ipsæ apprehendere & retinere alia omnia consuevissent.

Ostendit fabula, stultè facere eos, qui opem & auxilium ab illis sperent, quibus insita fit malefaciendi & infuriarum voluntas.

Vulpes & Crocodilus.

Crocodilus Ægyptiacum est animal, tetrum aspectu atq; monstrosum, specie læcertæ, cute, rugis, & squamis horridum, vastum atq; informe. Inter hunc & vulpem quodam tempore certamen de generis nobilitate extitisse narrant. Cùm autem Crocodilus & majorum suorum multa præclara facinora, & à se fortiter res gestas prædicatione suâ extolleret, respondit vulpes, Nihil opus esse verbis, nam de pelle apparere omnia.

Hæc fabula innuit, Mendaces ipsâ re solere coargui & refutari.

Vulpes & Lignator.

Agitata Vulpes à canibus longo spatio fugæ confecto, devénit tandem ad casulam, ante quam lignator sinebat stipitem quernum: ad eum supplex confugit orans, ut sibi latebras aliquas demonstraret, in quibus, dum venatores præterirent, occultaretur, Ille misericordiâ motus suam casulam jubet subire, ibi sperare se illam in tuto futuram: postea recordatus animantem illam esse nocentem, & tamen manifestè proderet supplicem non ausus, insecutis venatoribus & num vulpem vidisset percontantibus, vidisse quidem ille verbis negabat, sed manu oculisq; casulam suam indicabat, ubi volebat intelligi jacere vulpeculam. Sed venatores non animadverso indicio, & attendentes orationi, celeriter discedunt. Vulpes, quæ & audierat & viderat omnia progressa mox de casulâ, abiit in salutato lignatore. Quod cùm ille agrè ferret, tanquam cum ingrato expostulabat. Etenim salutem
tu mi-

tu mihi debes, inquit, & meo beneficio vitam retines. Tùm vulpes, Agerem, inquit, gratias ego tibi, si cum oratione tuâ manus & oculi consentirent. Quòd si dicendum aliquid est, ego quidem linguæ benè precor, sed manus præcisas & oculos tuos effusos velim.

Fabula contra eos narratur, qui verbis benè pollicentur, re autem malè faciunt.

Homo & Statua.

Quidam domui suæ consecratâ divi nescio cuius lignæ statuâ, colere hanc & sertis ornare assiduè solebat, & petere ab hac divitias & opes. Sed hoc cùm frustra longo tempore fecisset (non modò enim non augebatur res ipsius, sed etiam diminuebatur) iratus tandem apprehensum pedibus simulacrum terræ inflixit. Illiso autem sortè in saxum capite effractoq; magna vis auri effunditur, quod in eo fuerat inclusum. Hoc colligens ille, Magna est, inquit, perversitas tua dive, qui venerantem te neglexeris, affligentem ditaveris.

Significat fabula, pravos non cultu sed vi & animadversione placari.

Canis & Cocus.

IN domo quadam ingens convivium apparabatur. Invitat igitur canis domesticus externum, secum ut epuletur. Deductus externus in culinam, videt omnium rerum ad victum necessariarum summam adesse copiam. magnas etiam ubiq; lauticias animadvertit. Itaq; gaudio plenus, Papæ quàm opiparè, inquit, hic nunc convivabor!

H 4

tanto

tanto scilicet me cibo ingurgitare potero, ut saturitas post-
 tridie etiam duratura esse videatur. Hæc ille secum lætus

murmurans, caudam quasi adulans coco quassat. Ille
 ut ab externo metuens, arreptum de fenestrâ eum proji-
 cit in viam. Qui cum clamore maximo aufugiens, ha-
 buit obvium sibi notum, alteram canem. Hic igitur, qui
 fuisse eum invitatum foras sciret, quomodo acceptus esset,
 interrogat. Cui alter, Ita, inquit, multum potavi, ut
 ebrius, unde exierim, ignorem.

Fabula docet, fidem non habendam iis, qui de
 aliorum facultatibus beneficos se futuros esse
 polliceantur.

Rusti.

Rasticus & Filii illius.

Rusticus vicinus mortis, cum relinquere filiis suis divitias non posset, voluit excitare animos illorum ad studium diligentis culturæ & in opere faciundo assiduitatem. Accersit igitur illos ad se, atq; ita loquitur: Mei filii, quo in loco res meæ sint videtis. Vobis autem quicquid potui in meâ vitâ comparsi, idque totum in vineâ nostrâ querere poteritis. Hac cum dixisset, paulò post moritur senex. At filii, quòd crederent in vinea illum thesaurum alicubi abscondisse, arreptis ligonibus solum vineæ universum effodiunt, ac thesaurum quidem invenere nullum, terrâ tamen fodiendo percultâ vites uberrimum fructum tulere.

Docet fabula, labores & operas summas divi-

H 5

tias

tias esse. Et est Epicharmea sententia, Labore à diis hominibus bona venire.

Piscator.

Piscator artis non admodum peritus, venit cum tibiis ad aquas, & carmen accinere cœpit, sperans futurum ut ad vocis suavitatem pisces exilirent. Sed falsus spe suâ arripit rete, & projicit in aquam, magnamq; copiam piscium extrahit. Quibus, in ripâ expositis & lascivientibus, Nunc saltatis improbi, inquit, dudum autem me tibiam inflante quiescebatis.

Fabula dicitur de iis, quæ temerè vel non suo loco atq; tempore fiunt. Eandem iratus Cyrus apud Herodotum κλειοῖ, narrat Æolensibus, qui pacem à victore peterent, quem societatem quondam ipsorum flagitantem repulissent.

Piscatores.

Cum piscatores diu multumq; defatigati, nihil capere potuissent, tædio tandem affecti, perditâ operâ, tristes domum redire parant. Tum de improvise Thunnus à reliquis piscibus agitated, saltu in navigium illorum se dedit, quo potiti, cum prædâ & læticiâ abière.

Indicat fabula, sæpenuerò forte fortunâ obvenire ea, quæ nullâ arte ac ratione parari poterint, secundum Tragicam clausulam.

Πολλὰ δ' ἄελπῶς κεράνυσσι θεοὶ,
καὶ τὰ δοκῆτων ἔκτελέσθην,
τῶν δ' ἀδοκῆτων πρόθην εὖρε θεός

Præter

Præter spem multa Diï efficiunt.

Et spes multos sua frustratur.

Contrà explicat insperata Deus.

**Votum quod solvi non
posset.**

Æ Grotabat pauper, & in morbi gravissimo periculo. Cum à medicis desperasset, ad opem deorum confugit, quibus, si convaluisset, centum tauros immolaturum esse promisit. Hæc uxor illius, ut prope astabat, cum audisset, Unde, mi vir, tantum, inquit, numerum taurorum parare possis, si voti convictus sis? At ille, Quid tu, censes, inquit, stulta, cælo descensurum, qui illud sacrificium fieri postulet, si ego sanitatem recuperavero?

Narratur fabula & ad hunc modum:

Cum multi unâ in navi veherentur, ortâ tempestate horribili, unus cæteris formidolosior, quasi desperato omni auxilio humano, deos invocare, & illis vota pro salute suâ nuncupare, interq; alia promittere, se consecraturum de cerâ lampadem tantam & tam ponderosam, ut malo navis æquaretur. Eo fortè, qui juxta assidebat, audito, cum sciret mediocres esse, vel etiam infra mediocritatem facultates hominis, admonere voti magnitudinis, quod non videretur exolvere ille posse. Cui hic responderit: Si navis modò servata, & in portum delata esset, se facilè diis satisfacturum, quos confideret postea uno numulo empto cereo contentos futuros.

Signi-

Significatur esse multos in pollicendo faciles, qui etiam promittere ea soleant, quæ non velint neque cogitent facere.

Piscatores.

DUm extrahunt nassam de aquis piscatores, gravissimum pondus esse illius sentiunt. Quare læticiâ exultare, & felici eventu immodicè gaudere, quòd opera præclarè posita videretur. Sed nassâ subductâ in terram conspiciantur ingens saxum, quo illa depressa fuerat. Ergo mutatis animis, contristari atq; mœrere neque minus doloris capere ob falsitatem opinionis & ludibrium fortune quàm incommodum suum. Tùm unus inter eos senior objurgare eos & dicere, Non nimis indignè ferendum casum illum, quòd sanguineam habere gaudium videretur tristiciam. Itaq; vix aliter potuisse fieri, quàm ut illius tanto complexu etiam hanc assumerent.

Utrumq; fabula monet, non prius lætandum quàm exploratâ fortunâ, neq; tamen tristiores exitus non etiam moderatè ferendos esse.

De Senè & Morte.

CÆciderat ligna in silvâ senex, quorum fasce sublato domum redire cœpit. Progressus autem multum sanè viæ, cùm defatigatus esset & onere & itinere, deposito lignatu, æquiescens considerare ipse secum ætatis, inopiæ, solitudinis misérias, & clarâ voce invocare mortem, cujus auxilio facilè liberari se ab omnibus malis posse diceret. Tùm mors exauditis precibus illius, coram assistens,

stans,

stens, quid velit percontator. At senex territus, & quem jam mortis pigeret, Nihil enim, inquit, sed requiro aliquem, qui onus paululum allevet, dum ego rursus subeo.

Docet fabula, ad præsentiam mortis omnes refugere, neq; quicquam esse tanti doloris aut cruciatus, quod vitæ dulcedinem diluere possit, verèq; Creò apud Sophoclem ait:

*Fugiunt & audaces retrò, postquam prope
Vitam in suam grassarier mortem vident.*

De Anu laborante ex oculis.

Laborans anus ex oculis accersit medicum, mercedemq; pactam ut sanitate receptâ demum persolveret convenit. Medicus orsus curationem, quotidie collyrio oculos pelluebat, & supinam in lectulo cum inunxisset, in tenebris jacentem relinquebat, asportans ipse secum quicquid fortè reperisset supellectilis, sive vasculum seu vestimentum mulieris. Quæ cum animadverteret se spoliari, & jam recuperato visu cerneret vacuam relictam domum sibi, postquam accessit medicus, mercedem postulans promissam (nam & esse illam sanam, & se judicium nullorum, quibus notus fuisset morbus ipsius defugere ajebat) Non est ita, inquit, medice: Nam priusquam tuæ artis fortunam subirem, conspicabar passim copiosam domi meæ supellectilem: Nunc verò sana, ut ais, nil prorsus video.

Significatur hac fabulâ, improbos & veteratores ipsos nonnunquam suis dolis implicari & lædi. Inimi-

Inimici.

IN eâdem navi vehebantur duo, qui inter se capitalia lodia exercebant. Atq; unus quidem in prora alter verò in puppi residebat. Ortâ tempestate ingenti, cum omnes de vita desperassent, interrogatis, qui in puppi sedebat, gubernatorem, quam partem navis primùm submersam iri putaret: Cui gubernator, proram inquit. Tum ille, Jam non magis, inquit, mors mihi gravis futura est, si quidem aspecturus sum interitum inimici mei.

Fabula significat, multos non moveri suis malis, si iisdem inimicos, & eos, quos odere, prius circumveniri videant. Itaq; Achilles Homericus non recusat mori, si prius Hectorem interfecerit, cum sciret post hujus cædem sibi quoq; instare ac probe esse exitium.

Felis & Mures.

IN domo quâdam magna copia murium diversabatur. Hoc felis cum comperisset, eodem se contulit, & ventione atq; capturâ musculorum bene aliquantisper victitavit. Cum autem mures animadverterent, suum numerum quotidie fieri minorem, & quòd à fele consumerentur, statuerunt se intra suas cavernulas & iis in locis continere, in quæ pervenire illa non posset. Felis cum mures non magis, ut soliti fuerant, procurrere videret, statuit fraude elicere, seq; quasi mortua esset de clavo quodam suspendit. Quam conspicatus fortè de super musculus, Heus tu, inquit, si te in sacculum conversum esse sciam, nunquam tamen commissurus sim, ut ad te propius accedam.

Docet

Docet fabula, prudentes non pati sese iterum improborum dolis falli, ubi illorum fraudes semel fuerint experti.

Mulus.

O Pimus pastu hordei factus mulus, incitare se ad cursum, & gloriari de maternâ origine, quam celeritate referret: Matrem, inquit, equam habeo, præstanti celeritate, quâ ego non sum inferior. Mox quodam tempore currendi necessitate illi impositâ defatigatus, cœpit paterni generis & se esse asino procreatum recordari.

Fabula monet, non superbiendum, si quem fortuna extulerit altiùs, neq; prioris conditionis obliviscendum: Nam instabilem esse vitam hominum.

Monet & hoc, provectoros ad honores & dignitatem, humilitatis aut dedecoris parentum conscientiam, perturbari animis, ut Euripides Phædræ loquentem introducit:

*Animos virorum fortium quoq; dejicit,
Si patris aut matris meminertint dedecus.*

Leo procus.

Leonem mirifico amore erga virginem fortè conspectam exarsisse ferunt. Venit igitur ad patrem, & nuptias petit filiæ ipsius. Huic ille, Egone tuis, inquit, istis dentibus & unguibus committam teneram virgunculam filiam meam? At absq; his foret, equidem felicem

cem

cem me arbitrarer, si talis gener contingere posset. Nunc verò non ausim facere, tibi illam ut tradam. At leo amoris impatiens, postulante homine, & ungues præcidi & dentes effringi patitur. Ibi inermem homo facile vincit atq; interimit.

Ostendit fabula, calliditatem & malitiam fortibus, in primis voluptatibus inescatis, decus atq; robur detrahere, & postea liberè illis insultari. Hac fabulâ apud exercitum Eumenem usum aliquando fuisse scripsit Diodorus lib. XIX. hoc sensu, quòd similiter & Antigonus omnia polliceri non dubitaret, dum potiretur copiis tùm verò in duces ipsorum animadversurum hunc esse pro arbitrio.

Galli gallinacei.

Duo galli acriter inter se pro gallinâ dimicabant, ita ut ambo sauciarentur: sed finito prælio, qui victus fuerat, is pudore & dolore affectus, latebras quæsivit; victor autem in altum parietem evolavit, & quantâ maximâ voce potuit, canere & alis strepere cœpit. Hunc de improvîso aquila prætervolans rapit. Ita alter, qui se dudum abdiderat, postea sine æmulo gallinarum consuetudine frui potuit.

Docet fabula, Deum ipsum superbis adversari, mites autem apud illum in gratiâ esse.

Hin.

Hinnuleus.

Hinnuleum cum cervo sic locutum aliquando ferunt; Mi pater, cum multo sis major canibus, & pedum his celeritate prestes, preterea cum tibi sint ardua cornua, quibus a te vim propulsare facile possis, qui fit, ut canes tantopere metuas? Ibi cervus ridens, Mi nate, vera, inquit, memoras mihi; tamen nescio quo pacto semper accidit, ut audita canum voce in fugam statim convertar.

Fabula docet, eos, qui naturam formidolosi sint, nulla cohortatione confirmari.

Apicula & Jupiter.

Quod suos labores ab hominibus compilari apicula aegre ferret, elegantissime constructos favos Jovi obtulit, & ab illo petiit letiferam ut aculeo suo vim adderet. Jupiter immanitate bestiola offensus, Imò potius vitalem vim tribuam, inquit, ut unam cum illo tibi vita relinquenda sit.

Fabula ad sententiam Herodoti est composita, immodicas poenas diis non probari.

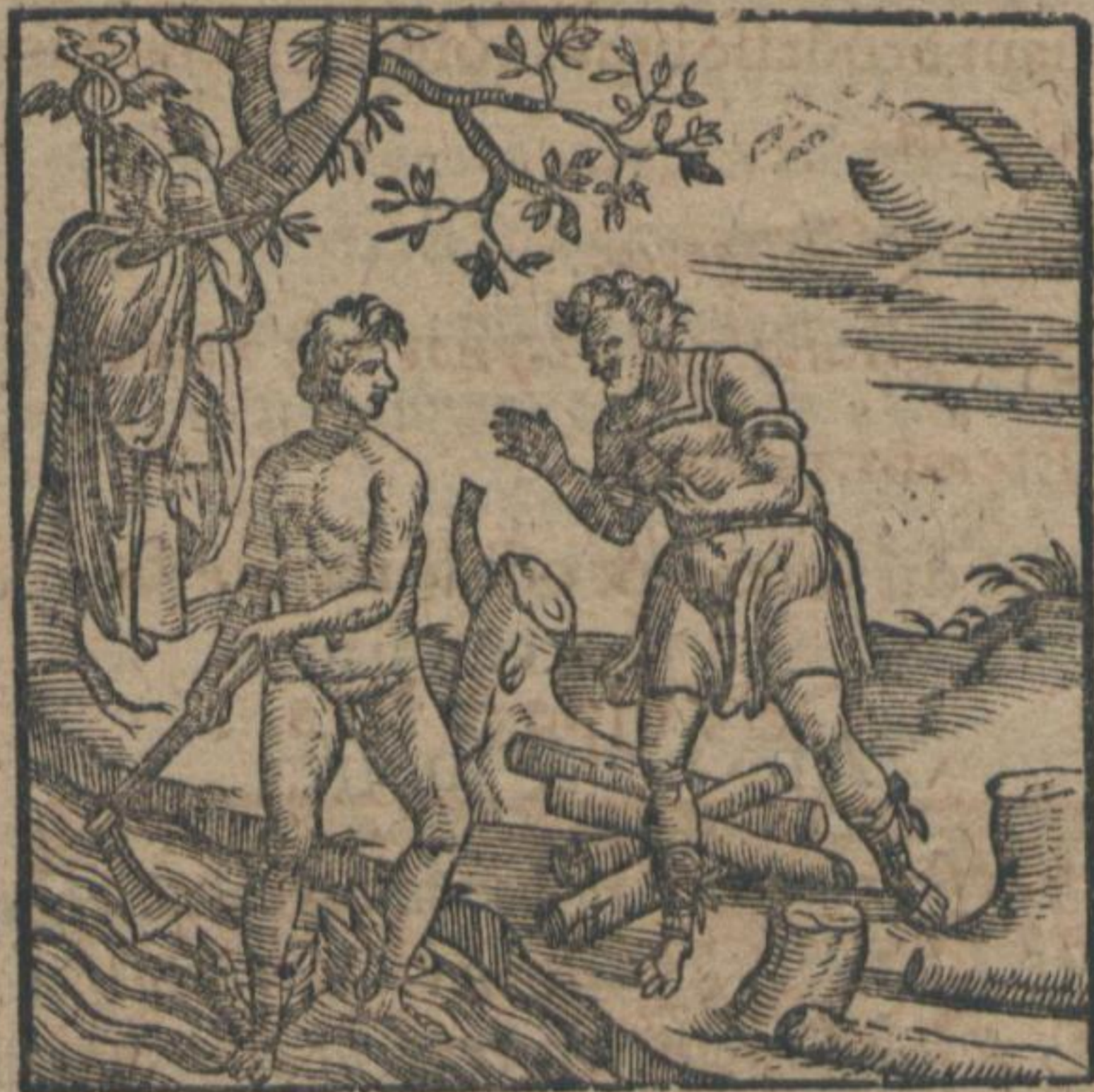
Lignator & Mercurius.

Cædebat quidam ligna juxta fluvium, cui cum inter opus excidisset forte securis, in flumen delata et demersa fuit. Tum ille inops consilii, in ripam assidens, deflere fortunas suas, & lamentari miserè. Mercurius verò, qui forte præteriens, querelas illius cognovisset, misertus hominis, aquas subiit, & retulit securim, non eam quidem,

I

que

quæ amissa fuerat, sed auream, & an hæc esset quam perdidisset interrogavit: qui cum suam illam esse negaret,

extulit alteram argenteam: sed ne eam quidam agnoscente lignatore, postremò ferream attulit, quam lætus homo suam esse dixit. Hac probitate delectatus Deus, universas illi secures donat. Ista ut acciderant cum postea narraret plurimis, unus in similis eventus spem vocatus, & ipse in præter fluentem securim suam abjicit, & propter eum mox assidens plorare atq; lamentari. Huius ita, ut dudum alteri, Mercurius se obtulit, & causâ lacrymarum auditâ, auream protulit securim, interrogans, eâne esset, quam delapsam in aqas quereretur: qui cum magno gaudio statim agnoscere se, & eam esse dixit. At Mercurius mendacem & impudentem hominem aversatus, &

tus, & se à conspectu illius & auream securim unâ secum abstulit, neq; projectam in fluvium retulit.

Fabula docet, non minus malis deos adversari, quàm prodesse bonis solere, secundùm hoc Sophocleum:

τὰς ἢ Λόφρονας
θεοὶ χιλῶσι καὶ συγῶσι τὰς κακὰς.

Etenim probos

Amare dii solent, & odisse improbos.

De Vulpe & Uva.

Vulpes sublimem uvam dependentem de vite conspicata, ad illam subsiliit iterum atq; iterum, omnes vires corporis adhibens, si fortè attingere posset.

I 2

Tan-

Tandem defatigata inani labore, discedens ipsa & sese quasi consolans, At enim acerba nunc etiam, inquit, uva sunt, & ista imprimis austera, nec, si in viâ reperiatur, videtur tollenda esse.

De iis fabula dicitur, qui necessitati obsequuntur, & libenter abstinere ab iis, quæ obtinere non possint.

De Puerō & Scorpio.

Locustas puer captans, in scorpium incidit. Huic ille, *Ne, inquit, attigeris me. Nam nisi à me abstinueris manum, locustas etiam, quas venatus es, cum dolore & gemitu projicies.*

Fabula monet, vitandos esse congressus improborum.

Malus & Pirus.

Certamine de formæ præstantiâ inter pirum & malum orto, cum illæ multis inter se verbis disceptarent, Rubus de propinquâ sepe, *Finem tandem, exclamat, obsecro rixarum faciamus.*

Fabula ostendit, in dissensionibus potentum etiam infimos principatum quærere.

Talpa.

Talpa animal est, oculis captum. Hæc ad matrem aliquando suam, *Morum video, dixit. Atq; iterum, Iburi odor complevit nares meas. Tertio, Sonitus aeris attigit aures, inquit, meas. Cui mater respondit, se intellige-*

lige-

ligere de dictis, non modo ipsum lumine sed odoratu etiã atq; auditu privatam esse.

Notat fabula gloriosos & Thraſones iſtos, qui dum ſe mirificè oſtentant & jactitant, in minimis ſæpe deprehenſi redarguuntur.

Vespæ & Perdices.

Laborantes ſiti vespæ & perdices, accedunt ad agricolam, & ab illo potum petunt, neq; ſe gratas ſolummodo futuras ob beneficium acceptum, ſed promerituras eſſe etiam ajunt, Operâ quidem ſuâ perdices collocatâ in vineâ fodiendâ, at vespas aculeis ſuis circum hanc volitantes abigendo fures. His reſpondiſſe agricolam ferunt, Habere ſe boves duos, qui nihil promittentes faciant omnia, atq; illis aquam potius ſe præbiturum.

Narratur fabula in homines nocentes, qui ſermone adjumenta & utilitatem oſtendunt, re autem tantummodò obeſſe conſuevêre.

Pulex captus.

Quid tu, inquit, es animantis, qui pulicem noctu ceperat? Qui ſe reſpondit eum eſſe, qui ut à naturâ ad exugendum de humano corpore ſanguinem procreatus ſit, ita nocere nemini, præterquam quòd cutem leviter pungat; quare non debere illum inſontis cæde polluere manus. Interrogatus autem, Bonine aliquid facere poſſet? Neq; boni neq; mali ferè quicquam, reſpondit. Morère igitur, inquit ille, quippe qui moleſtus mihi fueris, cum nec ledere magnopere nec prodeſſe omninò poſſis.

Fabula docet, pravi, quanquam non magna damna possint dare, tamen melius esse, ut removeantur.

Pulex.

Cum insiliisset pulex in pedem cujusdam, ille ad opprimendum hunc, Herculem invocavit, sed cum pulex se illinc mox saltu subduxisset, cum gemitu ille, Hercules, inquit, quid ego abs te opis in magnis periculis expectem, qui contra pulisem adesse mihi noluisti?

Monet fabula, non esse in rebus parvis & futilibus potentum auxilia iraploranda; sed illud perfugium singularibus casibus reservandum.

De Leone picto & Adolescente.

Fatalia vitari non
posse.

Fuerat prædictum cuidam, amissurum ipsum à leone lasum unicum filium suum. Hoc in metu pater non urbe modo sed ne ædibus quidem temerè egredi filium patiebatur. Quòd autem juvenis esset alacri animo & cupidus venationum, in ædibus passim ad oblectandum eum omnis generis ferarum imagines pictas exprimi patet curaverat. Quodam die conspecta imagine leonis, indignabundus juvenis, verbis maledicis adoritur bestiam, cujus metu sibi tanquam virguncula inclusa intra parietes domesticos tabescendum esset, atq; irà profectus longius, magno impetu alapam illi impegit. Fortè fuerat eâ parte ferreus claviculus fixus in pariete, cui il-

lisa

lisa manus ita fuit sauciata, ut ex illo vulnere juvenis paulò post moreretur,

Fabula sic etiam refertur :

Vidisse quendam per quietem mordicus sese eripi à leone & perire. Ac quodam tempore conspecta effigie lapideâ leonis cum diducto rictu oris, per jocum immisisse manum, & dixisse comitibus, quod somniasset, id sibi jam accidisse. Sed intra illud cavum anguis incubans venenato ictu manum ipsius ita infecit, ut homo paulò post interiret, & fidem somnii confirmaret.

Narratur similis historia de Cræsi somnio ab Herodoto, libro primo, & copiosè, & elegantia admirabili.

Subjiciunt autem hujusmodi narrationes non hoc modò, quod dicitur àb Hectore *Ιλιαδ. ξ:*

Μοῖραν δ' οὐτινα Φῆμι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν

Οὐ κακὸν οὐδέ μιν ἐσθλὸν, ἐπιβῶ τὰ πρῶτα
γένηται.

Sed hoc etiam, non nimium talibus prædictionibus terreri quidem nos oportere, non tamen audaciâ quoq; & contemptu incautiores committere, ut nostrâ culpâ casus fatales cumulati esse videantur.

De Aquilâ & Homine.

Comprehense quidam aquilæ grandiores pennas omnes evulsit, & ita domi suæ aliquantisper obser-

I 4

vantem

vantem habuit. Hanc mercatus quidam pennis densis aquilinis ipsam instruxit, perfecitq; ut evolaret quâ vellet. Quæ statim correptum leporem huic attulit, quasi memor beneficii in se collati. Sed paulò post ne à domesticis quidem illa animalibus vim suam abstinuit, & jam hominibus quoq; formidanda erat. Iterum igitur pennas, qui dudum his eam instruxerat, abstulit.

Monet fabula, potentum improbitatem adjuvandam non esse, & ut illa simulet bonitatem, mox tamen sese proferre, neq; mutare in malefaciendo naturam suam.

De Puerò & Fortuna.

Propè fauces putei profundi dormiebat puer. Accedit fortuna & excitat, atq; domum ire jubet. Nam tu, inquit, si incautius in somno te vertens, in puteum fortè labereris, nemo stultitiam tuam accusaret, sed omnes te indignâ sorte peremtum esse quererentur.

Docemur, plerumq; hominis suâ stultitiâ, i. e. $\sigma\phi\eta\sigma\omega\ \alpha\tau\alpha\theta\alpha\lambda\eta\sigma\omega$, secundùm Homerum, mala incurrere, & postea ascribere eventum facto aut fortunæ.

Simius Rex.

Ferunt quodam in conventu bestiarum ita saltavisse bellè simium, at omnium propè unanimi sententiâ rex crearetur. Hunc vulpes elatum animo ob prosperitatem videns, & simul etiam bestiarum stultitia succensens, dicit simio; postquam regnum ipsi obtigerit, non debere

bere

bere se celare, qua magnopere ut rescisceret, ipsius interesse arbitraretur. Quid id esset simio interroganti, Thesaurum, respondit, sibi à patre suo indicatum esse defossum in solitudine, qui jure regni ad ipsum jam pertinere videatur. Eamus igitur, inquit, simius, ut tollamus. Cave tu, inquit vulpes, nam ego sæpe audivi periculo effossionem thesauri non carere. Nihil, inquit simius, periculi est; an tu obsecro times? Eamus igitur, inquit vulpes, si videtur. Cumq; per silvas diu circumduxisset simium, tandem inducit in laqueos sub fruticibus absconditos ad capturam bestiarum, atq; ibi dicit thesaurum defossum, & illinc eruendum esse. Simius festinans neq; providens, statim capitur, ac implicitus orat vulpem, sibi ut succurrat: Ea verò se regem attingere non debere ait, Et discedens, Non, inquit, saltationis eventus regnum merebatur.

Fabula indicat, honores indignos magis lædere ac deprimere quàm augere & ornare; Et stultarum inceptionum exitum esse infelicem docet.

Faber & Canis.

Quidam faber domi suæ canem habebat. Hic donec opere faciundo exercebatur herus, accubans ipse dormiebat, postquam assederat ut cibum caperet, surgens & extendens artus, ita ad mensam accedebat. Quæ cum ad hunc modum sæpe fierent, tandem faber, Ego, inquit, hoc vix potero ferre diutius, ut dum ego defatigor, tu quiescas, & unâ mecum pascaris.

Fabula monet, non durare conjunctionem laborioforum & defidum, Et esse ocium cum negotio exaquandum.

De Leone & Tauris.

Leo invitatos ad cœnam, in quam ovem parasset, tauros validos duos in specum suum blandâ oratione perduxit, ubi incautos adoriri, & de illis epulari opiparê posset. Quâ spe & grandia vasa & ollas ingentes & proluxa verua præparaverat. Quibus conspectis tauri referre pedem, & circumspectantes in omnes partes discedere cœperunt. At Leo, quin accedant & assideant querit, & jam dapes affuturas ait. Tum illos dixisse ferunt, non apparere de vasis, ovium carnibus instructum iri convivium, sed nisi caveant, bubulis, & falsum spe suâ leonem reliquisse impastum.

Fabula docet, fallacias prudentibus minus nocere.

De Leænâ & Vulpe.

Inter alia maledicta, quibus leenam quodam tempore à vulpe appetitam accepimus, ferunt, hanc illi exprobrasse hoc etiam, quòd singulos tantùm fetus pareret. Huic dicitur respondisse, se quidem unum tantùm quoquo partu catulum edere sed leonem illum.

De partu leenæ Gellii caput est VII. lib. XIII.

Fabula autem, Præclara rara, Et, non copiâ sed bonitate res æstimandas esse docet.

De

De muscæ suffocatione.

DElapsa musca in ollam cum carnibus ad ignem appositam, cum in jure fervente suffocaretur, Moriar sanè, inquit, cum cibo potuq; satiata, benè etiam lota sim.

Fabula ostendit, voluptates multis esse exitiales. Sed & hoc monet, æquo esse animo ferendam amissionem commodorum vitæ, compensandamq; hanc cum fructu perceptorum, secundum Horatianos versus:

*Lufisti, satis edisti, satis atq; bibisti:
Tempus abire tibi est.*

De Luxurioso & Hirundine.

ADolescens quidam diffluens luxuria, omni patrimonio perduto, cum nihil reliquum sibi esset exceptâ unâ veste, visâ hirundine, etiam illam vendidit, & precium in vino & lustris prodegit. Sed quòd fuisset adventus hirundinis, ut interdum fit, præmaturus, rursus hiemante anno hirundo quidem frigore periit, prodigus autem vehementissimè algens, visâ hirundine gelu exanimatâ, O te scelestam, inquit, avem, quæ & me & te pariter perdidisti!

Fabula docet, quicquid alieno tempore fit, id ferè detrimenta & malum complecti.

De

De Gallinâ & Vulpe.

AD cohortem avium cùm vulpecula accessisset, vidissetq; in nido sedentem gallinam debilem & gravidosam, Ecquid valeret, illam interrogavit. Huic respondit gallina, sic satis se valere, sed, si ipsa discesserit, multò se habituram meliùs.

Fabula admonet, inimicorum officia neq; grata & suspecta solere esse.

Perdix & Auceps.

Capta perdix dicitur orasse aucupem, ut se dimitteret, & promississe paulò post alias multas sui generis aviculas sese illi adducturam esse. Sed aucupem ferunt intorto collo statim perdicem necasse, quòd proditricem generis sui indignam vitâ esse perhiberet.

Fabula

Fabula indicat, apud bonos fraudes & scelera improborum nocere usurpantibus.

De Semicano & Uxoribus illius.

HAbuisse quendam duas uxores narrant in ætate virili tendente ad senectutem, quâ canis conspergi caput incipit, idque hominum genus nomen habet *μιξοπολίων* apud Græcos. Mulierem autem fuisse natu grandiusculam unam, alteram juvenculam. Huic autem illam nigellos, hanc albicantes crines evellere consuevisse ferunt, donec relinqueretur calvaria nudata capillis.

Fabula detrimenta inæqualium conjunctionum demonstrat. Notus autem est jocus Augusti, qui cum deprehendisset, curare sibi filiam ab ornatricibus evelli canos, interrogasse illam dicitur, post aliquot annos canane an calva esse mallet? Cùm autem respondisset illa, se malle canam esse quàm calvam, Quare ergo, inquit, istæ te calvam fieri student?

De Arbore & Cuneis.

Quidam cùm arborem in silvâ quâdam cecidisset, ut findere melius posset, de ipsâ arbore cuneos parabat. Tunc ingemiscentem arborem dixisse accepimus, se non de securis vi tantopere conqueri, quantopvire de injuriâ earum partium, quæ de corpore suo demptæ essent.

Fabula ostendit, quod nostri nobis sæpe sint infestiores, quàm alieni.

Jupi-

Jupiter & Vipera.

A B omnibus animalibus quodam tempore dona Jovi oblata fuerunt. Interq; illa arrepsit & vipera rosam ore afferens. Cui Jupiter, A vipera, inquit, non constitui me donum hodie accepturum esse.

Malitiosorum dona suspecta nobis esse debere significatur.

Ranæ & Lupi pisces.

E Gresse in ripam fluminis cujusdam ranæ, ibi in gramine pascebantur; eam prætereunt nescio qui homines; at illæ territæ desiliunt in flumen, ubi à lupis correptæ devorantur. Tum una, O stultas nos, inquit, quæ fugientes eos, quibus cibus panis est, incidimus, in eos, qui nos avidissimè expetunt!

Fabula docet, multos temerè fugiendo mala, in majora mala incidere.

Piscator stolidus.

Q Vidam hamo & arundine dimissâ in fluvium, cum totius diei labore non plures tribus pisciculis cepisset, rediens domum, apud obviam sibi factos gloriatur, se quantum piscium in fluvio fuisset, extraxisse hamo suo. Cui unus, Heus tu, inquit, quid si non universi ad hamum adhererunt? At ille Imò, inquit, totum diem ego ibi ad flumen astiti; quòd si plures in eo pisces essent, non vitassent profectò hamum meum.

Notatur stultitia quorundam, qui effectiones artium de viribus ingenii sui æstimant.

Asinus

Asinus communis.

DEcessit quidam relicto filiis tribus asino uno. Placuit, ut communiter illo singuli diebus singulis ad onera portanda uterentur & præberent cibum. Unoquoque autem cibum ad usum fratris sui differente, & operas exigente, asinus fame laboreque confectus moritur.

Fabula narratur avaris & rapacibus, subjicitque sententiam Salamonis: Qui nimis vehementer nares emungit, is sanguinem elicit.

De Fele & Muribus.

Consilio habito decreverunt mures tintinnabulum feli esse annectendum: ita enim posse admonitos sonitu effugere vim illius. Hoc quamvis magnopere placuisset universis, irritum tamen consilium fuit, quoniam qui annectere auderet, non reperiebatur.

Fabula docet, in suadendo audaces esse plerosque, sed suo qui periculo rem exequantur, non multos reperiri, sed tunc imprimis cavere unumquemque sibi. Deque his dicitur Teutonicum proverbium de timidis & cautis, non solere aut non velle aliquem annectere tintinnabulum feli.

De Cornice educante Accipitrem.

Cornix cum animadverteret nidum accipitris semper esse refertum bonis cibis, qui pararentur rapacitate illius, hoc consilium iniit; Furatur ova accipitris,

pitris, & illa clam fovendo ducit sobolem, quæ confirmata matrem postea devorat.

Fabula ostendit, multos perniciem & pestem suam ipsos alere. Unde est & illud Theocriteum.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς κυῖας ὡσεὶ Φάγονι.

De Smiâ & Nucibus.

Simia cùm audisset suavitatem nucum magnopere laudari à sciuro, non pepercit ulli labori aut studio, ut posset potiri nucibus. Repertâ autem juglande, avidè dentes illi impegit. Ibi primùm amaro putamine deinde duro cortice offensa, illam abjecit, rata sese esse à laudatore nucum sciuro delusam, & ita nucleorum jucundo cibo caruit.

Fabula monet, non esse offensione laborum spem eventus abjiciendam. Nam gaudium antecedit tristitia.

APOLOGI EX CHILIA DIBUS ADAGIORUM ERASMI DESUMTI ad communem puerorum fructum.

De Vulpeculâ & Pardale.

Cum aliquando pardalis vulpem præ se contemneret, quòd ipsa pellem haberet omnigenis colorum maculis variegatam, respondit vulpes, sibi id decoris in animo esse, quod illi esset in cute.

Neq;

Neq; verò paulò satius est, ingenio præditum esse vafro, quam cute versicolore.

De Vulpe & Fele.

Cum aliquando *Vulpes* in colloquio, quod illi erat cum fele, jactaret sibi varias esse technas, adeo ut vel peram haberet dolis refertam; *Felis* autem responderet, sibi unicam duntaxat artem esse, cui fideret, si quid esset discriminis; Inter confabulandum repente canum accurrentium tumultus auditur. Ibi felis in arborem altissimam subsiliit, cum vulpes interim à canum agmine cincta capitur.

Innuit fabula præstabilius esse nonnunquam unicum consilium, modò id sit verum & efficax, quàm plures doli consiliaq; frivola.

De Rege & Simiis.

Rex quidam *Ægyptius* aliquot simias instituit, ut saltandi rationem perdiscerent. Ut enim nullum animal ad figuram hominis propius accedit: Ita nec aliud actus humanos aut melius aut libentius imitatur. Artem itaq; saltandi protinus edoctæ, saltare cœperunt, insignibus indutæ purpureis, ac personatæ: Multoq; jam tempore majorem in modum placebat spectaculum, donec è spectatoribus facetus quispiam nuces, quas clanculum in sinu gestabat, in medium abjecit. Ibi simiæ simul atq; nuces vidissent, oblitæ choreæ, id esse cœperunt quod ante fuerant, ac repente è saltatricibus in simias

K

redie-

rederunt, contritisq; personis ac dilaceratis vestibus, pronucibus inter se depugnabant, non sine maximo spectatorum risu.

Admonet hæc fabula, fortunæ ornamenta non mutare hominis ingenium.

De Asino & Viatoribus.

Dum quidam cum in desertis asinum quempiam forte fortunâ nacti essent, contendere inter se cœperunt, uter eorum, uti suum, domum abduceret. Nam utriq; pariter à fortunâ videbatur objectus. Hac interim de re illis invicem altercantibus, asinus sese subduxit, ac neuter eo potitus est.

Quidam à præsentibus commodis, quibus ob incertam uti nesciunt, excidunt.

De Piscatoribus.

Piscatores aliquoties jacto reti, testudines extraxerunt: eas cum essent inter sese partiti; neq; sufficerent omnibus comedendis, Mercurium fortè accedentem invitarunt ad convivium. At is intelligens se neutiquam humanitatis gratiâ vocari, sed ut eos fastidito cibo sublevaret, recusavit, jussitq; ut ipsi suas testudines ederent, quas cepissent.

Nonnulli, posteaquam inconsultè quippiam adorti sunt, aliorum implorant auxilium, quos suo negotio admisceant.

De

De Asino.

A pud Cumanos asinus quispiam pertæsus servitutem abrupto loro in silvam aufugerat. Illic fortè reperi- tum leonis exuvium corpori applicabat suo, atq; ita pro leone sese gerebat, homines pariter ac feras voce caudâq; territans. Nam Cumani leonem ignorant. Ad hunc igitur modum regnabat aliquandiu personatus hic asinus pro leone immani habitus ac formidatus, ac donec hospes quispiam Cumas profectus, qui sæpenumero viderat & leonem & asinum, cuiq; ob id non erat difficile dignosce- re, auriura prominentium indicio, neq; non aliis qui- busdam conjecturis asinum esse deprehendit, ac probè fu- stigatum reduxit, dominoq; agnoscenti reddidit. Interim autem risum non mediocrem concitabat omnibus Cuma- nis asinus jam agnitus, quos dudum creditus leo, metu propemodum exanimaverat.

Haud facilè tegimus vicia, quæ à puero no- biscum adoleverunt.

De Scarabeo & Aquila,

Scarabeus aliquando spretus ab aquilâ cœpit de vin- dictâ quoquo pacto sumendâ cogitare. Pervestigavit, ubinam aquila nidum collocasset; arrepsit scarabeus, & ova simili dolo dejecit. Aquila cùm sæpius domicilium commutasset, neq; quicquam proficeret, Jovem patro- num adiit, exponit calamitatem suam. Is jubet, ut suo in gremio ponat ova vel istic in tuto futura. Et huc per vestis lacinias sinusq; prorepit pertinax scarabeus,

K 2

haud-

haudquaquam sentienti Jove. Deinde ubi videt ova commoveri Jupiter, neq₃ satis animadvertit unde, territus rei novitate, excusso gremio, in terram dejecit.

Monet hæc fabula, neminem quantumvis pullum contemnendum esse.

De Simiis & Pardale.

IN Maurusia simiarum ingens copia. Pardalis autem animal est naturâ simiis infestissimum, quas tamen viribus assequi non potest, nimirum illis in summas arbores subvolantibus. His itaq₃ dolis in eas utitur: Sternit se supinam sub ramis, ac porrectis cruribus emori fingit se. Gaudent eo spectaculo simiæ confidentes in arbore, deinde, ubi jam mortuam arbitrantur, unam aliquam emittunt exploraturum, num verè mortuus sit hostis. Illa cauti ac pedetentim accedens, ubi nullum vitæ videt argumentum, Pardale nimirum modis omnibus cadaver imitante, demum audet etiam conscendere. Quod simul ac reliquæ simiæ conspexerunt, jam deposito omni metu descendunt, & pardalim omnia ferentem circumfultant. postremò conculcant insultantes, ludibrii causâ, donec pardalis sentiens illas jam saltando defatigatas derepente reviviscens aliam dentibus aliam unguibus corripit dilaniat ac devorat.

Hostem simulantem vires deficere, summo-pere fugiendum esse.

De Sa-

De Satyro & Rustico, Aniani fabula,
 Erasmo quoque inter-
 prete.

Satyrus quidam cum vehementer algeret, hyberno ge-
 lu supra modum fervente, à rustico quodam inductus
 est in hospitium. Admiratus autem, cur homo inflaret in
 manus ori admotas, rogavit cur id faceret? Is respon-
 det, Ut frigidas manus halitus tepore calefaceret. Deinde
 ubi extracto foco, appositâ mensâ, in pulvem fervidam
 rursus inflaret, magis etiam miratus, sciscitatus est,
 quid hoc sibi vellet? Uti pulvem, inquit ille, nimium fer-
 ventem halitu refrigerem. Tum Satyrus surgens à
 mensâ. Quid ego audio? inquit: Tunc eodem ex ore
 pariter & calidum & frigidum efflas? Valebis: neq̄

K 3

eni

enim mihi ratio est cum ejusmodi homine commune habere hospitium.

Notantur bilingues, qui eundem modò laudant modò vituperant.

EX LIVIO.

Diffidium Ventris & Membrorum
corporis humani, ex lib. 2.

A Grippa intronissus in castra, prisco illo dicendi & horrido modo, nihil aliud quàm hoc narrasse fertur; Tempore, quo in homine non ut nunc omnia in unum consentiebant, sed singulis membris suum cuiq; consilium, suus sermo fuerat, indignatas reliquas partes, suâ curâ, suo labore, ac ministerio, ventri omnia quæri, ventrem in medio quietum nihil aliud quàm datis voluptatibus frui, conspirasse inde, ne manus ad os cibum ferrent, nec os acciperet datum, nec dentes conficerent; Hac irâ, dum ventrem fame domare vellent, ipsa unâ membra totumq; corpus ad extremam tabem venisse; Inde apparuisse, ventris quoq; haud segne ministerium esse, nec magis aliquam alere eum, reddentem in omnes corporis partes, hunc, quo vivimus vigemusq;, divisum pariter in venas, maturum confecto cibo sanguinem; Comparando hinc, quàm intestina corporis seditio similis esset iræ plebis in patres, flexisse mentes hominum.

Car-

Carnes Suillæ.

NArrat apud eundem autorem libro 35. bellam fabulam Quintius. Est, inquit, res similima cœna Chalcidensis hospitis mei, hominis & boni & sciti convivoris, apud quem solstitiali tempore comiter accepti, cum miraremur, unde illi eo tempore anni tam varia & tam multa venatio? homo, non (quàm isti sunt) gloriosus, renidens, Condimentis, ait, varietatem illam & speciem ferinæ carnis ex mansueto sue factam. Hoc dici aptè in copias regis, quæ paulò antè jactatæ sunt, posse, & in varia genera armorum & multa nomina gentium inauditarum. Dacas enim & Medos, & Cadusios, & Elimæos viros omnes esse, haud paulò mancipiorum melius, propter servilia ingenia, quàm militum genus.

Hoc in copias regis Antiochi aptè tum Quintius intorsit: sed dici in omnem vanam gloriationem & jactantiam potest, ita, ut Teutones simili fermè intellectu ajunt: Non esse corium seu cutem diversam.

E X G E L L I O.

De Cassita, ex libro illius 2.

cap. 20.

ÆSopus ille è Pbrygiâ fabulator, haud immeritò sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu suasuq; erant, non severè, non imperiosè præcepit & censuit, ut Philosophis mos est, sed festivos delectabilesq;

K 4

apolo-

apologos commētus, res salubriter ac prospicienter animadversas, in mentes animosq; hominum cum audiendi quādam illecebrā indidit, velut hæc ejus fabula de avicula nidulo lepidē atq; jucundē præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio sed in semet ipso habendam, Avicula, inquit, est parva, nomen est Cassita: habitat nidulaturq; in segetibus, id ferme temporis, ut appetit messis, pullis jam jam plumantibus: Et Cassita in sementes fortē concesserat tempestiviores: propterea frumentis flavescantibus pulli etiam tunc involucres erant. Cū igitur ipsa iret cibum pullis quæsitum, monet eos, ut si quid ibi rei novæ fieret dicereturve animadverterent, idq; uti sibi, ubi redisset, nunciarent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem vocat, & Vide sne, inquit, hæc ematuruisse, & manus jam postulare? idcirco die crastino, uti primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges veniant, operam mutuam dent, & messem hanc nobis adjuvent. Hæc ubi ille dixit, discessit; atq; ubi rediit Cassita, pulli trepiduli circumstrepere orareq; matrem, ut statim jam properet, atq; alium in locum sese asportet: Nam dominus, inquiunt, misit, qui amicos rogaret, uti luce oriente veniant & metant. Mater jubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus inquit, messem ad amicos rejicit, crastino seges non meretur, neq; necesse est hodie uti vos auferam. Die igitur postero mater in pabulum volat, dominus quos rogaverat operitur. Sol fervet, & fit nihil, & amici nulli erant. Tū ille rursus ad filium, Amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt: quin potius imus, & cognatos, affi-

affi-

affines, vicinosq; nostros oramus, ut adsint cras tempore ad metendum. Itidem hoc pulli pavefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu ac sine curâ sint; cognatos affinesq; nullos ferme tam esse obsequibiles, ait, ut ad laborem capessendum nihil cunctentur, & statim dicto obœdiant: Vos modò, inquit, advertite, modò quid denuò dicetur. Aliâ luce ortâ, avis in pastum profecta est: cognati & affines operam, quam dare rogati sunt, supersedent. Ad postremum igitur dominus filio, Valeant, inquit, amici, cum propinquis: afferes primâ luce falces duas: unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram: & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audivit, Tempus, inquit, est cedendi aut abeundi: fiet nunc dubio procul, quod futuram dixit: In ipso enim vertitur, cui est res, non alio, unde petitur. Atq; ita cassitâ nidum mutavit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Æsopi fabula de amicorum & propinquorum levi & iniani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri Philosophorum monent, quàm ut in nobis tantùm ipsis nitamur, alia autem omnia, quæ extra nos extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris neq; pro nobis ducamus. Hunc Æsopi apologum Q. Ennius in satyris scitè admodum & venustè versibus quadratis composuit: quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi & memoriæ, operæ precium esse herclè puto: Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm, Ne quid expectes amicos, quod tute agere possis.

Leo hospes hominis, & Homo medicus Leonis, ex libro 5.

cap. 14.

Appion qui Polyhistor appellatus est, literis homo multis præditus, rerumq; Græcarum plurima atq; varia scientiâ fuit. Ejus libri non incelebres feruntur, quibus omnia fermè quæ mirifica in Ægypto visuntur audiunturq; historiâ comprehendit. Sed in iis, quæ audisse, vel legisse sese dicit, fortasse à vicio studioq; ostentationis fit loquacior: est enim sanè quàm in prædicandis doctrinis suis venditor. Hoc autem quod in libro Ægyptiacorum quinto scripsit, neq; audisse neq; legisse, sed ipsum sese in urbe Româ vidisse oculis suis confirmat. In Circo Maximo, inquit, venationis amplissimæ pugna populo dabatur: ejus rei, Roma cum fortè essem, spectator, inquit, fui. Multæ ibi sævientes feræ magnitudine bestiarum excellentes, omniumq; inusitata aut forma erat aut ferocia. Sed præter alia omnia, leonum, inquit, immanitas admirationi fuit, præterq; omnes ceteros, unus. Is unus leo corporis impetu, vastitudine, terrificoq; fremitu & sonoro, toris comiq; cervicum fluctuantibus, animos oculosq; omnium in sese converterat. Introductus erat inter complures ceteros ad pugnam bestiarum Dacus servus viri consularis: ei servo Androdus nomen fuit. Hunc ille leo, ubi vidit procul, repentè, inquit quasi admirans stetit, ac deinde sensim ac placidè, tanquam nosciturabundus ad hominem accedit: Tum eandem more atq; ritu adulantium canum clementer & blandè

blandè movet, hominisq; sese corpori adjungit, cruraq;
 ejus & manus propè, jam exanimati metu. lingua leniter
 demulcet. Homo Androdus inter illa tam atrocis ferè
 blandimenta amissum animum recuperat, paulatimq;
 oculos ad contuendum beonem refert. Tum quasi mu-
 tuè recognitione factà letos, inquit, & gratuiabundos
 videres hominem & leonem. Ea re prorsus tam admira-
 bili, maximos populi clamores excitatos dicit, accersi-
 tumq; à Cesare Androdum, quasitamq; causam cur ille
 atrocissimus leonem uni parsisset. Androdus rem miri-
 ficam narrat, atq; admirandam. Cùm provinciam, inquit
 Africam proconsulari imperio meus Dominus obtineret,
 ego ibi iniquis ejus & quotidianis verberibus ad fugam
 sum coactus, & ut mihi à domino terræ illius præside tu-
 tiores latebræ forent, in camporum & arenarum solitu-
 dines concessi, ac si defuisset cibus, consilium fuit mortem
 aliquo pacto querere. Tum sole, inquit, medio, rapido &
 flagranti, specum quandam nactus remotam latebro-
 samq;, in eam me penetro & recondo, neq; multò post ad
 eundem specum venit hic leo debili uno & cruento pede,
 gemitus edens & murmura, dolorem cruciatumq; vul-
 neris commiserantia. Atq; illic primo quidem con-
 spectu advenientis leonis, territum sibi & pavefactum
 animum dixit: Sed postquam introgressus, inquit, leo,
 uti re ipsa apparuit, in habitaculum illud suum, videt
 me procul delitescentem, mitis & mansuetus accessit,
 & sublatus pedem ostendere mihi, & porrigere, quasi
 opis petendæ gratiâ, visus est: Ibi inquit, ego stirpem in-
 genteræ.

gentem vestigio pedis ejus hærentem revulsi, conceptam-
 que saniem vulnere intimo expressi, accuratiusq; sine
 magnâ jam formidine siccavi penitus atq; deterfi cruo-
 rem. Ille tunc meâ opera & medelâ levatus, pede in
 manibus meis posito recubuit, & requievit. Atq; ex eâ
 die triennium totum ego & leo in eâdem specu, eodemq;
 victu viximus. Nam quas venabatur feras, membra opi-
 miora ad specum mihi suggererat, quæ ego, ignis copiam
 non habens, sole meridiano torrens edebam. Sed ubi me,
 inquit, vitæ illius ferinæ jam pertæsum est, leone in vena-
 tum profecto reliqui specum, & viam fermé tridui per-
 mensus à militibus visus apprehensusq; sum, & ad do-
 minum ex Africâ Romam deductus. Is me statim rei ca-
 pitalis damnandum, dandumq; ad bestias curavit. Intel-
 ligo autem, inquit, hunc quoq; leonem, me tunc separato,
 captum, gratiam nunc mihi beneficii & medicinæ re-
 ferre. Hæc Apion dixisse Androdum tradit, eaq; omnia
 scripta, circumlatâq; tabellâ populo declarata. Atq;
 ideo cunctis petentibus dimissum Androdum & pœna so-
 lutum, leonemq; ei suffragiis populi donatum. Postea,
 inquit, videbamus Androdum & leonem loro tenui re-
 vinctum urbe totâ circum tabernas ire, donari ære An-
 drodum, floribus spargi leonem, omnesq; fere ubiq;
 obvios dicere: Hic est leo hospes hominis,
 hic est homo medicus
 leonis.

De

De Arione & Delphino Historia, trans-
lata ex primo libro Herodoti, expo-
sita ab eodem autore, libro

16. cap. 19.

Celebri admodum & cœlibili oratione, vocumq; filo-
tereti & candido fabulam scripsit Herodotus, super
fidicine illo Arione. Vetus, inquit, & nobilis Arion canta-
tor fidibus fuit: Is loco & oppido Methimneus, terra
atq; insula omni Lesbios fuit. Eum Arionem Rex Corin-
thi Periander amicum amatumq; habuit artis gratiâ.
Is inde à rege proficiscitur, terras inclytas Siciliam atq;
Italiam visere. Ubi eò venit, auresq; omnium mentesq; in
utrisq; terræ partibus demulsit, in quæstibus istic & vo-
luptatibus amoribusq; hominum fuit. Is tùm postea gran-
di pecuniâ & re bonâ multâ copiosus, Corinthum insti-
tuit redire. Navem igitur & nautas, & notiores amicio-
resq; sibi Corinthios delegit. Sed eo Corinthios homine
accepto, naviq; in altum provectâ, prædæ pecuniæq; cu-
pidos cepisse consilium de necando Arione. Tùm illum
ibi pernicie intellectâ pecuniam ceteraq; sua ut habe-
rent, dedisse, vitam modò sibi ut parcerent, oravisse. Nau-
tas precum ejus harum commiseritum esse illatenus, ut ei
necem afferre per vim suis manibus temperarent, sed
imperavisse, ut jam statim coràm desiliret præceps in
mare. Homo, inquit, ibi territus, spe omni vitæ perditâ, id
unum postea oravit, ut prius, quàm mortem oppeteret,
induere permitterent sua sibi indumenta, & fides cape-
re, & canere carmen casus illius sui consolabile. Feros
& im-

& immanes nautas prolubium tamen audiendi subiit. Quod oraverat impetrat, atq; ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stansq; in summa puppis fore, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit, ad postrema cantus, cum fidibus ornatusq; omni, sicut stabat canebatq; ejecit sese procut in profundum. Nauta haudquaquam dubitantes, quin perisset, cursum, quem capere cœperant, tenuerunt. Sed novum & mirum & pium facinus contigit. Delphinum repente inter undas adnavisse, & dorso super fluctus edito vectavisse, incolumiq; eum corpore & ornatu Tænarum in terram Laconicam devexisse. Tum Arionem prorsus ex eo loco Corinthum pervisse, talemq; Periandro regi, qualis Delphino vectus fuerat, sese obtulisse, eiq; rem, sicut acciderat, narravisse. Regem isthæc parum credidisse, Arionem quasi falleret, custodiri jussisse, Nautas requisitos de ablegato Arione, dissimulanter interrogasse, ecquid audissent in iis locis, unde venissent, super Arione? Eos dixisse, hominem, cum inde irent, in terrâ Italicâ fuisse, eumq; illic bene agitare, & studiis delectationibusq; urbium florere, atq; in gratiâ pecuniâq; magnâ fortunatum esse. Tum inter hæc eorum verba Arionem cum fidibus & indumentis, cum quibus se in salum ejaculaverat, extitisse, Nautas stupefactos convictosq; ire inficias non quisse.

Eam fabulam dicere Lesbios & Corinthios, atq; esse fabulæ argumentum, quòd simulacra duo ahenea ad Tænarum viserentur, Delphinus vehens & homo infidens.

FABU-

FABULA EX LAMIA

POLITIANI DESUMTA.

De Avibus & Noctua.

AVes olim prope universæ noctuam adierunt, rogaveruntque eam, ne posthac in ædium cavis nidificaret, sed in arborum potius ramis, atque inter frondes: ibi enim vernari suavius. Quin eidem quercum modò enatam plusillam, tenellamque adhuc ostendebant, in quâ scilicet molliter (ut ajebant) & sedere ipsa aliquando noctua, & suum sibi construere nidum posset. At illa facturam se negavit. Quin vicissim consilium dedit iis, ne arbusculæ illi se crederent. Laturam enim quandoque esse viscum, pestem videlicet avium, Contempsere illæ (ut sunt leve genus & volaticum) sapientis unius noctuæ consilium. Jam quercus adoleverat, jam patula, jam frondosa erat. Ecce ibi aves illæ omnes gregatim ramis involitant, lasciviunt, subsaltant, colludunt, cantillant. Interea quercus ea viscum protulerat, atque id homines animadvertierant. Implicitæ ergo repente ibi omnes pariter misellæ; ac frustra eas sera pœnitentia subiit, quòd salubre illud consilium sprevisent. Atque hoc esse ajunt, cur nunc aves omnes, ubi noctuam viderint, frequentes eam quasi salutant, deducunt, sectantur, circumfidunt, circumvolitant. Etenim consilii illius memeros, admirantur eam nunc ut sapientem, stipantque densâ catervâ, ut videlicet ab eâ sapere aliquando discant. Sed opinor frustrâ, imò verò etiam interdum cum magno ipsarum malo.

Nam

slub

Nam veteres illæ noctuæ revera sapientes erant: nunc multæ noctuæ sunt, quæ noctuarum quidem plumas habent, & oculos, & rostrum, sapientiam verò non habent.

Bene monentis consilia ne spernas, hæc fabula docet.

Apologus ex secundo libro Petri
Criniti, de honestâ disciplina,
desumptus.

Sata est olim cucurbita juxta arborem pinum, quæ grandis admodum & ramis patulis extabat. Cucurbita verò, cum multis pluviis atq; cœli temperamentis crevisset, lascivire incipit, & ramulos audacius porrigere; jam serpebat in pinum, jam surgere, jam ramos & frondes involuere audebat, ampliora folia, candentes flores, prægrandia poma & virescentia ostentans. Itaq; tanto fastu atq; insolentiâ intumit, ut pinum arborem ausa sit aggredi, & Vides, inquit, ut te supero amplis foliis, ut vigore præsto, & jamjam ad cacumen præsurgo? Tum pinus, quæ senili prudentiâ & robore pollebat, nihil mirata est cucurbitæ insolentis audaciam, sed ita ad eam respondit: Ego hîc multas hyemes, calores, æstus, variasq; calamitates pertuli, & adhuc integra consisto. Tu ad primos rigores minus audaciæ habebis, cum & folia concident, & vigor omnis abierit.

Secundis rebus non est superbiendum.

Fabula

Fabula de Corvo & Lupis. Ex Johan.
Anton. Campano desumpta.

Corvus lupos per ardua montium juga comitatur,
partem sibi prædæ fieri postulat; qui eos secutus nul-
lo tempore destitisset, sociusq; fuisset, repulsus deinde est à
lupis, tanquam non eos, sed prædam cibumq; secutus, nec
minus luporum, si occiderentur, quàm cæterorum anima-
lium, exta fuisset voraturus.

Non quid agamus, semper inspiciendum est,
sed quo simus animo, cum agimus.

Altera de partu terræ ex
eodem.

Turgida olim facta tellus, & mirum in modum tu-
mida, magnum aliquod paritura videbatur. Ac-
currunt finitimi, stupent agricolæ, terræ partum inter
spem metumq; expectant: alii Typhoea illum Centima-
num, alii montes erupturos putabant. Aperitur terra,
prodit mus. Quod miraculo fore omnibus arbitrabantur,
in risum atq; jocum converterunt.

Non semper credendum promissis magni-
ficis.

Apologus de Membris & Ventre ex
Plinio desumptus.

Humani artus cum ventrem ociosum viderent, ab eo
discordarunt, & suus illi ministerium negave-
runt. Cum eo pacto & ipsi quoq; deficerent, intellexerunt

L

ventrem

ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & cum eo in gratiam redierunt.

Magnæ res discordiâ pereunt, concordia valent.

NICOLAI GERBELII
PHORCENSIS APOLOGUS
lepidissimus.

De Araneâ & Podagrâ.

Araneæ paululum à texendo opere quietior, animi relaxandi gratiâ commodum deambulabat. Huic se obviam præbuit podagra, tametsi passibus ambiguis admodum ægre illam assequeretur. Ejus diei itinere ut cunq̄ emenso, non longè aberant ab oppidulo, cui regionis ejus incolæ Tychæ nomen indiderant. Ultriq̄ consilium fuit, conditionis suæ hospitem pervestigare. Araneæ, non maximopere datâ operâ, in opulenti cujusdam civis ædes divertit: Inibi quaqua versum telas suas præpandebat, prætendebatq̄ retia. Aderant illico nescio qui trygodæmones, qui textrinam illius demoliebantur. Momentaneum itaq̄ erat ipsius, quo etiam cunq̄ se verteret, ædificium: Nusquam enim scopariorum oculatas scopas poterat effugere. Misera planè, quæ in tantâ rerum omnium affluentia sola egebat, proturbabaturq̄. Podagra verò mendicabuli instar vix tandem egestosi cujuscumque tuguriolum impetraret. In id loci cum decubisset, nihil non experiebatur miseriarum. Apponebatur cœnaturienti panis cibarius, aridis vix faucibus hianti

hianti hydropoterium, jamq; diurno itinere lassescenti torus ligneus, nullis frondibus, nullo gramine, sed præ tenuibus paleis internebatur. Atqui dicere non est hujus instituti, quam convenerint male membris mollibus cuticulæq; (ita ut dixerim) holoserice stragula tam dura, tam barbari villi. Oriente igitur vix tandem illo angusto sidere, quod exaudit, quod intuetur omnia, convenere rursum aranea simul & podagra. Prior aranea præteritæ noctis molestias, tot locorum commutationes denarrat, nunc heri exprobrans mundiciem, nunc nimiam scopariorum observantiam. Podagra contra de hospitis sui egestate complura comminiscitur, nec ocium habet demonstrare araneæ lividas vibices, quas adamantina fulcra tenellæ cuticulæ impresserant: Consilium ineunt, araneam deinceps pauperum tuguria, podagram verò divitum aulas debere subingredi. In hanc aranea pedibus, podagra animis vadit sententiam: veruntamen tenebris jam jam increbrescentibus urbi cuiquam sese approximant. Podagra instituti non immemor pedentim se in nummosi cujusdam domum illatebravit: Quæ commodum ab hero conspecta, dii boni, quâ benevolentia, quâ humanitate, quibus nominibus excipitur? Supponuntur, substruunturq; olorinæ culcitæ, toralia perdicum subalaribus plumis referta. Taceo vinum dulce, vinum nigrum, Lesbium, Surrentinum: Taceo ficedulas, phasianos atq; eas aviculas quæ binis superbiunt cordibus: in summâ, nihil deliciarum, nihil voluptatum non exhauriebat. Aranea pauperis casam ingressa, telas orditur quaqua versum parietes interpatent, retia suspendit,

orbiculari operi manibus pedibusq̄, incumbit, reficit abrupta, perficit intercepta, & ut dicam breviter, vacuâ dominatur in aulâ, nullas insidias, nullius formidat insultus. Imò verò etiam tam scopis superior omnibus. Non multò post, podagra araneam convenit, delicias suas, felicitatem, fortunâs, ampliter exornat. Aranea miris laudibus extollit imperium suum, ædificandi texendiq̄ libertatem. Placuit tandem hæc utrisq̄ sententia; Quorsumcunq̄ proficiscerentur, podagram indivitem domos, araneam in pauperum tuguria debere divertere.

Apologus hic, tametsi ad usus varios accommodari queat, id tamen in primis declarat, alium alio loco fortunatiorem esse. Præterea, morborum domicilium esse divitum aulas, Ad ultimum, nusquam libertatem majorem, quàm ubi divitiarum minus.

Fabula de Bellerophonte.

Temperantiæ & castitatis præmia.

Bellerophontem appellatum prius Hipponem ferunt, (ut apparet) à scientiâ rei equestris de quâ & alati equi Pegasi fabulam ortam verisimile est, quem à Neptuno accepisse traditur. Hic occiso Bellerio Corinthio Bellerophontes appellatus, & sub imperio fuit Præti regis Argivi, qui primùm & carum hunc, & in honore apud se habuit, postea capitali odio prosequens, cùm tamen contaminare sese illius cæde nollet, ad certam eum mortem (ut putabat) ablegavit in Lyciam ad socerum suum Jobatem.

batem. Concitarat autem hoc illi odium falsa accusatio
 Arteæ uxores Proeti, quæ cum sollicitasset adolescentem
 elegantem & formosum, & passa fuisset repulsam, neq;
 ullis blandimentis movere potuisset ἀγαθὰ φρονέοντα
 (ut inquit Homerus) simul in capitale odium, ut sit, incesto
 amore converso, simul veritu, ne ab illo indicium fieret
 turpitudinis, antevertere statuit criminatione factâ, ve-
 nitq; cum magnis clamoribus & querelis ad maritum, &
 accusat apud illum Bellerophontis audaciam & scelestos
 conatus, qui sibi inferre vim & stuprum molitus fuisset:
 Hanc tu, inquit, Proete contumeliam nisi ultus fueris, deos
 oro, in te ut vindicent. Itaq; dolore commotus rex fecit ut
 vir prudens, & à necessario & veteri amico ipse quidem
 manus abstinendas sibi duxit, ut tamen non impunitum
 malum facinus esset, ablegat Bellerophontem ad socer-
 um suum in Lyciam cum literis, quibus petebatur, ut
 tabellarium ille curaret interficiendum. Jobates cum au-
 disse, adesse tabellarium à genero suo, summâ eum hu-
 manitate complectitur, atq; totos dies novem, novem bo-
 bus mactatis inter sacra deorum & epulas hilariter cum
 illo conversatur. Decimo die, ecquid literarum afferret.
 ut dictum est, interrogat. Bellerophontes ignarus o-
 mnium, tabellas reddit. Jobates cognitis iis, quæ à genero
 petebantur, quô minus manifestâ cæde & quasi manu
 suâ interimeret hospitem, religione prohibebatur; etiam
 miserebat hunc Bellerophontis, cui in adolescentiâ nihil
 ad laudis & virtutis summam deesse videretur: sed si tale
 facinus designasset, supplicium & pœnas meritas effu-
 gere oportere non arbitratur. Mittit igitur ad oppu-

gnandum Chimæram. Hoc monstrum divinum quoddam non humanum erat:

Fronte leo, extremum serpens, mediumq; capella.

Efflabat autem de faucibus horribilem flammam, eratq; non solum congressu sed omnino aspectu terribile. Verum hoc deorum immortalium ostenta secutus, confecit. Tum demandatur illi adversus Solymos, fortissimam nationem, bellum: quo non alium sibi majorem unquam oblatum laborem fuisse, dicere solitus perhibetur. Sed his etiam superatis, vincende mox & interficiende fuerunt Amazones, virile & inprimis bellicosum mulierum genus. Postremo tantis rebus gestis revertenti in Lyciam, delectam manum fortissimorum virorum opponit, qui ex insidiis adorirentur Bellerophontem atq; trucidarent: Sed ipse hos universos obtruncavit, ut ne unusquidem de eade elaberetur. Ita demum, & à diis immortalibus protegi hunc, & innocentiam calumniis oppugnatam fuisse, intellectum. Quapropter Jobates in suum regnum recepto dat uxorem filiam suam Cassandram, omnemq; regium honorem, dignitatem, emolumenta, cum illo equaliter dividit. Tum verò Licii, suspicientes virtutem Bellerophontis, tanquam Deo lucum eximium sacraverunt, ubi in omni copiâ & fecunditate soli, & amœnitate loci, inter segetes, racemos fructusq; arborum vitam degeret. In quâ ille felicitate suscepit ternos liberos quoq; de uxore suâ, Isandrum, Hippolochum & Laodamiam, quæ Jovi placuit, genuitq; illi Sarpedonem. Hunc ita dilexit Jupiter, ut interfectum à Patrocto honore sanguinæ pluvie pro-

pro-

prosecutus, curavit deferri in Lyciam à duobus fratribus Leto & Sopore, ubi à propinquis conditum corpus illius apposita columnâ (ut in honorificis sepulturis fieri consuevit) tumularetur.

De bove ruminante & porco.

Bos opimus jam saturatus pabulo, recumbebat humi, & in illâ quiete cibum præmansum ruminabat. Conspicatus hunc porcus derisit, atq; contempsit præ se, quòd & bos tam laboriosè nutriretur, & ipse non minus celeriter saginaretur, qui & avidissimè ingurgitaret se cibo, & nequaquam ingesta semel revocaret in os ad conficiendum. Cui bos fertur dixisse: Ita nimirum esse naturam utriusq;, ut alter cautè pasceretur & lentè, altera avidè & subito devoraret quavis, ac in sanguinem inermem converteret: Itaq; non eundem esse amborum etiam usum.

Fabula docet, cogitatione & diligentia & consideratione, firma & solida intelligentiæ bona acquiri.

De Bove & Equo.

Equum μώνυχα vocarunt, propter solidas ungulas. Hunc exprobrasse aliquando ferunt bovi ungulas fissas: ita enim illum ingredi tardius neq; exilire alacriter posse. Sed bovem hoc modo traditur respondisse: Tarditatem circumspectam non nocere.

Subjicit fabula dictum vetus Græcorum,
σπεῦδε βραδέω.

De Corvo, Vulpe, Gallo, &
Gallinis.

PAres cum paribus congregari verè dicitur, etsi in improbitate hoc fit ad detrimentum bonorum. Sic aliquando corvus & vulpes conjuncti fuerunt. Cùm esurirent autem, excogitat hanc fraudem vulpes: Induit cucullam, & procumbit in genua, & librum ante se collocat, & priores pedes tanquam manus unâ cum oculis in cælum tollit, quasi deplorans prioris vitæ delicta, & veniam deprecans, & divinam misericordiam implorans. Venit igitur ex compacto ad gallinarum cohortem corvus, & mira narrat de consuetudine & religione vulpis, deq; illius salutari doctrinâ, deq; vitæ emendatione & sanctitate. Sed quid opus est, inquit, verbis? paululum in hoc nemusculum progressæ ipsæ liter aspiciatis optimam vulpeculam jam cultui divino & adorationi vacantem, & coram omnia cognoscatis. Movebantur oratione corvi stolidæ aves, & sequi hunc incipiebant, Cùm gallus fraude animadversâ, revocat illas, ac monet, viderent, qui ipsas, à quo, ad quem abducerent.

Cui credas, videto. Sed & ipsius fabulæ narratio aliquid doctrinæ comprehendit.

De

De Terrâ & Cœlo.

Fertur cœlum quodam tempore superbé locutum esse contra terram, & multa inclementer in eam dixisse, in primisq; contumeliosé exprobrasse huic humilitatem infimam, & molem atq; desidiam. Sed terra, neq; humilitatem sibi suam dedecori esse respondit, & se firmitatem boni consulere, neq; invidere agilitatem cœlo. Deniq; se neminem lædere inertia & pondere suo, cum cœlum versatile & leve ea colligeret atq; includeret, de quibus & fulmina cum horribili fragore excuterentur, & pestilentes habitus omnibus animantium generibus immitterentur.

Commendatio est pulcherrimæ & Deo gratissimæ virtutis, quam Græci *κατανοουσιων* nominant. Docet & hæc fabula, præstantes naturas non esse parvorum malorum effectrices.

De corpore & Animo.

Animus corpus moriens reliquerat. Illud igitur cum, antequam putresceret, de interno vapore inflaretur, gloriari incremento & sibi admodum placere cœpit. Verùm animus neq; diuturnum tumorem illum fore, & quid mox secuturum esset, ostendit.

Narratur contra elationem stultæ superbæ.

De Simiâ & Vulpe.

Simia conspiciat nautas malum ascendentes, imitari
 voluit, dissuadente quidem corvo, sed hac deridente
 monita ipsius. Cùm igitur antennas attigisset, subito
 obortâ vertigine de lapsa in transtra, & graviter affli-
 cta fuit. Postea viso solio, unde rex paulò ante discesserat,
 accurrit, & illud occupat. Accedit deridens hanc vulpe-
 cula, & ecquid imperet, rogat. Simia astare illam, &
 contemplari se reginam jubet. Imò ego, inquit vulpes, ut
 celeriter hinc te abripias suadeo. Sed superbe despicien-
 tem dicta vulpis simiam, canes qui ante revertentem re-
 gem procurrerant, invadunt, atq; jam paventem & tre-
 pidam mordicus arripiunt, ac laceram & semivivam vix
 tandem amittunt, deplorantem illam & cupiditatem &
 stulticie damna.

Monet fabula, rectè monstrantibus esse ob-
 temperandum. Et subjicit proverbium: Serò sa-
 piunt Phryges.

De Passere & Apiculâ.

Passerum genus esse perhibetur, quod fugiat conjun-
 ctionem & consuetudinem tam cognationis sue
 quàm externarum avium. Ex his unum aliquando glo-
 riantem, & verbis ostentantem suam solitudinem &
 hanc collaudantem, confutat apicula, & docet congre-
 gationes & cœtus multò esse cùm jucundiores tum tu-
 tiores.

Commendatio est humanitatis & societatis.

De

De Ove & Cervo.

Forte ostium apertum conspicata ovis, procurrit de caula, & gaudens libertate illa, abiit in silvam proximam. Cui obviam factus cervus, compescuit exultationem stolidi animalis, & reduxit errantem ovem in viam, ac revocavit ad caulam, cum demonstrasset illi, non esse tutum, ut sola vagaretur, praesertim in silvis.

Multi secundum Platonem, fugientes servitutis liberalis fumum, in ignem incidunt dominationis servilis, Et est salutaris servitus iis, qui ipsi sese regere non possunt.

De Nube & Terrâ.

Nubecula evaporata à terrâ, relinquere eam & in sublime ferri volebat. Terra verò increpare illam & hortari, ne se, unde orta esset, tam citò desereret. Sed nubecula cupiditate loci excelsi elata in caelum, & spretis monitis maternis, mox à ventis dissipatur.

Narratur contra elationem superbia, cui ipsa etiam Deus resistit, & humilibus favet.

De formicâ & apibus.

Alata formica cum apiculis congregabatur. Sed cum nollet intra alveum hyeme includi, ita revertendum sibi ad suum genus statuit. Formice autem vacuum & nihil in commune asserentem, nequaquam ad-

mitte-

mittere voluerunt, reversamq; ad alveum apes jam foramine oblito non potuerunt recipere.

Hoc dicitur: Suo quemq; loco consistere optimum. Et narratur contra temerarias conditionis mediocris mutationes.

De Rhinocerote incurrente in rupem.

Rhinoceros animal est robustum & grande, corio duro & squamato, quasi clypeatum, naso cornuto, unde & nomen sortitum fuit. Hujus generis unus conspecto quodam corvo insidente rupi declaratus robur suum, omnibus viribus & summâ contentione in rupem impetum facit, tanquam hanc everurus, & deturbaturus corvum. Sed incursione incitatissimâ fracto cornu irridetur à prætereunte vulpecula, quæ docet aliis ferramentis ad rupes demoliendas opus esse.

Subjicit fabula sententiam hanc, ῥῶμη δ' ἀνώμαλῳ ἀφρων, Docetq; audaciæ vires & robur expers prudentiâ sæpe exitiosum esse.

De Onagro & Simiâ.

DE onagris, qui sunt asini silvestres, vulgò creditum atq; traditum est, hoc animal in serenitate esse pigrum & triste, alio tempore lascivire & exultare. Id si verum est, in illo atram bilem abundare oportet. Nam & homines reperiuntur, quibus idem usu venit, ut Sole &
claro

claro cœlo offendantur, pluviis & nubibus delectentur. Sed illi animali quondam simiam serenissimo die obviam factam esse ajunt, cumq; videret conturbatum & triste. Quid est, inquit, quod te talem aspicio? Satisne salvus? Sic, inquit onager, esse soleo tempore sereno. Nubilo verò & pluvio quid? Satis hilaris. Tum tu, inquit simia, Vale, qui in mundi tristitiâ lætaris, & hoc lætante tristis es.

Notatur perversitas vitæ & morum in multis levibus & improbis.

De Columbâ & Luto.

Columba candida delata impetu in lutum & inquinata fuit. Cùm irrideretur à luto, & hoc contemnens & se consolans, emendabile ait damnum factum, & esse mundiciem suam, fœditatem luti propriam, Atq; deinde undam puram accedens contractas maculas eluit.

Innocentia maledictis aspergi quidem potest, sed veritas illi pristinum nitorem facile restituit.

De Ciconiâ, Muribus & Ranis.

Ciconia esuriens, cùm subter paludis aquas ranæ, & intra cavernulas suas mures latitarent, ita elicere utrinq; pabulum suum aggressa fuit. Venit ad paludem, & narrat ranis audiisse se, cùm à mure verbis contumeliosus

liosus intesseretur genus ranarum, cumq; mus hoc despicens se unum teros aut quaternos ranunculos prostigaturum facile esse gloriaretur. Ibi ira inflata rana, se aperto in campo cum mure congregi ac depugnare velle ait. Avolat igitur inde ciconia ad cavernulam muris, & ante hanc similia de ranæ superbiloquentiâ narrat, & quantopere suas virtutes contra mures illa prædicarit, quòdq; dixerit, ab una ranâ decuriam ipsorum (sine labore quidem, & ut Græci ajunt ἀνομή) superari posse. Ergo & mus iratus, ait se cupere cum rana in certamen descendere. Assignatur locus dimicationi, campus spaciosus ac patens & tam palude quàm cavernulâ muris remotior, in quem illi præliatores progressi, à ciconiâ ociosè devorantur.

Docet fabula, sæpenumero commissos inter se aliquos, & irâ ac odio mutuo ardentes, aliis prædæ esse solere.

De Avaro & Montibus aureis.

Cum audisset quidam esse in Indiâ montes aureos, summo cum labore & per ingentia pericula illuc condendit. Quò cum tandem pervenisset, reperit obsideri illos, & custodiri aurum à gryphibus, & montes esse inaccessos. Deplorans igitur iter, tempusq; perditum & se afflictum ambulando, ita cum dolore & labore aliquantò magis molesto quàm accessionis fuerat, inanis domum revertitur.

Imprudentes sæpe appetunt ea, quibus neq; potiri neq; frui possunt.

De

De Simiâ & Circulatore.

Simia petit à circulatore vestem, cum ille pulcherrimâ, & aureolis filis distinctam offert, & dare hanc se ait simiæ, sed eâ lege ut catenula se alligari patiatur: Quâ cupiditate ornatus receptâ, postea servire perpetuò coacta fuit.

Notatur inescatio cupidorum, & indicatur, voluptatis comitem esse servitutem.

De Hirundine.

Hirundo applicata ad ulceris virulenti margines, avidè sanguinem infectum attraxit, & mox dif-
ferta veneno interit.

Narratur fabula contra ingluviem & intem-
perantiam, quâ plures quàm gladio interire, verè
dicitur.

De Terrâ & Coelo.

Qverebatur terra, coelum sibi celeriter eripere ca-
lefactum, quod dedisset, humidum: Cui illud, non
enim dare possem, nisi reciperem.

Ostenditur, mutua beneficia durabilia esse.

De Mari & Amni.

Amnem interrogat mare, quando finem influendi
facturus sit? Cui amnis, Cum tu admittendi.

Liberalitatis sunt perpetua beneficia.

De Apiculâ & Ebrioso.

Ebriosus de apiculâ circumvolante percontatur,
Equidnam consecetur? Illa, dulcia, respondit. Huc
igitur,

igitur, inquit, mecum accedito, ut abunde haurias, & ad poculum plenum suavissimo vino, qui ἀνδρομίαν dicitur, eam adduxit, Sed hoc illa refugit, ut contrarium.

Non eadem omnibus jucunda videri ac esse, docemur. Itemq; copiam voluptatis fugiendam esse.

De Aquâ & Olco.

Super aquam effusum oleum natabat. Hos aquæ dolēbat, quæ diceret immeritō se premi ab eo, cujus arborem suo humore fovisset, ut gignere olivas posset, unde ipsum esset expressum. Nihil curans hoc oleum, mox fortē igni correptum, & inflammatum consumitur, aquâ remanente & impediēte etiam conflagrationem.

Fabula narratur de ingratorum malitiā, & bonorum simplicitate.

Vulpes & Erinaceus.

Cum una forte iter facerent vulpes & erinaceus gloriari illa & ostentare ingenii sui calliditatem & se plurimarum artium noticia instructam esse superbè predicare, & rogare quid erinaceus sciret. Nihil enim inquit erinaceus, nisi me in globulum convolvere. Hoc enim verò irridere illa, & contemnendum ducere. Paulò post incidunt in canes, qui cum omnibus artibus vulpem capiunt & discerpunt: spinis autem suis tectus & defensus erinaceus omne periculum evasit. Unde & proverbium postea natum quod Græci senario jambico ita protulerunt: πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχίν & ἔμμεγα.

Fabula narratur contra gloriatores.

De

De Prometheo.

Cum experiri vellet Prometheus, utrum inter homines, quos jam cœperat effingere, consensio aliqua & animorum convenientia futura esset, priusquam caput reliquo corpori aptaret, in quo rationem & cogitationem & intelligentiam collocare placuerat, congesta aliquot capita in sacculum indidit, & conscendit montem, & laxato sacculo, ita effusa capita devolvi permisit. Ibi unum huc, aliud aliô deferrî, multa etiam in sese impingere, & unum alterum evertere atq; percellere. Ibi tum ille facilè pervidit, quæ humanarum sententiarum discrepantia futura esset inter homines, tanta nimirum numero, quantus capitum extitisset.

Quot homines, tot sententiæ.

De eodem & fratre ipsius Epimethæo.

Cum fabricari in loca subter terram secretiore homines cœpisset Prometheus, occupato quondam aliis illo rebus, venit in officinam frater ipsius Epimethæus, quem Pindarus vocat ὈΨύγυ, & conspectis operibus institutis, cœpit & ipse, imitando fraternas effigies, aliquid formæ humanæ de luto componere. Quibus inter alias, quas absolverat Prometheus, postea animatis etiam ipsis, magna fuit inter hæc duo genera diversitas, sicut & inter eorum posteritatem manet. Nam Promethei soboles acris est & prudens & sagax: Epimethæi iners, stolidus, incogitans.

M

Fabula

Fabula docet, diversas esse hominum naturas ingenia.

De Equo.

Equus nationis generosæ, cùm jam ascenderetur & agigaretur, phaleris etiam ornatus superbire animo & exultare corpore, & gestire effusè atq; efferri cœpit. Audito verò etiam tubæ sonitu, jam nesciebat stare loco, micabatq; auribus, & tremebat toto corpore, cupiditate belli incitatus. Sed postea defatigatus & afflictus in prælio, agrèq; servatus & reductus ad præsepe, ibi demissis auribus & remisso flatu, placidè astitit, & in subjecta stramenta mox incubuit ac quievit.

Dulce bellum inexpertis.

De Patre & Filio.

Relicto unico filio & patrimonio luculento quidam vir honestus decessit, cùm prius monuisset filium, benè esse parta omnia, & hortatus fuisset, ut rem paternam & avitam tueri & posteritati etiam conservare vellet. Mortuo patre, divitiarum ingente desiderio captus adolescens fundos paternos proscripit, & magnam summam pecuniæ coëgit, quam partim fœnore elocat, partim mercimoniis comparandis impendit. Sed cùm neq; pensiones solverentur, & fors quoq; periret, & fierent magnæ in mari jacturæ, & emta cum detrimentis distraherentur, tùm ad extremam ille inopiam redactus, ad reliquias pauculas bonorum paternorum reversus, & frustra jam obsequi cœpit monitis paternis, & amissa benè vivendi

vivendi

vivendi occasione, reliquum tempus in paupertate atq; miseriâ exegit.

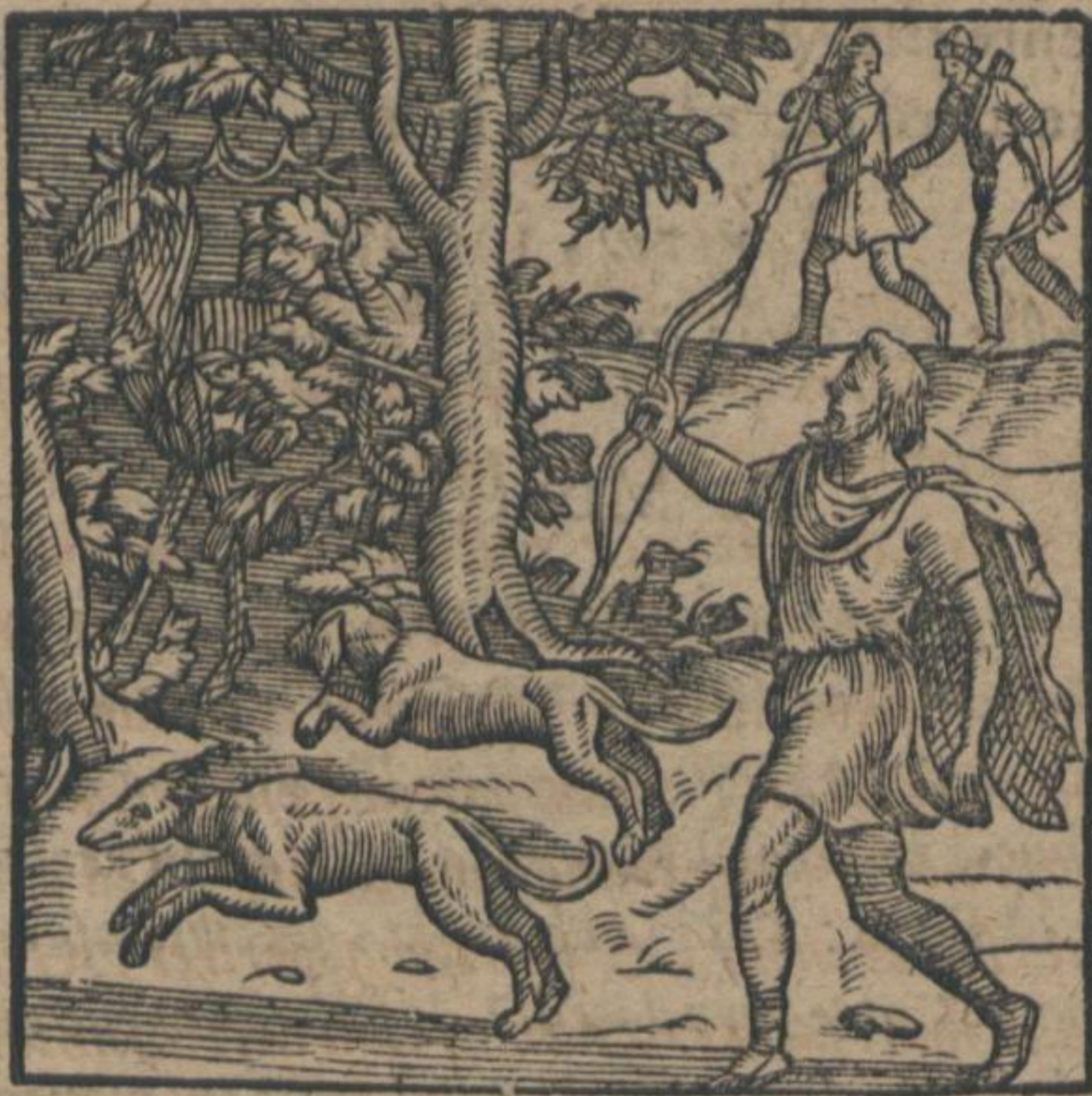
Prima doctrina fabulæ est, obtemperandum parentibus enixè. Secunda, ab his relicta diligentia conservanda. Tertia, Menandri sententia.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.

Quarta eiusdem versuum horum.

Ἐπὰν δ' ἐν ἀγαθοῖς εὖ νοόμεν' ἴς ὦν,
Ζητεῖ τι κρεῖττον ὦν ἔχει, ζητεῖ κακὰ.

De Venatoribus & Vulpe.

Venatores jam defessi indagando, cum totâ die nihil exagitare neq; capere potuissent, domum tandem

M 3

revert

reverti incipiunt. Et vesperi prope rusticam casam vident vulpem insidiantem gallinis, in quam canes immittunt, & illâ captâ, non prorsus inanes redeunt ad suos.

Monet fabula, interdum fortuitô obvenire commodum, quod nullo labore acquiri poterit.

De furto indicato.

Quidam argentea vasa furto subtracta in terram defodit, ubi tecta facile latuerunt, neq; autor furti proditus fuit. Longo tempore post, nemine jam amplius quærente, ipse illa proferre & venundare cœpit. Itaq; agnita insperatum furis indicium fecerunt.

Sententia Menandri subjicitur, Veritatem prodire ultrô interdum in lucem.

ἔρχεται, inquit.

Ἡ ἀληθὲς εἰς φῶς ἐνίοτ' ἔζητᾶμενον.

De Monedulâ.

Monedula est animal furax, & sunt, qui à moneta nomen istud deductum putent, quod numismata rapere & auferre genus hoc soleat. Harum unam parvulam adhuc, à matre senio confectâ castigatam verbis fuisse ajunt ob furta: Cui illa objurgata dixerit, lusum hunc esse suum: Matre verò docente, lusum istum esse vituperandum atq; malum, interrogasse pusillam monedulam perhibent. Nunquid hunc lusum ipsa etiam aliquando lusisset? Annuvit mater, Sed tempore, inquit, destiti. Et ego,

ego,

ego, inquit filia, aliquando desistam. Tum mater, vide tamen ut possis: Nam hoc est ferè maximè omnium difficile, relinquere ea, quæ consuetudine & usu frequentaveris.

Doctrina est inclusa narrationi. Nam & virtutes & vicia usu confirmantur, & neque serio neque joco dedecus admittendum aut flagitium committendum est.

F I N I S.

INDEX OMNIUM FABULARUM QUÆ IN hoc libello continentur.

A.	
A Bies & dumeta	64
Accipitrum pax	104
Adolescens & Coquus.	fol. 34.
Adolescens cantans, &c.	92
Ægrotus & Medicus	112
Agricola	61. 79. 89
Agricola & Ciconia	43
Agricola & filii	36
Agricola & Anguis	7
Amnis	11
Amnium silentia	80
Anguis & Agricola	21
Anseres & Grues	54
Anus laborans oculis	125
Aper & Asinus	7
Apicula & Ebriosus	175
Apicula & Jupiter	129
Aranea & Podagra	162
Apollinis tentator	108
Aqua & olium	176
Aquila & Cornix.	11
Aquila & cuniculus	99
Aquila & Homo	135
Aquila & Monedula	45
Aquila & Scarabeus	75
Vice versa	147
Aquila & Vulpes	42
Aranea & Hirundo	80
Arbor & cunei	141
Arbor tralaticia	48
Aries & Taurus	98
Arionis & Delphini fabula	157
Arundo & olea	62
Asinus	147
Asinus communis	143
Asinus lapsus	95
Asini vota	93
Asinus ægrotans	92
Asinus & Catulus	13
Asinus controversus	74
Asinus & Corvus	46
Asinus & Equus	26
Asinus excors	68
Asinus indutus leonina pelle.	fol. 58.
Asinus & Olitor	52
Asinus puniceus	99
Asinus & viatores	146
Asinus & vitulus	82
Avarus & montes aurei	174
Auceps & anguis	39
Auceps & castita	113
Aves & noctua	77. 159
Aviculæ & Messis.	64
B.	
Bellerophontis fabula	164
Bos juvencus	71
Bos ruminans & porcus	167
Bos & equus	ibid.
Boves & Leo	63
Bubulcus	69.
C.	
Camelus	59
Cancri	57
Canis & cocus	34. 119.
Canis & Lupus	40
Canis mordax	59
Canis & Ovis	35
Canis & pastor.	98
Canis & fus	84
Canis qui fructum carnis ferebat.	fol. 4
Canis senex	19
Canis in præsepi	46
Capri	83
Capra & Lupus	53
Carbonarius & Fullo	38
Carduelis	

I N D E X.

Carduelis	85	Gallina auripera	71
Carnes suillæ	151	Gallinæ & perdix	107
Castita	[Ibid.]	Gallina & vulpes	140
Cera	89	Gallus repertor unionem	1
Cervus & ovis	21	Gloriator	108
Cervus & boves	31	Grus & pavo	62
Cicada & formicæ	55	Gulæ deditus	86
Ciconia, Mures, Ranæ	173	H.	
Columba & lutum	ibid.	Herus & canes	41
Columba & pica	81	Hinnuleus	129
Cornicis consilium	91	Hirundo	175
Cornix	65	Hirundo & aviculæ	15
Cornix educans accipitrem	143	Hædus & lupus	35. 51
Corpus & animus	169	Homo & felis	36
Corvus	15	Homo & leo lapideus	66
Corvus & vulpes	12	Homo & statua	119
Corvus & Lupi	78. 161.	Hystrix & lupus	95
Corvus Vulpes Gallus & Gal- linæ	168.	Honestâ disciplina	160
Crines alieni	60.	I.	
Cuculus & Accipiter	81.	Ictis	73
Cucurbita & palma	78	Inimici	126
Culex & apes	104	Invidus	65
D.		Iupiter & vipera	142
Divinator	III	L	
E.		Leo, : finus, lupus	104
Equus	178	Leo, a finus, vulpes	50
Equus & asinus	53. 73	Leo, ho pes & homo medicus leonis	154
Equus & cervus	33	Leo, ju venca, capra, ovis	5
Equus inornatus	102	Leo & mus	88
Equus novitius	83	Leo & musculus	13
Equus & porcus	86	Leo pictus & adolescens	134
Erinacius & vipera	97	Leo procus	127
F.		Leo & rana	48
Faber & canis	137	Leo senex	13
Felis & gallus gallinaceus	44	Leo & taurus	138
Felis	29	Leo & vulpes	32
Fiber	110	M.	
Formica & apes	171	Malus & pirus	132
Formica & columba	49	Mare & amnis	175
Faunus & viator	67	Medicus & ægrotus	49
Fur & canis	18	Mendax puer 45. fallax	66
Furtum indicatum	180	Milvius & collumbæ	17
G.		Monedula	180
Gallini Gallinacei	128	Mons parturiens	18
		Mortis	

| I N D E X. |

Mortis nunciij	105	Securus & ligna	30
Mulier & ancillæ	52	Semicanus & vxores	141
Mulier & Gallina	109	Senex & adolescens	103
Mulier & nux	93	Senex & mors	124
Mulus	127	Simia	54. 71. 74
Mures duo	8	Simia & nuces	144
Mus	29	T.	
N.		Talpa	132
Nubes & terra	171	Taurus & hircus	56
O.		Terra & cælum	169. 175
Olla natans	58	Testudo & aquila	ibid.
Onager & simia	172	Testudo domigera	96
Ovis & cervus	171	Thrunnus & Delphinus	110
Ovis & pastor	100	Tigris	63
P.		Trabs & boves	85
Partus & vulpes	73	Tubicen	39
Passer & apicula	170	V.	
Pastores	82	Venator & cerdo	87
Pastor & mare	115	Venatores & vulpes	197
Pater & filij	178	Venter & membra	30. 150. 161
Pavo	47	Vermiculus & vulpes	58
Pavo & monedula	49	Vespæ & perdices	135
Perdix & auceps	140	Vespertiliotransfuga	27
Piscatores & testudines	75	Viator	114
Piscator	121	Votum quod solvi non potest	fol. 123
Piscator & smaris	54	Vox hædi	120
R.		Vpupa	85
Rana crepans	25	Vrsi preceptum	59
Ranæ & jovis	16	vulneratus à cane	110
Ranæ & lupi pisces	142	Vulpes	23
Rhinoceros incurrens in	ru-	Vulpecula & pardalis	144
pem	172	Vulpeculæ	116
Rota & vector	101	Vulpes & leo	41
Rusticus & filij illius	121	Vulpes & avicolæ	76
Rusticus & juvencus	66	Vulpes & ciconia	22
S.		Vulpes & crocodilus	118
Satyrus & rusticus	149	Vulpes & Erinaceus	176
cropha & lopus	18		

L I P S I Æ.

Excudebat GEORGIUS LIGER.

Anno 1618.

